

இதழ் 10 வைகாசி 2021 ₹4

சிறுகளத் தமிழ்ச்சரி

ஆசிரியர்: மு.தயாளன் மாதாண்டு

வளர்ந்து, வளரும் படைப்பளிகளுக்காக களம்

பங்காளர்கள்

பேராசிறியர்
மொனகுரு
பக்கம் 4

திக்குவல்லை
கமால்
பக்கம் 6

தெயராசன்
பக்கம் 10

வ. அ.
ராஜாரத்தினம்
பக்கம் 15

கவிக்காவலன்
பக்கம் 21

மா. சிவசௌதி
பக்கம் 23

த. செல்வமுருகன்
பக்கம் 28

சந்திரா
ரெவ்னிராநாதன்
பக்கம் 35

மெஹாட்
ஸ்பெசல்
பக்கம் 22, 38

காவலூர்
அகிலன்
பக்கம் 34

பேராசிறியர்
செ. போகுராசா
பக்கம் 38

நந்தினி
சேவியர்
பக்கம் 40

நில்லாமல் ஒருங்கள்.....

பத்தாவது மஞ்சரி ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் அமைதியாக வருகிறது. உலகம் பலவிதமான பிரச்சினைகளில் சிக்கி முச்சுவிடமுடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் அடுத்தகட்டம் என்னவாகும் என்பது யாருக்கும் புரியவில்லை. ஆனால் நாங்கள் எவ்வித இடைஞ்சலுமில்லாமல் சிறுகதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். எழுதுகின்ற எம்மிடம் இந்தப் பதட்டங்கள் இல்லை. நாங்கள் யாருக்காகவும் ஓடவில்லை. எங்களுக்காக ஒடிக் கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் ஒடும் புழுதியில் சமூகம் தன்னை நிமிர்ந்து பார்க்கும் என்று ஏதிர்பார்க்கிறோம். இன்று சமூகத்திற்கு நிமிர்ந்து பார்க்கவேண்டிய அவசியம் வந்துள்ளது. தன்னைத்தானே வினாவுக்குட்படுத்த வேண்டிய தேவை உருவாகியுள்ளது. அந்த வினாக்களுக்கான விடைகளாய் எங்கள் எழுத்துக்கள் வலம் வருகின்றன. விடைகள் கிடைக்கலாம் என்ற ஒரு நப்பாசையில்தான் கால்கள் நோக நோக ஒடிக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கே நிறுத்தப்போகிறோம்? எப்போ நிறுத்தப் போகிறோம்? நிறுத்தற்குறி எங்கள் ஓட்டத்திற்கில்லை. இது உண்மையில் ஒரு தடியோட்டம்தான். நாங்கள் களைத்து அசைய முடியாமல் போய்விட்டால் தடி இன்னொருவரால் பற்றிக் கொள்ளப்பட்டு ஓட்டம் தொடரும். ஆதலால் எழுதுவதைக் கைவிடாதீர்கள்.

எழுதுவது ஒன்றும் வீணாகப் போவதில்லை. ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் சமூகத்தோடு எங்கள் எழுத்துக்கள் பேசும். அந்தக் காலகட்டத்தில் நாங்கள் இருக்கப்போவதில்லை. ஆனால் நாங்கள் பேசப்படுவோம். எல்லாரிடமும் இப்படி எழுதும் பேண இல்லை. ஒரு குறிப்பிட்டவர்களிடம் மட்டும்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களால் மட்டும்தான் எழுத முடியும்.

சமூகம் இப்போ மதத்தால் இனத்தால் சிதைந்து கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் மக்களைவிட்டுத் தூரச்சென்றுவிட்டது. சுயநலமிகள் சமூகத்தை சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இடதுசாரி வலதுசாரி என்று யுத்தம் புரிகிறார்கள். இதற்கிடையில் மறுமலர்ச்சிவாதிகளாக ஒரு சிலர் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். சமயவாதிகள் சொன்னதைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதற்குமேல் எதுவும் தெரிவதில்லை. இலக்கியவாதிகள் தங்களை மேதாவிகளாகக் கருதி மக்களின் கடவுள்கள் தாங்களே என்று பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வைக்கல் பட்டடை நாய்கள்போல் ஆளையாள் குத்திக் கிழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பொறாமை. அதனால் ஏற்படுகின்ற மனவுளைச்சல். மனவுளைச்சலால் ஏற்படும் மனப் பிறழ்வு இவைகளையெல்லாம்விட்டு வெளியே வாருங்கள்.

சுகந்தமான ஒரு உலகம் இருக்கிறது. இந்த உலகத்தில் வாடிக் கொண்டிருக்கும் பூக்களுக்கு உங்கள் எழுத்துகளால் நீரூற்றுங்கள்.

எழுதுங்கள். மக்களுக்காக எழுதுங்கள். மக்களை உங்கள் எழுத்துக்களால் ஆகர்சியுங்கள். நீங்கள் எழுதும் ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஒவ்வொரு பொறி. இந்தப் பொறியை மற்றவர்கள் பார்த்து விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக எழுதுங்கள்.

கவிதை மீண்டும் சிறைப்பட்டுவிட்டது. சிறையை உடைக்க மீண்டும் ஒரு பாரதி வரவேண்டும். எழுதுபவர்களுக்கே புரியாதவைகளை மற்றவர்கள் புரிந்ததுபோல் தாலாட்டுகிறார்கள். சிறுகதையை சிறைப்படுத்த முயன்றாலும் அது அகப்படாமல் தப்பிப் பிழைத்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. கட்டிப்போடப் பலர் கயிற்றோடு காத்திருக்கிறார்கள். உத்திகள் என்று சொல்லி எழுதுவோரைத் திசைத்திருப்ப முயற்சிக்கிறார்கள். நீங்கள் விழிப்போடு இருங்கள். ஒவ்வொரு பிரச்சினையையும் நுட்பமாகப் பாருங்கள். அதற்கொரு அழகான வடிவத்தை மக்கள் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகக் கொடுங்கள். உங்களுக்காகச் சிறுகதை மஞ்சரி மலர்ந்த முகத்துடன் சந்தோசமாக வரவேற்கக் காத்திருக்கிறது.

மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

1 நில்லாமல் ஓடுங்கள்.....

மு. தயாவன்

2 உள்ளடக்கம்

3 வாசிப்பதுபவம் 6

மு.தயாவன்

4 மகுடம், மகுடம் சூட்டிய.....

பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு

5 பேய்களின் கிரவு - மூலம் சிங்களம்

தமிழில் - திக்குவல்லை கமால்

10 முத்துச் சங்கிலியும் கண்மலையக்காவும்

இதுயாசன்

15 தோணி - சிறப்புச் சிறுகதை

வ.அ. இராசந்தினம்

21 கோணல்

குமார் கார்த்திவன்

22 குறுங்கதை

அகமது :பைசல்

23 அன்றாடங்காய்ச்சி

மா. சிவசௌதி

28 திருப்பம்

த. வெஸ்முருகன்

31 ஞாபகங்கள் பேசும்

சந்திரா இரவீந்திராநாதன்

35 மேகா..

காவலூர் அகிலன்

38 குறுங்கதை

அகமது :பைசல்

39 மஞ்சரி 8 ஒரு பார்வை

பேராசிரியர் செ. ஷோகராசா

40 எழுத்தின் அனுபவம்....

நந்தினி செவியர்

சிறுகதை மஞ்சரி 9 இன் சிறந்த மூன்று சிறுகதைகள்

1.

2.

3.

நன்றிகள்..

பாங்காளர்களுக்கும் இச் சிறுகதை மஞ்சரியை ஒப்பு

நோக்கித் தந்த திருமதி ஆர்த்தி துவாரகனுக்கும் எனது மனைவி சாருகேசிக்கும் அட்டையை வழவழைத்த என் மகன் ரமணனுக்கும் சித்திராங்களை அழகுற வரைந்த கைலாசநாதருக்கும் அட்டைக்கான படத்தைத் தந்துதவிய அலைகள் பரந்தாமனுக்கும் எனது மனமாற்றத் நன்றிகள்.

1000 பேரை கிடைப்போம்.....

தாய்மண்ணில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு மஞ்சரியை

அனுப்புவதற்கு புலம்பெயர் மண்ணிலுள்ளவர்கள் பங்கு பெறலாம்.

லண்டன்: ஒரு பாடசாலை ஒருவருடம் £5.00

ஐரோப்பா: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் 6 Euro

மற்றைய நாடுகள்: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் \$10

அட்டை வழவழைப்படு: ரமணன்

அட்டைப்படம் : அலைகள் பரந்தாமன்

பிரதம ஆசிரியர் : மு. தயான்

உதவி ஆசிரியர்கள்: செல்வி த. சரண்யா, வி.மைக்கேல் கொலின்

ஆலோககர்கள் : Dr P. இராசையா , பேராசிரியர் செ. யோகராசா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road, Berkshire SL3 8QP,UK

sirukathai1@gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, barathi street, Trincomalee, Srilanka

sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka: 800Rs/Year

Bank detail : Mrs Thanabalasingam, Commercial bank, Trinco branch, 8370042817

England £20/Year Europe: 50 Euro/ year

Other countries: \$80/year

Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays,

Sort code 20-37-15, A/C Number 60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307 SWIFTBIC BUKBGB22

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் , +94 773788795

மட்டக்களப்பு: மைக்கல் கொலின் +94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649

வாசிப்பறைப்பவர் 6

வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்

ஆசிரியர்	:தாமரைச்சௌலி
வகை	: நாவல்
வெளியீடு	: மீரா பதிப்பகம்
பக்கம்	: 84

இந்த நாவலில் இயங்கு நிலைப் பாத்திரங்களாக தெய்வேந்திரன், ராஜேந்திரன், சிறீதரன், பாரதி ஆகியோர் வலம் வருகின்றனர்.

இது 84 பக்கங்களில் எழுதப்பட்ட நாவல். சிறிய நாவல். ஆனாலும் சிறப்பான நாவல். இன்றைய அவசர உலகத்தில் ஒரு பஸ்சில் பயணிக்கும்போது வாசித்து முடிக்கக்கூடிய நாவல். பெண்களின் கைப்பையினுள் மடிக்காமல் வைத்துச் செல்லக் கூடியளவுக்கு அதன் அளவும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இனி நாவலிற்குள் வருவோம்.

நாவல் என்றால் என்ன என்ற வரைவிலக்கணங்கள் எழுதப்போவதில்லை. இலக்கிய வடிவங்கள் ஒரு நாவலா அல்லது குறுநாவலா அல்லது சிறுகதையா என்பது எதையும் வாசித்து முடிக்கும்போதுதான் புரியும். அதுவும் வாசகர்களின் தரத்தைப் பொறுத் தடேயாகும். பொதுவில் நாவலானது வரலாற்றினாடாகப் பயணித்து முடிவில் புது வெளிச்சத்தைக் காட்டக் கூடிய விதமாக அமையும்போது அது முற்போக்குத் தன்மைகள் கொண்ட நாவலாகப் பரிணமிக்கின்றது. இந் நாவலில் பாத்திரங்களின் கட்டமைப்பும் அவற்றை நகர்த்தும் தன்மையும் நன்கு கைவரப் பெற்றுள்ளது. யாழிப்பானத்தில் நடக்கும் பிரச்சினை கொழும்பிலிருந்து அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. கடைசி அத்தியாயம் ஒன்றைத் தவிர மற்றைய அத்தியாயங்கள் யாவும் கொழும் பிலேயே நடைபெறுகின்றன. கொழும்பில் வாழ்ந்துபடி ஓவ்வொரு பாத்திரமும் யாழிப்பான விடயங்களையே உரையாடுகின்றன. நாவல் முழுவதும் தெய்வேந்திரம் என்ற பாத்திரத்தையே சுற்றிச் சூழல்கிறது. நாவலில் சீதனம்

பற்றிய விடயம் நாதூக்காகப் புகுத்தப்பட்டிருந்தாலும் அதை நியாயப்படுத்துவதுபோல் சம்பவங்கள் அமைந்துள்ளன. தெய்வேந்திரம் இடைக்கிடை தனது செய்கையையிட்டு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டாலும் அது போதுமானதாக இல்லை. ஒரு காலத்தில் யாழிப்பான வாழ்வியலை மனி ஓடர்ப் பொருளாதா ரம்தான் தாங்குகின்றது என்று கூறுவார்கள். யாழிப்பா ணத்தில் குடும்பத்தைவிட்டு விட்டு அவர்கள் வாழ்வுக்காக உழைக்கும் ஆண்களின் நிலைமைகளையும் அவர்களின் வேதனைகளையும் அழகாகக் கொண்டு வந்துள்ளார். ஒரு குண்டு வெடிப்புச் சத்தத்துக்கே குழம்பிப்போகும் கொழும்பினை நித்தமும் குண்டு வெடிப்புக்குள் வாழும் யாழிப்பா ணத்தோடு ஓப்பிட்டவிதம் நன்றாகவிருந்தது. அது உண்மையும் கூட யதார்த்தமான உரையாடல்களினுாடாகக் கொழும்பிலிருந்து யாழிப்பானத்தை ரசிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

நாவலின் பேசுபொருள் இந்திய ராணுவத்தின் பாதிப்பு பற்றியதாக இருந்தும் அது பற்றிய செய்திகள் குறைவாக இருந்தமையால் தீர்காலத்தில் இந்நாவலை படிக்கப்போகும் புதிய தலைமுறை களுக்குக் குழப்பங்கள் அதிகரிக்கலாம். இந்திய ராணுவத்தின் பிரச்சனைப்பற்றிச் சுற்றுக் கூறியிருந்கலாம் என்று மனதில் தோன்றியது. வரலாற்றோடு ஒரு நாவல் நகரவேண்டும். சம்பவங்கள் உள்வாங்கப்படும்போது சம்பவங்களுக்கான வரலாறும் உள்வாங்கப்படுதல் மூலமாக வாசகன் வரலாற்றைக் கிரகிக்கும் சூழ் நிலை ஏற்பட்டிருக்கும். இதில் இந்நாவல் தோல்வியைச் சந்தித்திருப்பதுபோல் எனக்குப்படுகிறது. ஆனால் முடிவில் தெய்வேந்திரனது மீரிச் செல்லும் செயற்பாடு அற்புதமாக அமைந் துள்ளது. நாவலின் நகரும் விதம் என்னை வைக்க விடாமல் வாசிக்கத் தூண்டியது என்பது ஆசிரியரின் வெற்றியாகும். இன்னும் பல படைப்புகளை ஆசிரியர் தரவேண்டும் தந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதும் உண்மையாகும்.

ஃ. தயாளன்

மருட்

மகுடம் ஞாடிய

மநுதார்க் கொத்தன்

இன்றைய காலத்தில் இது மிக அவசியமான நாலாகும். மகுடம் ஆசிரியர் மைக்கல் கொலின் இடையறாது எப்போதும் இயங்கிக் கொண் டிருக் கும் ஒர் இலக்கியகாரர். எப்போதும் அவர் சஞ்சிகை ஆக்கம் நூல்வெளியீடு என்று அயராது செயற்படுவதை அனைவரும் அவதானிப்பர். அவர் தனக்கென ஒரு பாணியை வைத்துள்ளார். அது அவரது பாணி. அவர் அதற்கிணைய இயங்குவார். மகுடம் சஞ்சிகை தவறாது வெளியிடும் அதேநேரம் ஏனையோரின் நூல்களையும் வெளியிட உதவுவார்

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் என் இல்லம் தேடி வந்த அவர் ஒரு கட்டு நூல்களைத் தந்ததுடன் மகுடம் மருதார்க்கொத்தன் சிறப்பிதழையும் தந்தார்

“முதன் முதலில் உங்களுக்குத்தான் தருகிறேன் சேர்” என்றார். மகிழ்ந்தும் நெகிழ்ந்தும் போனேன். நீண்ட நாட்களின் பின் கொரனாத் தடைகளை யெல்லாம் தாண்டி மகுடம் வருகிறது. இம்முறை மகுடம் மருதார்க்கொத்தன் சிறப்பிதழாக வெளி வந்துள்ளது.

அட்டையில் கம்பீரமாக மருதார்க்கொத்தன் காட்சி தருகிறார். முன்னட்டையில் மருதார்க்கொத்தன் படத்துடன் அவர் எழுதிய கவிதையிலிருந்து 7 வரிகள் போடப்பட்டுள்ளன அவ்வரிகள் இவைதாம்

கூத்தும் குரவையும் தோலாட்டம் சீலாடியும்
சக்தி வளர்க்கும் ஸ்ரீகநஞ்சும் தோவில்கநஞ்சும்
தேவாரம் தெளின் திருக்குருஷூன் ஆகமங்கள்
நாவார ஒரு மிகச் சாற்றிசையும் தூந் பொழிய

மேந்து கிறில்துவ வெள்ளாயிய மக்கள்
சிந்துகள் பாடச் சௌகநிமிய வாழ்விக்கும்
யங்காஸ் புகு புகுத் மாதரசி கம்முகையாள்

கொத்தன் கண்ட இன்றும் காண விரும்பும் கல்முனை இது. உள்ளே மருதார்க்கொத்தனின் படைப்புலகம் மருதார்க்கொத்தன் பற்றிய கட்டுரைகள், படைப் பாளிகள் சிலர் தாங்கள் அறிந்துகொண்ட விதத்தில் மருதார்க்கொத்தன் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகள் ஏனையவை என்பன வந்துள்ளன. கொத்தன் எனப் பெயர் வைத்ததிலிருந்தே மருதார்க்கொத்தன் ஒர் கலைஞர் என்பதும் தெளிவாகிறது. ஒர் கலைஞரால்தான் அப்படிப் பெயர் வைக்கமுடியும். கொத்து வேலை என்பது நுனுக்கவேலை. கொத்தல் என்றால் செதுக்கல். செதுக்காமல் அழகிய உருவங்கள் தோன்றாது. கொத்தனுடன் எனது உறவு 1966 இல் ஆரம்பிக்கிறது அவர் இறக்கும்வரை அவ்வறவு நிடித்தது. அவரது எளிமை நேர்மை உண்மைக் குணாதிசயங்களும் அவரது மானுடசமத்துவம் எனும் உன்னது இலச்சியமும் அவ்வால் எம்மை ஈர்த்தன. அவருக்கென ஒர் பேச்சுமொழியுண்டு. அவருக்கென ஒரு உடல் மொழி யுண்டு. அவருக்கென ஒரு குறுந்தோற்றும் உண்டு. அவருக்கென்றொரு நடையும் உண்டு. கொடுப்புச் சிரிப்பிற்குள் ஒரு குறும்பு இருக்கும். அவர் இந்நாலில் புலவர்மணி பெரியதும்பிப்பிள்ளை பற்றி ஒர் நெடிய கவிதை எழுதியுள்ளார். அதில் கொத்தன் 37 வெண்பாக்களைக் கையாண்டுள்ளார். இடையில் ஒர் சந்தப்பாவும் வருகிறது. அதில்வரும் இறுதி வெண்பா இது.

புவர்க்கு வெண்பா புவியென்று சொன்னார்
புவர்மணி பெரியதம்ரி- உக்கில்
வருவார் வளம் பிக்க வெண்பாவால் ஓவதம்
தந்வாரென் றெண்ணாத தால்

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை மரபு இலக்கிய இலக்கணங்களில் வல்லவர். புலவர்மணி எழுதிய நூலே பகவத்கீதை வெண்பா. அது சொற்களை பொருட்கவையிக்கு வெண்பாவில் எமக்கு தமிழிலே பல நூல்கள் கிடைத்துள்ளன. செப்போலோசையுடைய அது எடுத்த பொருளை நறுக்காகக் கூறும் பண்ணினது நல்வெண்பா - பாரதவெண்பா என்பன தமிழில் எழுந்த வெண்பாக் காவியங்கள். வெண்பாவிற் புகழேந்தி என்பது ஒர் மரபுக்கூற்று. கடினமான அந்த வெண்பாவைப் பின்னாளில் தன் வசப்படுத்தியவர் புலவர்மணி என்பதனை நாயக்கர்காலப்புலவர் கூறு மாப்போல அதே வெண்பாயாப்பில் நயம்படக் கூறு கிறார் மருதூர்க்கொத்தன்

புலவர்க்கு வெண்பா பயங்காட்டும் ஒரு புலி என்பது வழிமை. ஆனால் புலவர்மணி அந்தப் புலியை தன் வசப்படுத்தி தனக்கு இயைந்ததாக்கிவிடுவார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. புலவர்மணியின் பகவத்கீதை வெண்பா படிப்போர் இப்படிக் கூறார் என்பது இச் செய்யுளின் நேர்பொருள் கொத்தனின் 37 வெண்பாக்களையும் படித்துபின்னர் கொத்தனும் புலவர்மணிபோல ஒரு வெண்பாப்புலி எனும் அபிப் பிராயமே எழுந்தது. இதே பாடலில் தமிழ்ச் சந்தமும் கரரபுரண்டு ஒடுகிறது

ஸிடுவியாக களிறாடு
ஸிறையியாக கறையியாட
ஸிறைந்தாக காதலா
ஸறந்தோக செம்மஞ்சௌ பூவாக
கான்சேவல் யயிலினிய கல்வியாட
ஸடையாக வெண் நாறரை
ஸவங்கால் சிறு கீச்சான்
ஸயிலினிய கல்வியாட

புலவர்மணியின் தந்தையார் ஏகாம்பரப்பிள்ளை சின்னத்தங்கமுடன் ஆடி பெரியதம்பிப்பிள்ளை எனும் மகவை ஈன்றார் என முடிக்கிறார் கொத்தன்.

ஆட ஆட ஆட எனவரும் சொல்லடுக்கு செய்யஞ்கு அலங்காரம் தருகிறது. இடையில் வரும் இச்சந்தப் பாடலில் கொத்தனின் தமிழ்ச் செய்யுள் புலமையும் தெரிகிறது. இத்தமிழ்ச்செய்யுள் புலமை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மஹாகவி, முருகையன் நீலாவணன், சில்லையூர் செல்வராஜன், நாவற்குழியூர் நடராஜன், அம்பி, நு.மான், சண்முகம் சிவலிங்கம் ஆகிய பலரிடமும் இருந்தது. கொத்தனின் நல்ல நல்வீன கவிதைச் செழுமைக்கு இந்த மரபுவழி யாப்பு

தாடனம் ஒர் அடித்தளம். இந்த மரபு அடித்தளம் நமது நல்வீன தமிழ்க்கவிஞர்பால் இன்று அதிகம் இல்லாமை அவர்களது கவிதை வறுமைக்கு ஒர் காரணமுமாகும் கொத்தனிடமிருந்தும் அக்காலக் கவிஞர்களிடமிருந்தும் நம் இளம் தலைமுறையில் நல்வீன கவிதை எழுதும் கவிஞர்கள் கற்கவேண்டிய பண்பு இது.

சிலரது கட்டுரைகள் மனதைப் பிசைகின்றன.

முக்கியமாக உமாவரதராஜன் கொத்தனின் வாய்பேச முடியாத இறுதி நேரத்தை வர்ணிக்கும் அவ்வரிகள் உதாரணங்களாகும். அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்நான் சென்றபோது காற்றின் குமிழிகள் தொண்டையில் பொங்க கண்களின் சுடர்கள் காற்றுடன் போராட கட்டிலில் ஒடுங்கிக் கிடந்தார். ஏதோ சொல்ல முயன்றார். புரியவில்லை எழுதிக்காட்ட முயன்றார். தாளில் பதிந்துதெல்லாம் வெறும்கோடுகள் நம் மனதில் சோகம் உருவாக்கும் வரிகள் அவை. எழுதி எழுதி வாழ்ந்த எழுத்தச்சனுக்கு எழுதுமுடியாத நிலை வரும் என்ற யதார்த்தத்தை அக்காட்சி உணர்த்தி நிற்கிறது. கொத்தன் ஒர் நாடக ஆசிரியர், கவிஞர், சிறுகதை எழுத்தாளர், மெல்லிசைப்பாடலாசிரியர். எளிமையாகவும் இலகுவாகவும் கற்பிக்கும் சிறந்த ஒர் ஆசிரியர், நடிகர் எனக் கொத்தனின் பல்முகம் கொண்ட ஆளுமை அனைத்தும் இந்நாலில் வெளி வருவது சிற்பாயிருக்கிறது. எனக்கும் கொத்தனுக்கு மான உறவு மிகநெருக்கமானது என்னை அவர் மெளன்குரு என்றே அழைப்பார். அதில் ஒர் உடன் பிறவாச் சேகோதரனின் பாசம் தெரியும்.

என் மனைவி சித்ரலேகாவை புள்ள என்றே அழைப்பார் அதில் ஒர் நெருங்கிய உறவு தெரியும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பார்வையில் கொத்தனை அனுகியுள்ளனர் கொத்தனப்பற்றி அரியதகவல்கள் தெரியவருகின்றன, நானும் ஒர் கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். அதன் தலைப்பு கண்ணனாக வேடமிட்டு மேடையில் நடித்த மருதூர்க்கொத்தன் எனும் வாப்பு மரைக்கார் இல்மாயில் நினைவுகளைப் பதிந்து வைப்போம் அது நம் சந்ததிக்கு உதவும் என்பதாகும். மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் இம்மலரைக் கொணர்ந்த மைக்கல் கொலின்ஸை வாழ்த்துவோம்

பேராசிரியர் மெளன்குர

இயங்களின் திறவு

அவன் நினைத்தது போலவே அன்றைய இரவு பயங்கரமானதுதான். மாலை முதல் வானமெங்கும் கரும் பூச்சாக மேகம் வியாபித்திருந்தது. நிலவோ நிலாக்கிற்றோ தெரியவில்லை. நட்சத்திரமோ மெல் லொளிச் சாயலொன்றோகூடக் காணப்படவில்லை. அது கடவுளின் ஈரப் பார்வை விழுந்த இரவொன்றல்ல. பேய் பிசாக்கள் கடும் வன்மத்துடன் அலையும் இரவு.

மாலை முதலே வீட்டுப் பின்பக்க வாழைப் பற்றறைக்குள் தொங்கிச் சாறுறிஞ்சும் வெளவால்கள் சடசத்துச் சிறகடிக்கும் போதெல்லாம் சுற்றாடலுக்கு முதேவிச் சத்தத்தைத்தான் ஒன்று சேர்த்தது. பாதி வேலை முடித்திருந்த வீட்டின் ஒற்றறைக் கதவைத் திறந்தபடி வெளிப் பக்கமாக அமர்ந்திருந்த அவனுக்கு அந்தகாரத்துள் அலையும் விபத்தோ பயமோ கண்களுக்குத் தெரியாத போதும் மனம் உணர்த்தான் செய்தது.

“இன்னும் வெளியிலயா..? வீட்டுக்க வந்து கதவ மூடுங்களன். இப்பிடியொரு நாளில கதவத்திறந்தபடி வெளியே நிக்கிறது நல்லதான்னு கேக்கிறன்” மனைவியின் அழைப்புக் குரல் அவன் காதில் லேசாக ஓலித்தது. அவனது உச்சரிப்பில் பழக்கப்படாத தன்மை

இன்னும் தொக்கி நின்றது.

தலையைத் தடவிக் கொண்டிருந்த அவனது கையின் வெளிப்புறமாகக் கோப்பிக் கொட்டை அளவில் மழைத்துளி ஒன்று விழுந்தது. கணப்பொழுதில் அது உள்ளிறங்கி நரம்புகளுக்கூடாகப் பரவிச் சென்றது. மேலும் சற்று நேரம் சுற்றாடலை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த அவன் சட்டென்று எழுந்து கதவுத் தட்டுக்களை மூடித் தாழ்ப்பாளிட்டான்.

மோப்பம் பிடிக்க இயலாத மோசமான உத்வேகம். கொதிக்கும் எண்ணெய்த் தாளிபோல் ததும்பித் ததும்பி வெளியே கொட்டப் போவதுபோல மனக்குமறல். இந்தக் கதவுப் பூட்டால் சண்டாளர்களைத் தடுத்து நிறுத்த முடியுமா என்ன? மூடிய கதவை அப்பாவியாய்ப் பார்த்தபடியிருந்த அவன் வீட்டினுள் சென்றான்.

கூப்பிடு தொலைவிலுள்ள கைவைவல் பாதையில் பார ஊர்திகள் தொடர்ச்சியாக வேகமாகச் சென்றன. ஊரடங்கும் சத்தம் அமுலிலுள்ள நேரத்தில் இரானுவ வீரர்கள் நிறைந்த வாகனங்கள் அன்றி வேறு வாகனங்கள் செல்ல வாய்ப்பில்லை. காலடிச் சத்தம் கூடக் கேட்காதபடி படுக்கை அறைக்குள்

சிங்கள மூலம் : தயாசேன குணசிங்ஹ

தமிழில் : திக்குவல்லை கமால்

புகுந்த அவன் யாருக்கும் தொல்லையாகாதவாறு கட்டில் மீது கண்களைச் செலுத்தினான். முன்றே நாள் குஞ்சுக் குழந்தையை அணைத்துபடி மனைவி படுத்தி ருந்தாள். மேசைமீது வைக்கப்பட்டிருந்த தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கின் இளம் பொன்னொளி தாய்சேய் இருவரதும் முகங்களில் லேசாக விழுந்திருந்தது.

அவன் கட்டில் சட்டத்தோடு சேர்ந்து நெருக்கமாக

தயாசேன கண்சங்க

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான தயாசேன குனசிங்ஹ சிலகாலம் ஆசிரியராக வேலை செய்தார். பத்திரிகைத் துறை ஆர்வம் காரணமாகப் பின்னர் தினமின் சிலுமின திவயின பத்திரிகைகளில் கடமையாற்றினார்.

1970 ல் துறைசார் புலமைப் பரிசில் பெற்று பிரித்தானியா சென்று பயிற்சி பெற்றார். அங்கும் சிலகாலம் பணியாற்றினார். கவிதை சிறுகதை -விஞ்ஞானப் புனைவு - பத்தி எழுத்து - மொழிபெயர்ப்பு என்று பதினொரு நூல்கள் வெளியிட்டார். சிறுகதை நூலுக்காக அரசு இலக்கிய விருது பெற்றார். 1996 ல் இயற்கை எய்தினார். அவரது “கெனல் பாரே நிவாசரயோ” (கெனல் வீதி இரவு ஜீவிகள்) என்ற தொகுப்பிலிருந்து(1986) இக்கதை தெரிவு செய்யப்பட்டது.

அமர்ந்துகொண்டான். இருவரையும் உள்வாங்கும் விதமாக வலக்கையை நீட்டினான்.

மனைவி கண்களை மூடியபடி கிடந்தாலும் அவன் தூங்கவில்லை என்பதை அவன் உணர்ந்தான். குழந்தை முகம் சுழித்துக் கைகால்களை மெல்ல அடித்து அடுத்த சுகநித்திரைக்குத் தயாராகியது. இதற்குள் ஒருநாளும் இல்லாதபடி அன்பினாலும் ஆதரவினாலும் அவன் மனம் நிரம்பி நின்றது. இவர்கள் இருவரையும் சுற்றி வளைத்த அவனது வலதுகை இந்த மோசமான இரவு விடியும்வரை அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புச் சுவராக அமையுமென நம்பினான்.

“நித்திரயா லட்சுமி ? ” கேட்டும் கேட்காததும் போன்ற அவனது குரல்.

“ நித்திர வரல் ”

அது ஏனென்று அவன் மேலும் கேட்கவில்லை. அப்படி அர்த்தமற்ற கேள்விகளுக்குப் பதிலாக இதயத்தோடு இதயம் மோதி எதிரொலிக்கும் பெருமுச்சொன்று

வெளிப்பட்டது.

பெற்றார்களை...நன்பர்களை...கண்களுக்கும் மனசுக்கும் பரிச்சயமான ஊருலகத்தை...மரம் செடிகொடிகள் நிரம்பிய சுற்றாடலை...முற்றுமுழுதாக எல்லாமே தொலைத் துவிட்டு...என் கடந்த காலத்தையே இல்லாமல் செய்துவிட்டுத் தன்னோடு வந்துவிட்ட அந்தப் பெண்ணை நிம்மதியாகத் தூங்க எதையும் செய்ய இயலாத நிலையில் அவன் மனசுக்குள் விமிமனான். அமைதியற்ற மனதை இன்னொரு மனதால் அமைதிப்படுத்திவிட முடியுமா என்ன!

அவன் எதுவுமே பேசாமல் அவளது முகத்தை சோகத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்று நாட்களுக்கு முன் அவள் அனுபவித்த எல்லையற்ற வேதனையின் அடையாளம் இன்னும்தான் முகத்தில் அப்பிக் கிடந்தது.

பெண் னொருத்தி குழந்தையை என்றைப் பிரசவிக்கும் ஓவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தின்போதும் புத்துலக மொன்றை உருவாக்குவது போன்ற அனுபவத்தை அல்லவா பெற்று மீள்கிறாள். கற்பனைச் சிறகுகளோடு அவன் மேலே மேலே வானில் சிறகடிக்க முனைந்தாலும்கூட பொத்திப் பிடித்துப் பொதிசெய்து கீழே தள்ளிவிடுவது போன்ற ஏதோ நடக்கிறது.

வைத்தியசாலையிலிருந்து தங்களை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்துவிட்ட வாடகைச் சாரதி சொன்னது அவனுக்கு சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது.

“தனித்தனியா இருந்தா எல்லாரும் நல்லவங்கதான். ஒரு கும்பலுக்க விழுந்திட்டாங்கென்னா அப்புறம் மிருகங்கதான். நல்லது கெட்டது விளங்காது. கடவுள் நினைவு இருக்காது...மூர்க்கமான மிருகங்களாயிடு வாங்க...”

டாக்ஸி சாரதிகள் பற்றிப் பொதுவாகச் சொல்லப்படும் கருத்துக்கு அவன் எந்த வகையிலும் பொருந்தி வரவில்லை. அவன் கருணை உள்ளவன். ஊரடங்கும் சட்டத்துக்குமுன் தனது வீட்டுக்கு போகவேண்டி இருந்தாலும்கூட பிரசவத் தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் சிரமம் ஏற்படாதவகையில் சுற்று வேகமாக வாக னத்தைச் செலுத்தினான்.

“நாம டவுன் லயே பழுத் துப் போனாலும் கூட

கிராமத்திலிருந்து வந்தவங்க ஐயா” கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டு...

“பிள்ளை பெற்ற தாய்மாருக்கு எப்பிடியெல்லாம் சுத்தமாத்து செய்வாங்கென்னு எனக்குத் தெரியும். இலைகுழை அவித் து குளிப்பாட்டுவாங்க... வேப்பெண்ணேய் புகை பிடிப்பாங்க...காயம் செய்து கொடுப்பாங்க...பத்தியம் காப்பாங்க ...ம.... என்னதான்

பெரும் புலிபோல் வானம் குழுறியது. அவ்வப்போது வெடித்த மின்னலால் யன்னல் கண்ணாடிகளில் தீப்பி ஷ்டத்து போலிருந்தது. கருக்கொண்ட மேகங்கள் மழை கொட்டத்தயாரான வேளையில்தான் அந்த வம்பன்கள் வந்தார்கள். பேய் மூண்ட அந்தக் கும்பலில் முப்பது நாற்பது பேர் இருக்கக் கூடுமென்பதை அவர்களது கெடுபிடியிலிருந்து ஊகிக்க முடிந்தது.

செய்யாம விட்டாங்க? ஆயிரத்தொரு கவனிப்பு. இங்க அப்படியெல்லாம் செய்யவா முடியும்! எதுக்கும் வேப்பெண்ணே புகை கொஞ்சம் பிடியுங்க....அது குஞ்சுக் குழந்தைங்களுக்கும் நல்லது.ம...எல்லாருக்கும் நல்லதுதான்.”

எதிர்பாராமலேயே அவர்களுக்குள் புகுந்துவிட்ட சாரதி மீண்டும் ஒருநாளும் நாம் சந்திக்கப் போவதில்லை என்பதுபோல் அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றான். இருந்தும் நெருக்கமாகிவிட்ட மிகச் சிறிய அரைமணி நேரகாலத்திற்குள் அர்த்தம் மிகுந்த நல்ல பலவிடயங்களை அவர்களது வாழ்க்கைக்குள் சேர்த்துவிட்டல்லவா செல்கிறான்.

“இய் ஐயா உம் மோட எங்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் கெட்யாது...நீ எங்கடவன்...ஆனா உன்ற பெண்டாட்டி எங்கடவளில்ல...ம...வெளிய தள்ளிவிடு அவள்...” ஒரு குரல்.

“ஆமா எங்கள் கெட்டவங்கென்னு சொல்லாதே. தெரியுதா” -இன்னொரு குரல்.

“ம.... அவசரப் படுத் து... எங் களுக்கு நேரமில்ல..இன்னும் வேல இருக்கு” - மற்றொரு குரல்.

“வெறி பிடித்த நாய்கள் ” ஓரே நொடியில் அவனது இரத் தோட்டம் கங்கைபோல் பெருக்கெடுத்தது. “நிலம் நடுங்கும் அநியாயமா இது” கட்டிலிலிருந்து சட்டென்று எழுந்தான். குசினி மூலையிலுள்ள கோடா ரியைத் தூக்கியெடுத்து வெறியர்கள் முன்னே பாய்ந்து இரண்டு மூன்று பேரையாவது வெட்டிச் சாய்க்கும் வேகம் அவனுக்கு.

இந்த நெடும் பயணத்தில் பல தடவைகள் யுத்த களத்தில் போராடி மரணத்தைச் சந்தித்த பழக்கமோ என்னவோ தப்பியோடும் என்னம் அவன் மனதில் துளிகூட ஏழவில்லை. இருந்தும் அவன் தூக்கிய காலை மனைவியின் பணிவான வேண்டுகோள் அவள் வாயிலிருந்து வெளிப்பட முன்பே கீழே வைத்துவிட்டான்.

அடுத்தநொடி அவன் தனது பச்சைக் குழந்தையோடும் மனைவியோடும் பின் கதவால் வெளிப்பட்டு மழைத் தூறலுக்கு மத்தியில் இருளோடு ஒன்று கலந்தான். “டேய் நம்ம நாட்டில் வேற பொண்ணு இல்லயாடா உனக்கு ? எதுக்குடா இவள தூக்கிட்டு வந்தே...?” இந்தக் குரல் மட்டுமல்ல முன்கதவு படாரென்று உடைந்து விழும் சத்தமும் அவனுக்கு கேட்காமலில்லை.

அவ்வப்போது அவர்களது வீட்டுக்கு வந்து ஏதாவது உதவி செய்து கொடுத்துவிட்டு இரண்டு மூன்று ரூபா வேண்டிக் கொண்டு செல்லும் ஜேனக்காவின்

குடிசைக்குள்ளிருந்து ஒலைக் கதவுக்கூடாக மின்மினிப் பூச்சிபோல் குப்பி விளக்கின் ஒளி தெரிந்தது. அது கடற்கற் பரப்பின் மீது தனித்து விடப்பட்ட பயங்கர சந்தர்ப்பமொன்றில் எங்கோ கரையில் ஒளிரும் மின்குழிம் போலிருந்தது.

“கடவுளே...ஜயா அல்லவா இது...!” கதவைத் திறந்த ஜேனக்கா வியந்துபோய்க் கேட்டாள். அவனது கையிலிருந்த குழந்தையையும் பின்னால் வந்த மனைவியையும் சற்று நேரத்தின் பின்பே அவள் அவதானித்தாள்.

“என்ன அநியாயமிது ?” அவளை அறியாமலேயே சொன்னாள். இருந்தும் அந்த வியப்பு ஒரு நொடிக்குமேல் நீடிக்கவில்லை.

“உள்ள வாங்கம்மா..இருட்டுக்க குளிருக்க இந்தப் பாலக்கணோடு..அவனுகள் இங்கயும் வந்திட்டான்களா? நாசகார நாய்கள்..அந்த கயிற்றுக் கட்டில் ல இருங்கம்மா...மழைக்கு அகப்பட்டங்க தானே...மோசமான நேரம்..இருங்க வாரன்”

சற்று நேரத்தில் உரிமட்டைத் தணற்சட்டியோடு வந்து அதனை லட்சமியின் காலடியில் வைத்தாள்.

“எங்கட மாடின் பொடியனயும் காணல்ல எங்க போனானோ தெரியல்ல.”

கோப்பி ஊற்றிய படியே சொன்னாள்.

“அவனென்னா கெட்டவனில்ல. ஆனா கசிப்பு கொஞ்சம் வாயில் பட்டதென்னா...” முற்றுப் புள்ளி விழவில்லை.

அவன் பேசசற்று நின்றான்.

“தம்பியின்ற முகமேதான்” என்றபடி குழந்தையைக் கையிலெலுத்தாள். கட்டிலில் அவனைப் படுக்கவிட்டாள். குழந்தையை அருகில் வைத்தாள். இருவரையும் கம்பாயமொன்றால் போர்த்திவிட்டாள்.

மீண்டும் குசினிக்குச் சென்ற ஜேனக்கா பலாக்காய் வெட்டும் பாராங்கூத்தியுடன் வந்தாள். கதவைப் பலகைப் பெட்டியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“தவறியாவது இந்தப் பக்கம் வந்தாங்கென்னா... நடக்கிறது என்னென்னு பாருங்க...ஆமா..”

ஜேனக்காவை வியப்புக்கு மேல் வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு ஆயிரம் தொல்லைகளுக்கு மத்தியில் கட்டி எழுப்பிய அவனது வீடு வெடித்து வெடித்து பற்றி ஏற்று கொண்டிருக்கும் சத்தம் கேட்கவே இல்லை.

மலேசீய இலக்கிய உலகீல் ஒளிபாய்ச்சம் பெண் எழுத்தாளர்கள்

திருமதி துளசி - குவாந்தாள்

1958-இல் சிறுகதை மூலம் விவருடைய எழுத்துப்பணி தொடர்க்கியது என்றாலும் 1962ஆம் ஆண்டில்தான் தீவிரமாக எழுதத் தொடர்க்கியுள்ளார். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கதை போன்றவற்றை எழுதி பெண் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் பெயரைப் பதிவு செய்து கொண்டவர். பல சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் விவருடைய கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. 1962-இல் தமிழ் நேசன் கட்டுரைப் போட்டியில் 2ஆம் பரிசும் 1994ல்- எழுத்தாளர் தின கட்டுரைப் போட்டியில் முதல் பரிசும் பெற்றுள்ளது குறிப்பிட்டதக்கதாகும். விவரும் ஆசிரியராகப் பணிபிற்கு ஓய்வு பெற்றவர்.

திருமதி. இராஜம் கிருஷ்ணன்

1960களில் எழுதத் தொடர்க்கிய குமாரி.இராஜம் கண்ணன் திருமணத்திற்குப் பிறகு இராஜம் கிருஷ்ணன் என்று பெயர் கொண்டவர். சிறுகதை, வானாலி நாடகம், நகைச்சுவை நாடகம் போன்றவற்றில் தீவிரம் காட்டியவர் பல பரிசுகளும் பெற்றுள்ளார். 1995ல் ஆணந்த விகடன் நடத்திய நகைச்சுவை நாடகம் போட்டியில் 2ஆம் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றவர்.

திருமதி. நேசமணி - மலாக்கா

1960களில் குமாரி. நேசமணியாக எழுத்துகளிற்கு வந்தவர். சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல் போன்றவற்றை எழுதியுள்ளார். இருமுறை இலக்கிய விருது பெற்றவர். இவர் மலாக்கா வானாலி நிலையத்திலும் பணியாற்றியுள்ளார். தற்போது பல பொது அமைப்புகளில் ஆலோசகராக இருந்து சேவையாற்றி வருகின்றார்.

திருமதி.கோ. அமிர்தவல்லி

1961-இல் எழுதத் தொடர்க்கியவர். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதுவதில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். விவருடைய கவிதைகள் பல முதல் பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளது குறிப்பிட்டதக்கதாகும். 1986ல் ம.தி.க. நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசும் குவாந்தான் இந்தியர் சங்க வெள்ளி விழாவில் சிறுகதைக்கு முதல் பரிசும் பெற்றுள்ளார். 1988-இல் ஸ்ரீலங்கை முரசு கவிதைப்போட்டியில் முதல் பரிசும் குவாந்தான் இந்தியர் சங்க வெள்ளி விழாவில் சிறுகதைக்கு முதல் பரிசும் பெற்றுள்ளார்.

(15 ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

முத்துச்சாங்கிலியும் கண்மரையற்றைவு

இதயங்கள்

“எடு பிள்ளை! உண்ணானை சந்தி தியான் தேரூக்கு மாதிரிச் சனம் குமிச்சிருக்குது. சந்திதியானைக் கண்டாலும், டாக்குத்தரைக் காணே வுமே பிள்ளை?”

யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியின் வெளிநோயாளர் பிரிவின் வராந்தா வில் நின்று, தனது ஆதங்கத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றார் கண்மணி யக்கா.

“அக்கா! சத்தம்போட்டுக் கதைக் காதையுங்கோ சனம் எங்களைத்தான் பாக்குதுகள்.”

கண்மணி அக்காவுடன் துணைக்கு வந்த வசந்தி, தனக்கேற்பட்ட சந்தே கத்தினைப் பக்குவமாக வெளிப்ப உத்துகின்றாள்.

“அக்கா, நம்பர் துண்டு எடுத்திட்டன். உனக்கு முப்பதாம் நம்பர், எனக்கு

நாப்பதாம் நம்பர்.”

தனது நம்பர் துண்டை வாங்கியபடி, வசந்தியின் இலக்கத்தினை கேள்விக் குறியுடன் பார்க்கின்றார் கண்மணி யக்கா. அக்காவின் பார்வையின் பொருள் புரிந்த வசந்தி,

“அக்கா, உனக்கு பாக்கிற கிளினிக் குக்கு உனது நம்பர். என்ற கிளினிக் குக்கு வேற நம்பர். டாக்குத்தர்மாரும் வேற வேற.”

“ஓம் பிள்ளை என்ற வருத்தமே! உனக்கும். என்ற புத்திக்கு விளக்கம் குறைவதான்.”

கண்மணி அக்கா, தனது விளக்கக் குறைவை பெருந்தன்மையுடன் ஒப்புக்கொண்டது, வசந்திக்குச் சங்க டமாகிப்போனது.

“என்னக்கா நீங்கள் எவ்வளவு பெரி

யாள். ஆசுப்பத்திரிக்கு, நான் அடிக்கடி பெரியம்மாவோட வாறுபடியால் எனக்கு இந்த வழக்கம் முன்னமே தெரியும்.”

கண்மணி அக்காவை விட்டுக் கொடுக்காமல், வசந்தி சமாதானம் சொன்னாள். இந்தக் குணத்துக்காகத்தான், அக்கா எங்கே போக வேணும் என்றாலும்,

“வசந்தி ஓரிடத்துக்கு, நாளைக்குப் போகவேணும் வாறியோ செல்லம்!”

வசந்தியிடம் குழைந்து பேசி, தன் னுடன் வருவதற்கு மறுப்புச் சொல் லாமல் பக்குவமாகக் காய் நகர்த்து வதில் கண்மணியக்கா கெட்டிக்காரி தான்.

கண்மணி அக்கா சில மாதங்களாக இருமிக்கொண்டே இருக்கிறார். அத்தோடு மெலிந்து கொண்டும் போகின்றா. ஆனால் அவவுக்கு அதைப்பற்றி ஒரு துளியும் அக்கறை இல்லை.

வசந்திதான் அதை அவதானித்து, வண்டனில் இருக்கிற, அக்காவின் தமிழி துரைமணிக்கு கதையோடு கதையாகச் சொன்னதால்தான் ஆஸ்பத்திரிக்கு வரச் சம்மதிச்சு வந்திருக்கிறா.

சனம் முண்டியடிச்சக் கொண்டு ஒவ்வொரு திக்காகக் கலைந்தனர். கிளினிக்குக்குக்குப் பொறுப்பான அற்றன்டன்மார் வந்து, சனத்தை ஒழுங்குபடுத்தி, தமது அதிகார இருப்பினை வெளிப்படுத்துவதில் கருமாயினர்.

யுத்தத்திற்கு முன்பு, வடமாகாணத்திற்கே பெரியாஸ்பத்திரி யாழ்ப்பாணம்தான். இப்போது வவுனியாவி லும் வசதிகள் ஏற்பட்டமையால் மன்னார் சனம் அங்கு போவதால்

ஓரளவு சனம் குறைவு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆனால் காலத்தின் கோலம், புதுப்புது நோய்கள் பெருகியதால், நோயாளர்களும் பெருகிவிட்டார்கள். அத்தோடு கிளிநோச்சி, மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்துக்கும் ஒரே பெரியாஸ்பத்திரி இது ஒன்றுதான்.

நோயாளர் பெருக்கத்திற்கேற்ற பொறிமுறைகள் இல்லாமையால், வல்லவன் வெல்லுகின்ற காட்டுச் சட்டமே கோலோசுக்கின்றது. செல்வாக்கில்லாத, மென்மையானவர்களுக்கு எப்போதும் ஏழாற்றுமே. அதனால் தனியார் “சனவிங் சென்றர்கள்” சுந்தைக்கு வந்து விட்டன. பணம் உள்ளவர்களுக்கு எப்போதுமே பிரச்சினை இல்லை.

கிளினிக்கில், வைத்தியர் பார்வையிட எட்டு மணிக்கு மேல்தான் வருவார்கள். அன்று மாலைவரை பார்வையிட்டாலும் நோயாளர்களைச் சமாளிக்க முடியாத நிலையில், தனியார் நிலையத்தில் பணம் செலுத்தினால் அதே வைத்தியரை இலகுவாகப் பார்க்கலாம். எப்படி வைத்தியருக்கு அப்போது மட்டும் நேரம் கிடைக்கின்றது என்பது மர்மமாகவே உள்ளது.

இதைவிடப் பெரிய கூத்து ஒன்று நடக்கும், அதை எந்த ரகத்தில் சேர்ப்பதென்றே தெரியவில்லை. விடியப்படும் நாலு மணிக்கு கியூவில் நின்று நம்பர் துண்டு எடுத்து பெருமுச்ச விட்டு எப்படியும் வைத்தியரைப் பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு, காலை எட்டு மணிக்கு, அற்றன்னிடம் நம்பர் துண்டைக் கொடுக்க, அதை வாங்கி இரண்டு வாரமோ, நான்கு வாரமோ தள்ளித் திகதியிட்டுச் சாதாரணமாகக் கொடுப்பார்கள்.

நோயாளியின் நிலையை வைத்தியர் பார்த்துத்தானே, அவருக்கான சிகிச்சையைத் தள்ளிப் போடலாமா என்று தீர்மானிக்க வேண்டும்? அது முடியாது என்றால் நம்பர் கொடுக்கும்போதே திகதியைப் போட்டுக் கொடுக்கலாம்தானே! ஏன் இவ்வளவும், எந்த நேரத் திலும் திகதியைக் குறித்து நம்ப்ரைக் கொடுக்கலாம் தானே! ஏன் குறித்த நாளில் தூர் இடத்திலிருந்து ஆட்டோ பிடித்து விடியப்படும் கஸ்டப்பட வேண்டும்? எல்லா ஆரம்ப வைத்தியசாலையிலும் வெளிநோயாளர் பிரிவு வைத்தியர்கள் உரிய கிளினுக்குக்கான திகதியைப் பெற்று வழங்கினால், நோயாளியின் நலன் பேணப்படும் அல்லவா? பூனைக்கு மணிக்ட்ட யார் முன்வருவார்?

கண்மணி அக்காவின் கைப்பையில், கைத்தொலைபேசி சின்னங்கிக் கொண்டிருந்து. அதை அவர் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

“அக்கா ரெவிபோன் அடிக்குது. எடுத்துக் கதையுங்கோ.” வசந்தி சொல்லத்தான் அவசர அவசரமாக எடுத்து,

”ஹலோ!...ஆரது...”

பெருங்குரல் எடுத்து, நீட்டி முடக்கி, இரசனையோடு கதைக்க ஆரம்பித்தா கண்மணியக்கா. சனம் ஒரு மாதிரிப் பாக்க, வசந்திக்கு வெட்கமாகிப் போய்விட்டது. தனது உதட்டைக் கடித்தபடி,

“அக்கா! நம்பர் கூப்பிட்டால், நான் சொல்லுறன், கொஞ்சம் தள்ளிப்போய் நின்டு கதையுங்கோ.” நிலைமையைச் சமஜோசிதமாகச் சமாளித்தாள் வசந்தி. கண்மணியக்காவுக்கு இப்போது, தான் நிற்கும் இடம், சூழ்நிலை எதுவுமே கணக்கில் இல்லை.

“யாரது, செல்லம்மா குஞ்சியோ! கதைக்கிறது. எனக்குச் சுகமில்லை. லண்டனிலை நிக்கிற கடைசித் தம்பி துரைமணிதான் கரைச்சல்படுத்தி, வசந்தியோடு, ஆசுப்பத்திரிக்கு.....”

கண்மணியக்கா மிகவும் சுவராசியமாகத் தனது இன்றைய, களாநிலைமையினை, ஆதியோடு அந்தம்வரை, விபரித்துக் கொண்டிருந்தார். பாவம் செல்லம்மா குஞ்சி, என்ன அவசரமான செய்தி சொல்லவோ! அல்லது கேட்கவோ! எடுத்திருக்கலாம். ஆனால் அவளின் கஸ்ட்காலும் அறுபடுகின்றா. கண்மணியக்காவின் தொலைபேசி உரையாடல் இன்னமும் தொடர்கின்றது. இடையில் ஒரு குரல், அக்காவின் உரையாடலைக் குறுக்கறுக்கு,

“கண்மணியக்கா நீங்கள் தானே!...”

வாட்ட சாட்டமான, மைனர் போன்ற இளைஞன் ஒருவன், நாகரிகமா உடையனிற்து, அக்காவின் முன் நிற்கின்றான். அக்கா தொலைபேசி உரையாடலை நிறுத்திவிட்டு, அந்த இளைஞனை ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கின்றார்.

“நீங்கள் வசந்தியோடதானே வந்தனீங்கள்....”

அடுத்த வினாவைத் கொடுக்கின்றான். நீ யார் தம்பி? என்பதுபோல் தனது முக்குறிப்பினைக் காட்டுகின்றா கண்மணியக்கா.

“அக்கா! நான் லண்டன் துரைமணியின்ற பிறன்ட் அம்மாவுக்குச் சுகமில்லாமல் ஊருக்கு வந்தனான். துரை எப்பவும் அம்மாவின்ற சுகம் விசாரிப்பான். நேற்றுக் கதைக்கேக்க யாழ்ப்பாணம் ரவுணுக்குப் போற தாய்ச் சொன்னன். அப்பதான் என்ற கண் மணியக்காவும் வசந்தி என்ட சொந்தக்காரர் பிள்ளையும் ஆஸ்பத்திரிக்கு கிளினிக் வருவினம் பாத்துக் கதைக்கச் சொன்னவன்.”

மிகவும் இயல்பாக, பல நாட்கள் கதைத்துப் பழகியவன் போல் உரையாடினான். கண்மணியக்கா ஓரளவு நம்பிவிட்டா. தம் பிக்கு இரவுதானே கதைச் சனான். சொன்னாலும் சொல்லியிருப்பான். என்றாலும் புதிய முகம் அன்னியன் என்று, அக்காவின் உள்ளுணர்வு ஏச்சரித்தது. அக்காவின் முகக் குறிப் பை வைத்து, இவ சந்தேகப்படுகிறா என்பதைக் கணித்துக் கொண்டவன். தனது தொலை பேசியில் இணைப்பினை எடுத்து,

“ஹலோ! மச்சான் துரை, கண்மணி அக்காவை, நீ சொன்னபடி ஆஸ்பத்திரியில் கண்டுபிடிச்சிட்டன். என்னை யாரென்டு தெரியாமல் கதைக்கப் பஞ்சிப்படுகிறா?... என்ன, அக்காவிட்ட போனைக்குடுக்கவோ?”

தொலைபேசி கைமாறுகிறது.

“அக்கா நான்தான் துரை கதைக்கிறன். இவன் என்ற சூட்டாளிதான் பயப்படாத. வான் வைச்சிருக்கான் வீட்டைகொண்டு போய் விடுவான். நான் வேலையில் நிக்கிறன். பிறகு கதைக்கிறன் அக்கா.”

குரல் கரகரப்பாக இருக்கிறது. இப்பு குளிர் தொடங்கிட்டுது என்டெல்லே சொன்னவன். எனக்கு மட்டுமா சளிவரும். அவனும் என்ன கஸ்டப்படுகிறானோ! கவலைப்பட்ட, கண்மணி அக்காவுக்கு ஏற்பட்ட கொஞ்ச நஞ்ச சந்தேகமும் தீர்ந்துவிட்டது. இயல்பாகப் பழகினா. ஊர், பேர், அம்மாவின் சுகநலம் விசாரிப்பு என்று கதை தொடர்ந்தது.

வசந்தி நிற்கும் இடத்திற்குப் போனபோது, இந்தப் பிள்ளைதான் வசந்தியோ! என்று கேட்டவுடன், வசந்தி ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள். கண்மணியக்கா எல்லாக் கதையையும் வசந்திக்கு விலாவாரியாக விபரித்தார்.

அந்த இளைஞன், தனது நண்பனின் வயதான அக்காவை அழைத்து வந்தமைக்கு வசந்திக்கு நன்றி தெரிவித்தான். இருவரது பேச்சையும் பார்க்கும்போது, பக்கத்து வீட்டுக்காரியான வசந்தி அன்றியமாகிப் போனாள். அந்தளவுக்கு கண்மணியக்கா அந்த இளைஞனுடன் அன்னியோன்னியமாகிவிட்டா.

கிளினிக்கில் கிழு நத்தை வேகத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“கண்மணியக்கா, நீங்கள் இரத்தம் சோதிக்க வேண்டும்,

அதோடை ஈஸ்சியும் எடுக்க வேண்டும், துரை சொன்னவன் நீங்கள் கனகாலமாய் வருத்தமாய் இருக்கிறியாம். உதிலை நின்டு இண்டைக்குச் சரிவராது.” தனக்குத்தானே கதைப்பது போல் கதைத்தபடி, தொலைபேசியை எடுத்துப் பேசினான்.

“மச்சான் என்ற பிறன்டினர் அக்காவுக்கு மெடிக்கல் செக்பண்ணவேண்டும். சம்மந்தன் கிளினிக்கிலதானே இப்பவும் வேலைசெய்யிறாய், நம்பர் ஒன்டு எடுத்துவை.”

“கண்மணியக்கா, நான் சொல்லி சம்மந்தன் கிளினிக்கில் நம்பர் எடுத்தாச்ச. வசந்தி நீர் நின்டு, காட்டிப் போட்டு அங்க வாரும். சுணங்கினால் நாங்கள் இங்க வாறும்.”

கண்மணியக்காவின் சம்மதம் கேட்காமல் எல்லா முடிவினையும் அவனே எடுக்கின்றான். அக்கா நெகிழ்ந்துபோனா. ஆனாலும் நிறையச் செலவாகுமே. என்று ஜோசித்து,

“தமில் கையில் காச அவ்வளவு கொண்டுவரேல்லை...” வார்த்தைகளை முடிக்காமல் இழுக்கின்றா.

“அக்கா! உங்களிட்ட காச கேட்டனானோ? என்ற நண்பனர் அக்காவுக்கு நான் செலவளிக்காமல். பிறகு நேரில் எப்படி அவன் முகத்தில் முளிக்கேலும்....” நண்பனுக்குச் செய்யும் பாக்கியமாகக் கருதுவதாகவும் துரை போன்றுமறை வந்தபோது தனது அம்மாவுக்கு எவ்வளவு செய்துள்ளான் என்றபோது கண்மணியக்கா வாய்டைத்து நின்றா. வசந்தி ஆச்சரியத்தில் அகலத் திறந்த விழிகளை மூடமறந்துவிட்டாள்.

அக்காவின் கையைப்பிடித்துப் பக்குவமாக, சம்மந்தன் கிளினிக்கின் வாசல் படிக்கட்டுகளில் மெதுவாக ஏறு வதற்கு உதவி செய்தான். இந்த வயதான கிழவியை, நாகரிகமான இளைஞர் உதவிசெய்வதைப் பார்த்து அங்கிருந்த வயசுப் பிள்ளைகள் அவனில் பிரியமான பார்வைகளை வீசினார்கள். அங்கு, தனித்திருந்த முதியவர்கள் பெருமுச்சவிட்டனர்.

தனது “பேஸை” எடுத்து விரிக்கின்றான். நிறைய விசிற்றிங் காட்டுகள். டொலர், பவண்ட் நோட்டுக்கள் பளபளக்கின்றன. கண்மணியக்காவுக்கு, பவண்ட் நோட்டுத் தெரியும். கடைசியாகத் துரை வந்தபோது கொடுத்த பவண்ஸ் நோட்டு மூடல் பெட்டியில் பக்கு வமாக வைச்சிருக்கிறா.

கவுண்டரில் கட்டத் தேவையான பணத்தினை எடுத்துக்கொண்டு, அந்தப் பேஸை, கண்மணியக்காவிடம் கொடுக்கின்றான், மறுகையில் கைத்தொலைபேசி. அக்கா ஆச்சரியத்துடன் பேஸை வாங்கிப் பத்திரமாகப் பதனது கைப்பையில் வைக்கின்றா.

காசகட்டி றிசீற்றைப் பெற்று, அக்காவின் கையில் கொடுக்கின்றான். அக்காவின் முறை வரும்வரை அக்காவின் அருகில் நிற்கின்றான். அவனின் பரிவான ஒவ்வொரு செயல்களுக்கும், நன்றி சொல்வதற்கு வார்த்தைகள் இன்றி அக்கா தவிக்கின்றா. அக்கா மூன்றாம் வகுப்புக்கு மேல் படிக்கவில்லை. மிகவும் கஸ்டப்பட்ட குடும்பம். தங்கைமார் இருவர். தம்பிமார் இருவர். கடைசித் தமிழி சவுதிக்கு வேலைக்குப் போய் நாட்டில் நிலவிய யுத்தச் சூழ்நிலையைக் காரணம்

காட்டி, ஜோப்பிய நாட்டுக்கு அகதியாகத் தஞ்சம் புகுந்து அந்த நாட்டின் குடிமகனுமாகிவிட்டான்.

அவன்தான் எல்லாச் சோதரர்களுக்கும் உதவுகின்றான். மூத்தக்கா தமக்காகத் திருமணம் செய்யாமல் முதிர் கண்மணியாக இருந்து தாயாகத் தங்களை ஆளாக்கியதை அவன் இதயத்தின் ஆழத்தில் புதைத்து வைத்திருப்பதால், கண்மணியக்காவில் எல்லோரையும்விட பாசம் அதிகம். குடிசை வீட்டைக் கல்வீடாகக்கட்டி, “கண்மணி வாசம்” என்று பெயர் வைத்து, நன்றாகவே அக்காவைப் பார்க்கின்றான். கிராமத்திலேயே பிறந்து கிராமத்திலேயே வாழ்கின்ற அக்காவுக்கு சூதுவாது தெரியாது. எல்லோர் மீதும் அன்பு செலுத்தவும் அந்தரத்திற்கு உதவுவும், கஸ்டத்தில் கைகொடுக்கவுமே அக்காவுக்கும் தெரியும். அக்காவுக்கு முதல் இருந்தவர் வைத்திய பரிசோத னைக்குச் சென்றுவிட்டார். அக்காவின் காதில் மெல்லச் சொல்கின்றான் அந்த இளைஞர்,

“அக்கா உள்ளுக்க செக்பண்ணேக்க சங்கிலி, காப்பெல் லாம் கழட்டச் சொல்லுவாங்கள். நான் ஆம்பினை எண்டதால் என்னை உள்ளுக்கு விடமாட்டினம். அக்கா நைக்களைக் கழட்டிக் கைப்பையிலை வையுங்கோ.”

அக்கா உச்சி குளிர்ந்து போகின்றா. இப்படியும் ஒரு அக்கறையோ. இவன் எனக்குத் தம்பியாப் பிறக்க வில்லையே! என்று சந்தியானை மனசாரக் கும்பிடு கின்றா. நாலுபவுண் இரட்டைப்பட்டுச் சங்கிலி ஒருபவண் பென்றனுடன் இரண்டு கையிலும் பவுணில் மட்டக்காப்பு எல்லாவற்றையும் கழற்றிக் கைப்பையில் கவனமாக வைக்கின்றா.

கண்மணி அக்காவின் நம்பரை அழைக்கின்றார்கள். அக்கா நீண்டநேரம் இருந்ததால் எழும்பக் கஸ்டப் படுகின்றா. அக்காவின் கையைப்பிடித்து, எழும்ப உதவி செய்து வாசல்வரை நடக்க உதவுகிறான்.

“அக்கா, கைப்பையைத் தாங்கோ! நான் வைச்சிருக்கிறேன்.”

அக்காவின் கைப்பையில் இவ்வளவு நேரமும் அவனின் பேஸ், டொலர் பவண்ஸ் நோட்டுகளுடன் இருக்கின்றது. அவன் அக்காவிடம் அதைத் தரும்படி கேட்கவேயில்லை. அக்காவுக்கு அவனில் ஒரு துளியாவது சந்தேகம் வருமா? அப்படி நினைப்பதே சந்தியானைச் சந்தேகப்பட்ட குற்றத்துக்குச் சமனல்லவா? அவனை முழு நம்பிக்கையோடு இல்லை, அதைப் பற்றியே யோசிக் காமல் கைப்பையைக் கொடுக்கின்றா.

கண்மணியக்கா உள்ளே சென்றுவிட்டா. அவ இருந்த கதிரையில் ஆசுவாசமாக அந்த இளைஞன் அமர்கின் றான். கைப்பையைக் கவனமாக மடியோடு இறுக அணைத்துக் கொள்கின்றான். இவனது அப்பாவித் தனத்தை என்னி ஒரு முதியவர் புன்னகைக்கிறார். அக்கா உள்ளே சென்று சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும், தனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவரிடம் சொல்கின்றான்,

“நான் ரீ குடிச்சிட்டு வாறன். என்னுடைய அக்கா, நான் வாறதுக்கு முந்திவந்தா தேடுவா, ஒருக்கால் சொல்லுங்கோ.” மிகவும் அக்கறையோடு சொல்லிவிட்டு, அங்கிருந்து இயல்பாக நடந்து செல்கின்றான்.

கண்மணியக்கா மருத்துவப் பரிசோதனை முடிந்து வருவதற்கு முன்னமே வசந்தி தேடி வந்துவிட்டாள். அக்காவைக் காணவில்லை. உள்ளுக்கு இருப்பினம் என்று நினைத்துக் காத்திருக்கின்றாள். கண்மணியக்கா மெடிக்கல் றிப்போட்டுடன் புன்னகைத்தவாறு வெளியே வருகின்றார்.

அக்கா என்று வசந்தி முன்னே செல்கின்றாள். அக்கா வின் கண்கள் அந்த இளைஞனத் தேடுகின்றது. அவனைக் காணோம். ஒருவேளை நேரம் சென்று போச்ச என்று, வசந்தியிட்டைச் சொல்லிப் போட்டுப் போயிருக்கலாம் என்று நினைக்கிறார்.

“வசந்தி என்ற கைப்பையைத் தா?” வசந்தி ஒன்றும் விளங்காமல், கண்மணி அக்காவைப் பார்க்கின்றாள்.

“அக்கா, என்னட்ட எப்ப தந்தீங்கள்?” ஆச்சரியத்துடன் கேட்கிறாள்.

“அப்ப அந்தப் பொடியனை, நீ! காணேல்லையோ? என்ற கைப்பையை அவனிட்டை எல்லோ கொடுத்தனான்.”

பதைபதைத்து தட்டுத்தடுமாறி ஒரு கதிரையில் இருக்கிறா கண்மணியக்கா.

“எடி பிள்ளை வசந்தி, என்ற இரட்டைப்பட்டுச் சங்கிலியும், காப்புகளும் எல்லே கழட்டிக் கொடுத்திட்டன். என்ற சந்திதியானே எல்லாத்தையும் பாத்துக்கொண்டோ இருக்கிறாய்.” சந்திதி முருகனைக் கும்பிட்டுச் சந்திதி யானை ஏக்கிறாவோ அல்லது முறையிடுகின்றாவோ என்று சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. வசந்திக்கு இப்போது எல்லாமே விளங்கிவிட்டது. பசுவில் பால் கறப்பது போல் பக்குவமாகக் காரியமாற்றி யள்ளான் என்பதுமட்டும் நிச்சயமாகத்தெரிந்தது. கண் மணியக்கா இப்போது சந்திதியானுடன் வாக்குவாதப் பட்டுக்

பலேசீய இலக்கிய உலகில் இளீபாய்ச்சும் பெண் எழுத்தாளர்கள்

10 ஆம் பக்கத்த தொடர்ச்சி....

திருமதி.வில்வமலர் - கோலாலம்புர்

1959 முதல் எழுதி வருவார். தொடர்க்கதை, சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நாவல்களும் எழுதியுள்ளார். தமிழ்மலர், தினமணி, தமிழ்நேசன் போன்ற நாளிதழ்களில் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். துங்கீசம் சமய சுஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றி வருவார். “உருப்பெறும் உண்மைகள்”, “மலேசியத் திருக்கோவில்கள்” (கட்டுரைகள்) ஆகிய 2 நால்களை வெளியிட்டுள்ளார். ம.இ.கா. கலாச்சாரப் பிரிவு இவருக்கு “அறநெறிச் செல்வி” என்னும் விருது வழங்கியுள்ளது.

திருமதி.ஜனகா சுந்தரம் - பினாங்கு

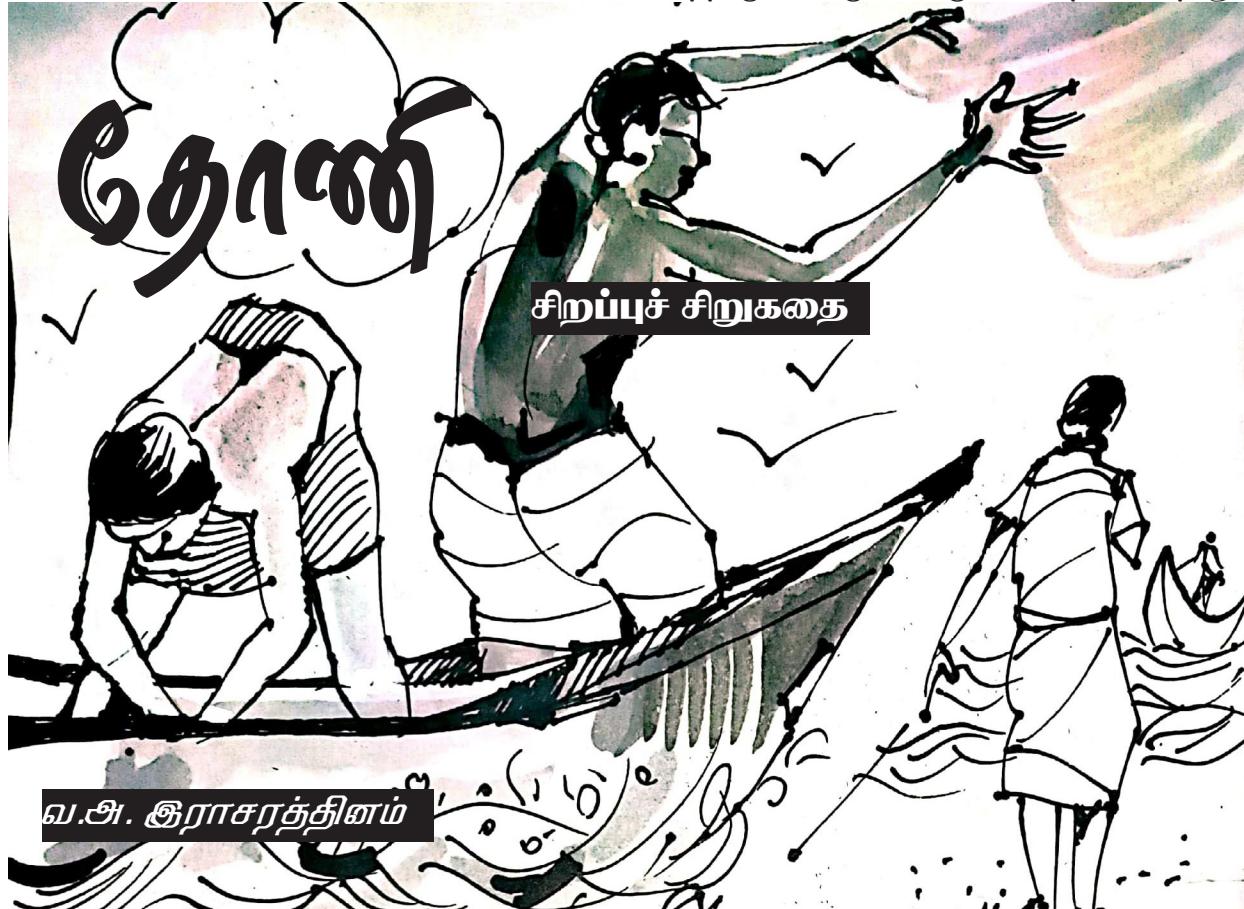
1963ல் எழுதத் தொடங்கியவர். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். சித்த மருத்துவம் பயின்றவர். தமிழ்நேசன் பவுன் பரிசு, தமிழ் முரசு கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு, எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பவுன் பரிசும் பெற்றவர். குன்றக்குடி அடிகளார் “செந்தமிழ் செல்வி” விருதும் ம.இந்துசங்கம் “தொண்டர் மாமணி” விருதும் வழங்கியுள்ளது.

திருமதி.சரஸ்வதி அரிகிருஷ்ணன்

பெ.சரசு என்ற பெயரில் 1954ஆம் ஆண்டிலேயே எழுதத் தொடங்கியவர். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்க்கதை, தொடர்க்கட்டுரைகள், நாவல், நாடகங்கள் மாணவர்கதைகள் போன்ற பல பிரிவுகளில் எழுதியுள்ளவர். பள்ளிக்கூட ஒலிபரப்பிலும் சிறுவர் நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். மலேசிய வாணொலியின் “வனிதையர் சோலை” நிகழ்ச்சியில் 36 வாரத் தொடர்கட்டுரை வழங்கியவர். இவர் பல சிறுகதைத் தொகுப்புகளும், இரு நாவல்களும் வெளியிட்டுள்ளார்.

கருந்தல்மாகப் பரந்து கிடக்கும் வங்காள விரிகுடாவையும் பார்த்தவாறு எங்கள் கிராமம் இருக்கிறது. கிராமம் என்றா சொன்னேன்? பூமிசாத்திர, சமூகசாத்திர நிய திப்படி கிராமம் என்றால் எப்படியிருக்குமென்று எனக்குத் தெரியாது. சோழக்க காற்றுச் சரசரத்துக்

ளையும் தோணியைச் செலுத்த உதவும் சவுளையும் என் தந்தையார் வைப்பது வழக்கம். அதன் கீழே தென்னை மரத்தினடியிற் பென்னம் பெரிய குடம் ஒன்று இருக்கும். அந்தக் குடத்திலே தண்ணீர் எடுப்பதற்காக ஒற்றையடிப்பாதை வழியாக அம்மா அடுத்த குடிசைக்குப் போகும் போதெல்லாம் நானும்

கொண்டிருக்கும். தென்னை மரங்களடியிலே அங் கொண்றும் இங்கொன்றுமாக ஏற்குறைய முப்பது ஒலைக் குடிசைகள் இருக்கின்றன. ஒரு குடிசையிலிருந்து மற்றக் குடிசைக்குப் போகப் பெண்களின் தலைவகிடு போல ஒற்றையடிப் பாதைகள் செல்கின்றன. இந்தக் குடிசைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத்தான் கிராமம் என்று சொல்கிறேன். சரியோ பிழையோ? உங்கள் பாடு.

எங்கள் குடிசைக்கு முன்னால் தென்னைமரங்கள் இரண்டைச் சேர்த்து நீண்ட கம்பு ஒன்று எப்போதும் கட்டப்பட்டிருக்கும். அதிலேதான் தூண்டிற் கயிறுக

கூடப் போயிருக்கிறேன்.

அஞ்செமாகக் காலை வேளை யில் அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டில் இருக்கமாட்டார்கள். அப்பா கோழி கூவும் போதே எழுந்து கடலுக்குப்போய் விடுவார். அம்மாவிற்கு வெளியே என்ன வேலை இருக்குமோ, என்னால் ஊகித்துக் கொள்ள முடியாது. ஆனால், அம்மா வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் பண்யோலைப் பெட்டியில் அரிசியும், மரவள்ளிக்கிழங்கும், தேங்காயும் கொண்டு வருவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அம்மா வீட்டுக்கு வந்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அப்பாவும் தூண்டிற்கயிறுகளோடும், சவுளோடும் மீன்கோர்வை

யோடும் வீட்டுக்கு வந்து விடுவார்.

அப்பாவும் அம்மாவும் வீட்டிலில்லாத நேரங்களில் ஒரே குவிதான்! ஏறுவெப்பிலின் மஞ்சுச்சு கிரணங்கள் சரசரக்கும் தென்னோலைக் கூடாகவும் துள்ளிப் பாய்ந்து நிலத்தில் வெள்ளித் துண்டுகளைப்போல வட்டவட்டமாக ஒளியைச் சிந்தும். அந்த வட்ட ஒளியை நான் என் கையால் மூட, அந்த ஒளி என் புறங்கையில் விழ, அடுத்த கையால் நான் அதை மறைக்க, அவ்வொளி அடுத்த கையிலும் விழ, நான் கைகளை ஒளி விழுமாறு உயர்த்தி உயர்த்திக்கொண்டே போவது எனக்குப் பிடித்தமான விளையாட்டாக இருக்கும். ஆனால் கூரைக்கூடாக ஒளி பாய்ந்துவரும் துவாரம், என்னால் எட்டமுடியாத உயர்த்தில் இருக்கிறபடியால்

வ. அ. கிராசுரத்தினம்

பிறப்பி : 05-06-1925 முதூர்

திருக்கோணமலை

தாய்: அந்தோனியா

தந்தை: வஸ்தியாம்பிள்ளை

கல்வி: தாமரைவில் றோமன் கத்தோலிக்க

பாடசாலை: முதூர் புனித அந்தோனியார்

பாடசாலை

பணி: ஆசிரியர்

எழுத்துதாடங்கியது: 1946

திருமணம் : 1952

துறைவி: மேறி லில்லி திரேசா

புனை யெய்கள்: ஈழநாதன்-கீழுக்கரை

தேவநேயப் பாவாணர்- வியாகேச தேசிகர்

எழுதிய நால்கள் : 16

நான் என் விளையாட்டை முடித்துக் கொள்வேன்.

குடிசைக்கு வெளியே வந்தால், அங்கே பக்கத்து வீட்டிலிருந்து என் நண்பன் செல்லனும் வந்திருப்பான். செல்லன் என்னைவிட நோஞ்சான். பாய்மரக் கம்புபோல நீளமாக இருப்பான். இன்னமும் ஜந்தாறு வருடம் சென்றால் அவன் தென்னைமரத்து வட்டைத் தொட்டு விடுவான் என்று என் அம்மாகூட அவனைப் பரிகசிப்பது உண்டு.

செல்லன் வந்ததும் நான் எங்கள் வீட்டுப்படலையை இழுத்துச் சாத்திவிட்டு அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டே ஆற்றங்கரைக்கு ஒடுவேன்.

ஆற்றங்கரை, வீட்டிலிருந்து அதிக தூரத்திலில்லை. வங்காளக் கடல் சிறிது உள்ளே தள்ளிக்கொண்டு வந்து ஒரு சிற்றாறாக எங்கள் கிராமத்திற்கூடாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. இந்த ஒடையில் பூரணையன்று வெள்ளம் வரும்போது தண்ணீர் வீட்டு முற்றத்திற்கே வந்துவிடும்.

அந்த ஆற்றங்கரையின் ஓரமாக, ஆற்றில் நீண்டு வளர்ந்த கோரைப்புற்றுகள் சடைத்துக் கிடக்கின்றன. அந்தப் புற்களினடியில் நீருக்குள் ஒசைப்படாமல் இருக்ககளையும் கூட்டி வைத்து இறால் பிடிப்பதில் எங்கட்டுப் பரம திருப்தி என்றாலும் இந்த விளையாட்டில் எங்கட்டுக் கூடுதலாக விடுவோம். அதன்பின் நாங்கள் நேரடியாகக் கடற்கரைக்கே போய்விடுவோம்.

கடற்கரையில் கச்சான் காற்று சுழற்றிச் சுழற்றி அடிக்கும் அந்தக் காற்றில் இராவணன் மீசைகளைத் தூரத்திப் பிடித்துபின் அந்த விளையாட்டிலும் எங்கட்டு அலுப்பு ஏற்பட்டுவிடும். அதன் பின்னால், நாங்கள் இருவரும் கடற்கரை வெண்மனைவில் மதாளித்துப் படர்ந்து கிடக்கும் அடம்பன் கொடிகளில்மேல் குந்திக் கொள் வோம். பதைபதைக்கும் வெய்யிலில் அந்த அடம்பன் கொடி மெத்தை எங்களுக்குக் “கோடையிலே இளைப்பாறிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர்த்து” வாகத்தான் இருக்கும். அந்தப் பட்டு மெத்தையின் மேல் வீற்றிருந்து கொண்டு எதிரே கடவுளைப்போல ஆதியும் அந்தமும் அற்றுப் பரந்துகிடக்கும் கரு நீலக்கடலிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பாய் விரித்தாடும் பாய்த்தோணிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். கடற்பரப்பிலே வெள்ளைச் சீலைப் பாய்கள் வட்டவட்டமாக வண்ணாத்திப் பூச்சிகளைப்போல அழகாக இருக்கும். அவைகளில் ஏதோ ஒன்றில்தான் என் தகப்பனார் இருப்பார். ஆனால் எதிலே அவர் இருக்கிறார் என்று திட்டமாக எனக்குத் தெரியாது. எனினும் ஏதாவது ஒரு தோணியைக் குறிப்பிட்டு அதில்தான் அவர் இருப்பதாக எண்ணிக்கொள்வேன். அந்த நம்பிக்கையில் முகத்தில் “சள்” என்றடிக்கும் சூரியக்கிரணங்களை நெற்றிப் பொட்டில் கைகளை விரித்து மறைத்துக்கொண்டு அந்தத் தோணியையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அந்தச் சமாதிநிலையில் என்னுள்ளே இன்பகரமான கனவுகளைல்லாம் எழும். இன்னும் சில நாட்களில் நான் பெரியவணாகி விடுவேன்

அப்போது அப்பாவைப் போல எனக்கும் ஒரு தோணி சொந்தமாகக் கிடைத்தவிடும். அந்தக் தோணிக்கு வெள்ளை வெளேரென்று அப் பழக்கில்லாத ஒரு பாயைப் போட்டுக் கொண்டு நான் கடலிற் செல்வேன். ஒரு தென்னைமர உயரத்திற்கு எழுந்துவரும் கடல் அலைகளில் என் தோணி தாவித் தாவி ஏறி இறங்கிக் கொண்டே செல்லும். எல்லாத் தோணிகளை யும்விட வேகமாக ஒடுவதற்காக என் தோணியின் பாய் பெரியதாக இருக்கும். அந்தப் பாய்க்குள் சோழகக் காற்றுச் சீறியடித்துக் கொண்டிருக்கையில் என் தோணி கடற்பரப்பில் “விர்” ரென்று பறந்து செல்லும். நான் பின்னரியத்தில் தலைப்பாகைக் கட்டோடு தைரிய மாக நின்று சுக்கானைப் பிடித்துக் கொள்வேன். செல்லன் முன்னியத்தில் நின்று எனக்குத்திசை காட்டுவான். எங்கள் தோணி முன்னே முன்னே ஏறிச் சென்று கடைசியாய்க் கடல் வானத்தைத் தொடும் இடத்திற்குப் போய்விடும். அங்கே அம்மா இராத்திரிச் சொன்ன கதையில் வரும் ஏழு தலை நாகத்தைக் காண்பேன்.

தூரத்தே நான் குறித்து வைத்திருந்த தோணி சமீபித்து விட்டது. அதிலே என் தகப்பனார்தான் இருந்தார். தோணி கரையை அடைந்ததும் அவர் பாயைக் கழற்றி வைத்துக் தோணியை ஒடை வழியாக இழுத துச் சென்றார். நானும் அவரோடு சேர்ந்து கொண்டேன். பிறகு நாங்கள் எங்கள் வீட்டின் முன்னால் தோணி யைக் கரையில் கொறகொற என்று இழுத்து வந்தோம். அப்பா தாண்டிற் க்யிறுகளை வளையமாக்கி சவுளில் போட்டு என்னிடம் கொடுத்தார். தோணிக்குள் இருந்த பழஞ் சோற்றுப் பானையையும், மீன் கோவையையும், நங்கூரத்தையும்

எடுத்துக் தோளில் போட்டுக்கொண்டு அப்பா பின்னே வர நான் சவுளைத் தூக்கி தோளில் வைத்துக் கொண்டு சப்த சமுத்திரங்களையும் கடந்து வந்த வீரனைப் போல முன்னே நடந்தேன்.

அன்றிரவு முழுவதும் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. பசித்தவன் விருந்துண்ணக் கணாக் காண்பது போல நானும் தோணியைப் பற்றியே கணாக்கண்டேன். எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னாலுள்ள ஒடையில் ஐந்து புத்தம் புதிய தோணிகள் இருந்தன. நான் முன்னணியம் உயர்ந்து சவாரிக்குதிரைபோல இருந்த தோணியின் மேல் ஏறிக் கொண்டேன். வாடைக் காற்றா னபடியால் எல்லோருடைய தோணிகளும் முன்னே முடியாமல் கரையை நோக்கியே வருகின்றன. என்னுடைய தோணி மட்டும் ஏறிந்து விழும் நடச்திரம் போலக் கணவேக மாகக் காற்றை எதிர்த்துப்போகிறது. கலங்கரை விளக்கின் ஒளிகூடக் கண்ணுக்குப்படாத அத்தனை தூஞ்திற்கு ஆழ்கடலின் நடுமையத்திற்கே என் தோணி போய்விடுகிறது. நான் தீவிரன்று விழித்துக் கொண்டேன். காலையில் எழுந்த போதுகூட எனக்குத் தோணியின் நினைவு மாறவில்லை. அன்று நான் ஒடைக்கரையில் பழுது பார்க்க இழுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தோணி ஒன்றைத் தள்ளிக்கொண்டு கடலிற்குப் போவது எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். செல்லனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் இருந்த தோணியை எங்கள் பலத்தை யெல்லாம் கூட்டித் தள்ளிப் பார்த்தேன். தோணி அசையமாட்டேன் என்றது. அப்படியானால் நான் தோணி விடவே முடியாதா? சப்த சமுத்திரங்களையும் என்னால் தாண்டமுடியாதா?

நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கையில் ஒடையில் முருக்க மரத்துண்டு ஒன்று மிதந்து வந்தது. அதைக் கண்டதும் எனக்கு ஒரே சந்தோஷமாகப் போயிற்று. ஆம் எனக்கென்று ஒரு தோணி கிடைத்து விட்டது! அந்த முருக்கங்கட்டையை முன்னாலும் பின்னாலும் “கொடுவாக்கத்தி”யினால் செதுக்கிச் செல்ல வையும் ஏற்றிக்கொண்டு என் ஆசை தீருமட்டும் ஒடையில் தோணிவிட்டு விளையாடினேன்.

மதியம் திரும்பிவிட்டது. என் தந்தை கடலிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண் டிருந்தார். தோணிவிட்டு விளையாடிக் கொண் டிருந்த என்னைக் கண்டதும் “அடே பயலே! தோணி விடுறியா? அப்படியெண்டா நாளைக்கு என் னோட கடலுக்கு வா” என்றார்.

அதைக் கேட்டதும் எனக்குச் சந்தோஷம் தாங்க முடியாமற் போய் விட்டது.

“சரியப்பா, நாளைக்கு நானும் வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே சவுளைத் தூக்கிக் கொண்டு முன்னால் நடந்தேன். பெரிய தோணியில் போகப்போகிற ஆனந்தத்தில் என் முருக்கந் தோணியை மறந்து விட்டேன்.

அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. தென் னோலைச் சரசரப்பும் சில் வண்டுகளின் கீச்சுக் குரலும் எனக்குக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தன. படுக்கையிற் புரண்டு கொண்டே ஆனந்தக் கனவுகள் கண்டுகொண்டிருந்தேன். கடைசியாய் எங்கோ ஒரு சேவல் கூவிற்று அதைத் தொடர்ந்து எங்கள் கிராமத்துச் சேவல்களெல்லாம் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கூவின். அம்மா எழுந்து விளக்கைக் கொளுத்திக் கொண்டு சமையல்

செய்யத்தொடங்கினாள்.

அங் கொன் றும் இங் கொன் றுமாக இருந் த குடிசைகளிலிருந்து ஒருவர் மற்றவரைக் கூவியழைக்கும் சப்தம் கேட்டது. கடைசியாய் அப்பாவும் எழுந்து “தம்பி தேய்!” என்று என்னை எழுப்பினார். நான் சுட்ட பிணம் போல வளைந்து நெனிந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். இரா முழுவதும் தூக்கம் இல்லாததினால் கண்ணிமைகள் கல்லாய்க் கணத்து அழுத்தின். ஆனாலும் உற்சாகத்தோடு எழுந்திருந்தேன். அப்பா சோற்றுப்பானை நிறையத் தண் ணீரை ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டு நங்கூரம், தூண்டில், கயிறு சகிதம் வெளிக் கிளம்பினார். நானும் சவ ளைத் தோளில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

படலையைத் திறந்து வெளியே வந்ததும் முகத் தில் வாடைக் கடுவல் ஊசி குத்துவரைப்போலச் சளிர் சளிர் என்று அடித்தது. எனக்கு உடம் பெல்லாம் நடுக்கமெடுத்தது. மேல் துண்டை முகத்தை வளைத் துக் கட்டிக்கொண்டு முன்னால் விறுவிறு என்று நடந்தேன். துறத்தே குடிசைக்குள் இருந்த அகல் விளக்குகள் இருளைக் “குத்து குத்”தென்று குத்தின.

ஓடைக்கரையை அடைந்தபோது ஆறு பரமார்த்த குருவின் சீடர்கள் கண்ட ஆற்றைப்போலத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. கண்டல் இலைகள் பொட்டுப்பொட்டு என்று விழுந்து ஆற்றில் எங்கே போகிறோம் என்ற பிரக்ஞங்குயே அற்ற வண்ணம் போய்க் கொண்டிருந்தன. கோரைப் புற்களின் மேலே சிலந்தி வலையைப் போலப் பனிப்படலம் மொய்த்துக் கிடந்தது.

அப்பா கரையில் இருந்த தோணியை ஓடையிலே தள்ளினார். அதற்குள்ளே சோற்றுப் பானை யையும் மற்றைய சாமான்களையும் வைத்தார். உடனே தோணியை ஆற்றிலே விட்டுவிட்டுக் கோரைப்புற்களின் அடியில் “அத்தாங்கை” வீசி இரால் பிடிக்கத் தொடங்கினார். நான் வெடுவெடுக்கும் குளிரில் வள்ளத்தின் முன்னணியத்தில் ஒடுங்கிப் போய் குந்திக் கொண்டிருந்தேன். கிழக்கே கூரையில் தொங்கும் புலிமுகச் சிலந்தியைப் போல, வானத்தில் விடிவெள்ளி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்னமும் கீழே கிழக்குவெளுக்கத் தொடங்கியது.

பறி நிறைய இரால் பிடித்ததும் அப்பா வள்ளத்தில் ஏறிக்கொண்டார். வள்ளமும் சமுத்திரத்தை நோக்கி ஓட்ட தொடங்கிற்று. பலாரென்று விடந்த போது வள்ளம் நடுச் சமுத்திரத்தையே அடைந்து விட்டது. அப்பா நங்கூரத்தைத் தண்ணீரில் எறிந்து விட்டுத் தூண்டிலில் இராலைக் குத்திக் கடலில் எறிந்தார். நானும் தூண்டில் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன். சமுத்திராதேவி நிர் க் கதியான தன் குழந் தைகளைத் தன் அலைக்கரங்களை எறிந்து எறிந்து தாலாட்டிக் கொண்டு இருந்தாள். வெய்யில் ஏறிக்கொண்டே வந்தது. முதுகுத்தோலை உரித்துவிடுவது போலச் சளிரென்று அடிக்கும் வெய்யிலுக்கு ஆற்றாமல் அப்பா தன்

சட்டையில் கடல் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி ஊற்றிக் கொண்டேயிருந்தார். மதியத்தை அண்மிய போது நாங்கள் ஆளுக்கு ஜந்து “கருங்கண்ணிப் பாரைகள்” பிடித்துவிட்டோம். என் உழைப்பைக் கண்டு எங்கே திருப்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்தத் திருப்தியில் பழங்கோற்றைக் கரைத்துக் குடித்த தண்ணீர் எனக்குத் தேவாமிர்தமாகத்தான்பட்டது. வயிறு நிறைந்ததும் நங்கூரத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கையில் என் உள்ளம் பகற்களா காணத் தொடங்கியது. “இந்தப் பத்துக் கருங்கண்ணிப்பாரைகளைக் கண்டதும் அம்மா

சந்தோஷப்படுவா. பக்கத்துப் பட்டினத்துச் சந்தைக்கு அதைக் கொண்டு போனால் பத்து ரூபாய்க்கு விற்க லாம். சந்தையிலே எதிரே வரும் பொங்கலுக்காகக் கழுகம் பூப்போன்ற பச்சையரிசியும். பாசிப்பயறும், சர்க்கரையும் முட்டி நிறையப் பாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாம். எங்கள்வீட்டுத் தென்னை மரத்தின்கீழே புதுப்பானை களக்களைக் என்று பொங்கும் போது நான் புதுவேப்பியை எடுத்துக் கரும்பைப் கடித்துக்கொண்டு....” வள்ளாம் கரையை அண்மித்தது. கடற்கரையிலே புத்தம் புதிய பைசிக்கிளிற் சாய்ந்தவாறு ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். சூரிய கிரணங்கள் பைசிக்கிள் தகடுகளின் மேல்பட்டு ஜோலித்தன. அப்பா ஏதோ மந்திரசக்தியால் கட்டுண்டவரைப்போலத் தோணியை அங்கே திருப்பினார்.

தோணி கரையை அடைந்ததும் மீன்களையெல்லாம் பைசிக்கிள்காரரிடம் போட்டுவிட்டுத் திரும்பவும் வீட்டை நோக்கித் தோணியை விட்டார். எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

தோணி வந்துகொண்டிருக்கையில் நான் கேட்டேன் “ஏன் அப்பா மீன்களை எல்லாம் அங்கே போட்டுவிட்டு வருகிறீர்கள்?” அப்பா சொன்னார். “அவர்தான் நம் முதலாளி இந்தத் தோணி எல்லாம் அவருடையதுதான் நாம் மீனைப் பிடித்து அவருக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும்.”

“நமக்குக் காச தரமாட்டாரா?”

“நம் கடனிலே கழித்துக்கொள்வார் விலையை. நமக்குச் சாப்பாட்டிற்காக மேலும் கடன் தருவார்.”

“அப்படியானால் நாம் ஒரே கடன்காரராகத்தானே இருக்கவேண்டும்?”

“என்னமோ அப்பர் நானும் தலை நரைக்கு மட்டும் உழைத்து விட்டேன். கடனை இறுக்க முடியவில்லை. நமக்கென்று புதிதாக ஒரு தோணி வாங்கவும் முடியாது.”

“எல்லாத் தோணிகளும் அந்த முதலாளியுடையது தானா அப்பா?”

“ஆம் ஒடைக்கரையிலே இழுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் எல்லாமே அவருடைய தோணிகள்தான்.”

வெள்ளம் ஒடைக்கரையை அடைந்துவிட்டது. நாங்கள் தோணியைக் கரையில் இழுத்து வைத்துவிட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தோம். என்னுள்ளே ஒரு பயங்கரமான உண்மை புலனாகியது. இந்தத் தோணி எனக்குச் சொந்தமில்லை. ஆம், தூண்டிற்காரனுக்குத் தோணி

சொந்தமில்லை. அப்படியே உழுபவனுக்கு நிலம் சொந்தமில்லை. உலகில் உழைப்பவனுக்கு எதுவும் சொந்தமில்லை.

அன்றிலிருந்து தோணி எனக்குக் கனவுப் பொருள் ஆகிவிட்டது. எப்படியாவது கஸ்டப்பட்டு உழைத்து ஆகக் குறைந்தது ஒரு தோணியாவது சொந்தமாக வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அதன் பின் மீன் பிடித்தால் சந்தையில் கொண்டுபோய் நம் இடத்திற்கு விற்கலாம். பொங்கலுக்குக் கரும்பும். பாலும், பச்சையரிசியும், சர்க்கரையும் வாங்கலாம். முதலாளிக்குப் பிடித்த மீனையெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு வெறுங்கையோடு திரும்பிவரத் தேவையில்லை.

நாட்கள் கடந்துவிட்டன. நான் பெரியவனாகிவிட்டேன். சொந்தத் தோணி இன்னமும் வெறுங்கனவாகவே இருந்து வந்தது. தகப்பனார் வாழ்ந்துவரும் அதே பாதையிற்றான் என் வாழ்வும் போய்க்கொண்டிருந்தது. இந்த வாழ்வில் எனக்கு நேர காலத்தில் கல்யாணம் முடித்து வைத்துவிடவேண்டும் என்பதே அம்மாவின் ஆசை.

ஒருநாள் சாயந்திரம் ஒடைக்கரையில் இராட்டினத்தில் நால் முறுக்கிக் கொண்டிருந்தேன். மேலே நீல நிறமான ஆகாயம் ஒடையின் தெளிந்த தண்ணீரிலும் விழுந்து பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒடை முகத்துவாரத்தில் இருந்த மணல் தீவில் கடற்புட்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன.

“தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்.” என்று வீட்டுக்குப் போன அம்மாவை இன்னமும் காணவில்லை. எனக்குத் தாகமாயிருந்தது. வீட்டுப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன். கனகம் செம்பிலே தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

கனகம் எங்கள் கிராமத்துப் பெண்தான். நீரின் இடைமட்டத்தில் ஆடும் பாசிக்கொடியைப்போல எப்போதும் மென்மையாக ஆடுக்கொண்டுதான் அவள் நடப்பாள். கற்பாரில் நிற்கும் செம்மீவனப் போலச் செக்கச் செவே லென்று ஆழகாக இருப்பாள். வண்டிலே மின்னும் கிளிஞ் சல்போல் இருக்கும் அவள் கன்களை இன்றைக்கு முழுவதுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

அவள் அருகால் வந்தபோது

“கொஞ்சம் தண்ணி தந்திட்டுப் போறியா?” என்று கேட்டேன் நான்.

கனகம் ஒன்றும் பேசாமல் என்னிடம் செம்பை நீடினாள்.

நான் தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அம்மாவும் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டாள். அம்மாவைக் கண்டதும் கனகம் ஏதோ செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்தவள்போல வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

அம்மா சொன்னாள். “என்ன வெட்கமாம் அவளுக்கு, நாளைக்கு அவளைத்தானே நீ கல்யாணம் முடிக்கப் போகிறாய்?”

“போ அம்மா எனக்கென்று ஒரு தோணி இல்லாமல் எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்” என்றேன் நான்.

“ஏன்டா! அவள் அப்பாவிடம் ஒரு தோணி சொந்தமாக இருக்கிறது. அதை உனக்கே கொடுத்து விடுவார் அவர்” என்றாள் அம்மா.

நான் யோசித்தேன். எனக்குக் கல்யாணத்திலோ கனகத்திடமோ அக்கறை இல்லாவிட்டாலும் தோணி கிடைக்கப் போகிறதே! தோணிமட்டும் கிடைத்து விட்டால் என் உழைப்பின் பயனை நானே அனுபவிக்க முடியும். என் குடும்ப வாழ்வும் இன்பமாகவே இருக்கும்.

அதன் பிறகெல்லாம் நான் கனகத்துடன் தைரியமாக நெருங்கியே பழகினேன். மனோகரமான மாலை வேளைகளில் ஒடைக்கரையில் இழுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தோணி மூலையில் குந்திக்கொண்டு நானும் கனகமும் எவ்வளவோ கதைத்திருக்கிறோம். கனகம் எப்பொழுதுமே தன் தோணியைப்பற்றிப் பொருமைப்பட்டுக் கொள்வாள். அந்தத் தோணி அவள் தகப்பனாரின் சொந்தமாக இருக்கிறபடியாற்றான் கனகம் நல்ல சேலை கட்டியிருக்கிறாளாம். கையில் தங்கக் காப்புப் போட்டிருக்கிறாளாம்! அவள் என்றைக்குமே அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று என் மனதுள் எண்ணிக் கொள்வேன்.

ஆனால் இரண்டு வாரத்துள் அந்தத் துக்ககரமான செய்தி கிடைத்தது. கிராமமே பரபரப்படைந்தது. கனகத்தின் தந்தை மீன் பிடிக்கப் போனவர் புயலில் அகப்பட்டு மாண்டு போனார். தோணியும் திரும்பி வரவில்லை. என் இருதயத்தில் சம்மட்டியடி விழுந்தது போன்றிருந்தது எனக்கு. பாவம்! எனக்குத்தான் சொந்தத் தோணி இல்லையென்றாற் கனகத்திற்குக் கூடவா இல்லாமற் போகவேண்டும்?

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்துக் கனகம் கடற்கரைக்கு வந்தபோது அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவே என்னால் முடியவில்லை. அவள் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

என்னைக் கண்டதும் அழுகை பொத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது அவளுக்கு. விம்மி விம்மி அழுத் தொடங் கினாள். என் மடிப்பிற் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு. கனகம் என்னிடம் எதை எதிர்பார்த்தாள்?

கனகத்தை மடியில் வைத்துக்கொண்டே நான் எண்ணி னேன். என்னிடமோ தோணி கிடையாது. இந்த நிலையில் அவளை நான் சுகமாக வாழ்விக்க முடியாது. என் தகப்பனாரைப்போல நானும் தலை நரைக்கும் வரை உழைத்து உழைத்துச் சாகவேண்டியதுதான். என்னோடு சேர்ந்த கனகமும் ஏன் சாக வேண்டும்? பாவம் கனகம். எனவே கனகத்தை யாராவது சொந்தத் தோணியுள்ள ஒருவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிட வேண்டும். என் கண் முன்னால் அவள் அழகான சேலையும், தங்கக்காப்பும் அணிந்துகொண்டு என்றென்றைக்கும் ஆனந்தமாக வாழவேண்டும். அவள் வாழ் வுதான் எனக்கும் ஆனந்தம்.

நான் எண்ணியது சரியாகப் போய்விட்டது. அமாவாசை யன்றிரவு புங்கை மரத்தின் கீழே இருந்த வைரவர் கோவிலவியில் கனகத்துக்கும் செல்லனுக்கும் கல்யாணம் நடந்தது. கல்யாணத்தன்று பேசிப்பார்க்கவோ எனக்குக் கண்ணீர் வந்துவிட்டது. என் கையில் இருந்த அரும் பொருள் இன்னொருவனுக்குப் போய்விட்டது. ஆனாலும் என் கண் முன்னால் அவள் ஆனந்தமாகவே வாழ்வாள். செல்லனிடம் ஒரு தோணி இருக்கிறது. அவன் என்னைப் போலக் கடன்காரன்ஸ்ல் செல்லனோடு கனகம் என்றென்றைக்கும் ஆனந்தமாக வாழ்டும். எனக்கென்று தோணி ஒன்று கிடையாமல் நான் எந்தப் பொன்னின் வாழ்வையும் பாழாக்கப்போவதில்லை. ஆனால் இன்னும் தோணி எனக்குக் கனவுப் பொருளாகத்தான் இருக்கின்றது. அதனாலென்ன? உயர்ந்த கனவு செயல்மிக்க நனவின் ஆரம்பந்தான். எப்போதாவது ஒரு நாளைக்குக் காலம் மாற்றதான் போகிறது. அன்றைக்கு எனக்கு மட்டுமல்ல என் நன்பர்கள் எல்லாருக்குமே சொந்தத் தோணி இருக்கும். எங்கள் தோணிகள் சப்த சமுத்திரங்களிலும் சுதந்திரமாகச் சென்று மீன் பிடிக்கும். அந்த மீன்களை விற்றுச் சந்தையில் அரிசி வாங்குவோம். அரிசி வாங்குவோம். அரிசி வாங்கும் பணமும் என்னைப் போன்ற உழைப்பாளியான ஒருவனுக்கு நேரடியாகக் கிடைக்கும். அப்போது உழவனுக்கு நிலமும் சொந்தமாக இருக்கும் அல்லவா?

கோணல்

கஷ்காவலன்

அவனைச் சுற்றி ஆயிரத்தெட்டுக் கொள்கைக் கோடுகள் வரையப்பட்டிருப்பது தெரியாமல் அவர்கள் வரத்த்தை போதாதென்று பார்க்கும் பெண்களை எல்லாம் வேண்டாம் என்றே மறுத்து வருவது தீபனுக்கு என்னளவும் பிடிக்கவில்லை. தாய் தந்தையர் சொற்படி நடப்பது நல்லதுதான் ஆனால் சில இடங்களில் பெற்றோர்கள் பிழைவிடுவதும் உண்டு. குறிப்பாக பிள்ளைகளின் திருமணத்தின் போது.

தீபன் சாதாரண மனிதர்களைப் போல் அல்ல. அவன் சிந்தனைகள், செயல்கள் எல்லாமே மாறுபட்டவை. ஊரோடு ஒத்தோடாத இவன் செயல்களை தீபனின் தாய் இலட்சுமி அடிக்கடி சொல்லிக்காட்டுவ துண்டு. அதற்கு அவனிடமிருந்து வரும் ஒரே பதில் “எல்லோரும் இது செய்யினம் அது செய்யினம் என்றுறதுக்காக நானும் அதைத்தான் செய்யோனும் என்டு என்னைத் தெண்ட வேண்டாம். நான் எனக்குச் சரியென்டு படுறத்தான் செய்வன்.”

சமூகக் கட்டுடைப்புகளில் தீவிரம் காட்டும் தீபன்

தான் உலகில் நல்லதோரு பயணியாகப் பயணித்து வாழ்வை நன்றாக முடிக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தான்.

தொழில் செய்யும் இடத்திலும் சரி வீட்டிலும் சரி அவன் தனித்தே செயற்படுவான். நண்பர்களுடன் பழகும் போதும் அவன் தனித்தே தெரிவான். யாரோடும் இலகுவில் ஓட்டிக்கொள்ளாத நெருங்க விரும்பாதவன் கடந்த மூன்று வருடமாக மறுத்துவந்த கல்யா ஸப் பேச்கக்கு இந்த வருடமே தனக்குச் சம்மதம் என்று தலையாட்டிக்கொண்டான். தனக்குத் துணையாக வரப்போகும் பெண் இப்படி வேண்டும் அப்படி வேண்டும் என்றெல் லாம் கேட்காதவன் தாய் இலட்சுமியிடம்

“எனக்குத் தமிழில் நல்ல புலமை உள்ள பெண்ணாய்ப் பாருங்கள் போதும்” என்ற கோரிக்கையை மட்டுமே முன்வைத்திருந்தான். ஆனால் இலட்சுமி பெண் பார்த்த இடங்களில் எல்லாம் ஒன்றில் தமிழ் இருக்கும் பணம் இருக்காது இல்லையென்றால் பணம் இருக்கும் தமிழ் இருக்காது இரண்டும் ஒரு சேர வரன் அமையவில்லை. இலட்சுமியின் எண்ணம் கொடி கட்டவாவது கொஞ்சம் சீதனம் வாங்க வேண்டும் என்பதில் குறியாகவிருந்தது. இப்படியே தீபனுக்குப் பெண் பார்க்கும் படலம் நீண்டுகொண்டே சென்ற ஒரு நாளில் தீபனின் தந்தை செல்வத்திற்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. கதைத்துக்கொண்டிருந்தவர் இடையிலேயே

“ஜேயோ ஓடிவாடி பிள்ளை டிப்பரோட அடிப்டுப்பானாம்”

“டிப்பரோடயா? ஜேயோ கடவுளோ?” என அழக்தொடங்கிய இலட்சுமியின் அழகை ஊரரேயே வரவழைத்துவிட்டது. இதற்கிடையில் அங்கு வந்த தீபனின் நண்பன் கதிர் கண்களைத் துடைத்து தான் வழமைபோல சாதாரணமாக இருப்பதைப் போலப் புத்தப்படாமல் “பெரிய காயம் ஒண்டுமில்லை. சின்ன அடிதான்” என்றவாறு செல்வத்தையும் இலட்சுமியையும் ஆறுதல் சொல்லித் தனது ஆட்டோவில் வைத்தியசாலைக்கு ஏற்றிச் சென்றான்.

தீபனின் இடது கால முறிந்த செய்தி அவர்களுக்குப் பெரிய இடியாக இருந்தாலும் அவன் இந்த விபத்திலிருந்து உயிர் பிழைத்ததே பெரிய

புண்ணியம் என்று இருவரும் மனம் தேறிக்கொண்டார்கள். ஒரு கிழமையின் பின் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பட்ட தீபன் மூன்று மாதங்கள் வரை நடக்காது ஓய்வெடுக்க வேண்டும் என்றும் மீறி நடந்தால் முழங்காலின் கீழ் முறிந்து பொருத்தப்பட்ட எழும்பு நேராகப் பொருந்தாது என்றும் என்பு முறிவு மருத்துவர்கள் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார்கள்.

மூன்று மாதங்களின் பின் எல்லாம் மாறியிருந்தது. தீபன் இப்போது மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கிவிட்டான். அவனுள் ஒருவித வலியொன்றும் கூடவே பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு வருடம் கழிந்த ஒரு நாளில் இலட்சமி ஒரு புகைப்படத்தை தீபனிடம் நீட்டி

“இந்தா நீ கேட்ட மாதிரி தமிழில் புலமை உள்ள பெண்.”

“ஏன் அம்மா அவசரம் எனக்கு இப்ப கல்யாணம் வேண்டாம்.”

“நீ சொன்னது போல நாங்கள் சீதனம் ஒண்டும் கேட்கல். பொம்பள தமிழ் மச்சர்.”

“எனக்கு வேண்டாம் நான் கல்யாணம் கட்டல்.” என்றவாறு ஏரிச்சலுடன் எழுந்த தீபன் தனது அறைக்குள் கோணலாக நடந்து சென்றான்.

குறுங்கதை

நாற்காலியில் யாரோ

அமர்ந் திருக்கிறார்

அவள் கேள்விப் பூவாக பூத்திருந்தாள். என் முற்றமெல்லாம் விடை மரங்களாக வளர்த்திருக்கிறேன் என்றான். அந்த தச்சன் வீட்டுக்கும், அவள் வீட்டுக்கும் இடையில் நாற்காலிகளின் குரல்தான் மிதந்த ஸையும் சிறிய நாற்காலிக்கு மெல்லிய குரல், பெரிய நாற்காலிக்கு கொஞ்சம் கரகரத்த குரல் என அந்தத் தச்சன் எடுக்கும் தீர்மானங்க ஞக்குத் தலையைசூத்துக் கிடந்தன நாற்காலிகள். ஒரு புதிய நாற்காலியில் எப்படி அமர்வது? என்று ஆழமாகச் சிந்தித்தான் தச்சன். நாற்காலியை விலைக்கு யாரும் வாங்குவதற்கு முன் தான் அமர்ந்துவிட வேண்டும் என்றே நினைத்தான். முதலில் எப்படி அமர்வது? இரண்டாவது முறை எப்படி அமர்வது? நாற்காலி மனித வாழ்வில் இன்றியமையாத ஒன்றாக மாறிவிட்டதே. எத்தனையோ மனிதர்கள் அமர்ந்துகொண்டு மலம் கழிப்பதை விரும்புகிறார்கள். என்று அவளோடு கதைத்துக்கொண்டான். உங்கள் நாற்காலியில் நான் அமரலாமா? என அவள் கேட்டாள். அதை நாற்காலியிடம் கேள்வங்கள் என்றான் தச்சன். என் வீட்டில் நாற்காலி ஒன்றுகூட இல்லை ஒரு புதிய நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற எனது நீண்ட நாள் ஆசையை இப்போது இங்கு நான் நிறைவேற்றப் போகிறேன் என்றான் பூவைப் போன்று மலர்ந்த முகத்துடன். எல்லாம் சரிதான் இதுவரைகாலமும் நான் செய்த நாற்காலியில் முதலில் நான்தான் அமர்வேன். இன்று நீ அமரவிரும்புகிறாய் அதுதான் கொஞ்சம் யோசிக்கிறேன் என்றான் தச்சன். என் அப்பாவின் ஞாபகம் மனதில் பெரும் கல்லாக முளைத்துவிட்டது. என் அப்பா நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு தூங்குவார், சாப்பிடுவார், குளிப்பார். என் அப்பாவைப் பிரிந்த துயரைப் போக்க என்னால் முடியவில்லை. நான் நினைக்கிறேன் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு கதறி அழுதால் என் துயர் மறைந்து போகும், ஞாபகக் கல்லும் கரைந்து போகும் என்று பேசி தச்சன் மனதை வென்றாள் அவள். உன்னை நான் ஒரு கேள்விப் பூவாகவே பார்க்கிறேன் என்றான் தச்சன். உங்களை நான் விடை மரமாகவே பார்க்கிறேன் என்றாள் அவள். இருவரையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற நாற்காலிகள் தமக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டன.

அகமது ஃபைசல்

இஞ்ணடங்கொய்ச்சி

- டா. சுவாசாந்

“என்ன இவள் இன்னும் காணேல்ல.... பெடிக்கு

வேளையோடு தண்ணிய வாத்துப் போடலாம் என்டா, இவள் கொஞ்சம் வேளையோட வந்திருக்கலாமெல்லோ” என்று தெருக்கத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து புறபுறுத்தபடி இருந்தாள் மீனாட்சி.

மீனாட்சி அந்த ஊரில் வேளாளர் சாதியச் சேர்ந்தவள். அவள் கணவன் கதிர்காமத்தம்பி போன வருசம் ஸ்ரே சன் மாஸ்ராக இருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டார். மீனாட்சி கதிர்காமருக்கு மூன்று பிள்ளைகள் மூத்தவள் வெளி நாட்டு மாப்பிள்ளையைக் கட்டிக் கொண்டு போய்விட்டாள். இளையவள் மலர் போன தை மாதும் ஒரு ஆசிரியரை திருமணம் செய்து வைத்தனர். இளைய மகன் எஞ்சினியர் கொழும்பில் பிறை வேற் கொம்பனியில் வேலை. இளையமகன் வீட்டோடு இருந்து விட்டாள். தாய் தகப்பனைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக மலருக்கு இது முதற் பிரசவம். மீனாட்சிக்கு கொஞ்ச நாளாக உடல் ஒத்துழைக்க மறுத்தது. அதனால் அடிக்கடி சுகயீனப்படுவாள். முதற்பிள்ளை என்பதால் தான் பார்க்க வேண்டும் என்று பிடிவாதமாய் இருந்தாள். ஆனால் எடுபிடி வேலைகளுக்காக ஒருத்தியை நாள்சம்பளத்திற்கு பிடித்தி ருந்தாள். அம் மா “ நாளைக்கு வேளையோட நான் வந்திருவன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனவள் இன்னும் வந்த சேரவில்லை. மீனாட்சி அடிக்கடி தெருவைத் தெருவைப் பார்த்தபடி இருக்கிறாள். கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டு, “ம...ம வந்திட்டாள் போல” என்று வாசற்கத்தைவத் திறந்தாள் மீனாட்சி.

“அம்மா பேசாதீங்கோ... கொஞ்சம்

நேரம் போயிட்டு” என்று முகத்தை பரிதாபமாக காண்பித்துக் கொண்டு நின்றாள் கனகி.

“என்றி உனக்கு தாற காச காணாட்டி அஞ்சோ பத்தோ கேள் தாறன். செய்யற வேலையில ஒரு நாணயம் வேணும். அதவிட்டுட்டு இப்படி கேவலம் கெட்ட வேலை செய்யக்கூடாது” என்று மீனாட்சி அடக்கி வைத்திருந்த கோபத்தையெல்லாம் கொட்டித் தீர்த்தாள். கனகியின் முகம் சிவந்து. கண்கள் கலங்கின.

“எடியே என்ன முட்டக் கண்ணில இருந்து முதலைக் கண்ணீர் வடிக்காதே”

உனக்கு விருப்பம் இல்லாட்டி போ. நான் வேறுயார யாவது பிடிக்கிறேன் என்று திரும்பத் திரும்ப மீனாட்சி வாரத்தைகளைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“இல்ல அம்மா என்ற பிள்ளைக்கு”

“பொத்தடி வாய ஆர ஏமாத்தப் பாக்கிறாய்”

இருவருக்கும் இடையில் இப்படியாகச் சம்பாசனை இடம் பெற்றிருக்கிற சந்தடியில்

“அம்மா...அம்மா... வாங்கோ அவவ திட்ட வேண்டாம் நேரமாகிது எல்லோ”

என்று மலர் மீனாட்சியைக் கூப்பிட்டதும் தன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டவள் வெடுக்கென்று உள்ளே போனாள்.

“சரி... சரி வாங்கோ கனகி”

என்று மலர் உள்ளே வருமாறு கனகியை அழைத்த போது மெதுவாக உள்ளே வந்தாள் கனகி.

“ஏன்? என்ன பிரச்சனை ஏன்? இவ்வளவு நேரம்”

மலர் அப்படிக் கேட்டதும் கனகியின் கண்கள் கலங்கின. அவள் விம்மியபடி அழுதாள்.

“இஞ்ச உதில நின்டு முட்டக்கண் வடிக்காத, இஞ்ச வா இத் தூக்கு”

என்று மீனாட்சி அதட்டனாள். தான் தாமதமாக வந்ததால் உண்டான கோபம் மீனாட்சிக்கு குறையவில்லை. அதனால்தான் அப்படி நடந்து கொள்கிறாள் என்பது கனகிக்கும் தெரியும்.

“சரி.... நீ போ கனகி பிறகு கதைக்கிறேன்.”

என்று கூறிவிட்டு மலர் குளிப்பதற்கு ஆயத்தமானாள்.

சிறிது நேரத்தில் மீனாட்சியும் கனகியும் மலரைக் குளிப்பாட்டி முடித்திருந்தனர்.

“கனகி பெடியைத் தூக்கிக் கொண்டா.”

“ஓம் அம்மா” என்று தலையாட்டி விட்டு உள்ளே சென்று குழந்தையைத் தூக்கி வந்தாள். மீனாட்சி காலில் போட்டுக் கொண்டு தண்ணிய ஊத்திய போது குழந்தை வீரிட்டு அழுத்து.

“என்ற அப்பு என... ராசன்.”

என்று மீனாட்சி கொஞ்சிக் கொண்டே குளிப்பாட்டனாள்.

“என் கனகி உன்ற பேரன் எப்படி.... பெட்ட சுகமா இருக்கிறாளா என்ன? என்று குழந்தையை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கனகியிடம் கேட்டாள் மீனாட்சி.

“ம..... ம.... இருக்கிறாள்.”

அவனுக்கு என்ன சொல்லவதென்றே தெரியாதவளாக விழித்தாள். மகனுக்குக் குழந்தை கிடைத்த அன்று தான் கனகியின் மகனும் ஒரு பெண் குழந்தையை பெற்றுக் கொண்டாள். குழந்தை தாயைப் போல எலும்பும் தோலுமாக பிறந்தது. பிரசவம் நடந்து முடியிற்குக்குள்ள அவள் பெரும்பாடுபட்டாள். குழந்தையும் நிறை குறைவாக இருந்தால் வீட்டிற்கு அனுப்பவில்லை.

கனகியின் குணம் மலருக்குப் பிடித்துவிட்டது. பெத்துப் பார்க்க ஆள் தேட மீனாட்சி எண்ணியபோது கனகியின் பெயரத்தான் சொன்னாள்.

“ச்சி...அதுகள் என்ன ஆக்களோ தெரியா... ஆரேணும் விசாரிக்காம உவனுகள் எப்படிப்பட்டவளுக்களோ”

என்று மீனாட்சி மறுத்தாள். ஆனாலும் மலருக்கு கனகியைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தது. பக்கத்துக் கட்டில் ஏதோ விசாரிப்பம் என்று எண்ணியபோது தான் தன் கோத்திரம் முழுவதையும் சொல்லிருக்கிறாள்.

“அது என் பிள்ளை கேக்குற அந்த மனுஷன் இருந்திருந்தா இப்படி நடக்குமே, விறகு, தடிய வெட்டி, வயல்ல வேல செய்து அந்தாள் என்னையும் என்ற பிள்ளைகளையையும் வச்சுப் பார்த்தது. இந்தத் தையோட நாலு வருசமாக்க. விறகு வெட்டிக்கொண்டு சைக்கிள்ளை வரேக்க டிப்பர் மோதி அந்தாள் அந்த இடத்திலேயே உசிர விட்டுட்டுது. இண்டவரைக்கும் நான் கிடந்து அம்மலோதிப்படுறன். பெட்டக் குஞ்ச மூண்ட என்ற

தலேல கட்டிப்போட்டு அது மனுவன் போடுத்து நான் தான் இப்ப...”என்ற போது அவள் விம் மி அழுத்தொடங்கினாள்.

“ஹலோ... என்ன இது கொஸ் பிட்டல் இங்க இப்படியெல்லாம் அழப்பாது”

என்று நர்ஸ் கூறியதும் சீலைத் தலைப்பால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“அப்ப இது உங்கட மகள்தானே”என்றாள் மலர்.

“ஓமன... இதுதான் மூத்தது. படிற பாட்டில இவனும் இப்படிப் பண்ணிப்போட்டாள்”

“ஏன்? என்ன பிரச்சனை”

நான் ஒருத்தி வீடுகளில் இடிச்சுக் குத்தி கழுவிகிழவி வாற காச நாலு சீவனுக்கும் பத்துமே, அதுப்பாத்துப் போட்டு ஒரு கடையில் இவள் சேர்த்துவிட்டன். ரெண்டு பேரும் வேலை செய்யுறதால் கொஞ்சம் குடும்பத்தை ஒட்டக் கூடியதா இருந்துக்கூட. போன வருஷம் கடையில் வேலை செய்த ஒரு பொடியன் அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒடிவிட்டான். அப்படியே துலையட்டும் எண்டு விட்டிருக்கலாம். பெத்தவயிறு இக்கனம் வயித்தில் ஒண்டக் குடுத்திட்டு அவன் போயிட்டான். என்று மறுபடி கண்களைத் துடைத்தவன். குழந்தையின் தலையைத் தடவியபடி.

“என்ன பிள்ளை செய்யுறது” அவனும் ஆறு மாதம் வேலை எண்டு கொழும்புக்கு போனவன் ஏதோ கடையில் வேலை செய்யிறதா சொன்னான். ஒருக்கா கொஞ்சம் காசம் அனுப்பினான். பிறகு ஒரு தகவலும் இல்லை. போன் எடுத்தாலும் வேலை செய்யேல்ல எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல.

“எங்கயாவது ஆத்தில் குளத்தில் விழுந்து உசிரவிட்டிடலாம் என்டா பிறகு இதுகள் நாதியத்து திரியுங்கள்”

என்று அவள் அழுது கொண்டிருந்தபோது மலருக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. அதற்குப் பிறகு கணகிக்கு அவள் கொஸ்பிட்டல்ல இருக்கும் வரை பல உதவிகளைச் செய்தாள். மீனாட்சி தனக்கு கொண்டு வரும் சாப்பாடுகளை மீதி வைக்கச் சொல்வாள். பின்பு அதை கணகியின் மகளுக்கு கொடுத்து விடுவாள். ஒரு முறை கணவன் வந்தபோது கணகியின் நிலையைச் சொல்லி கொஞ்சம் பண உதவியும் செய்தாள். மலருக்கு கணகியைப் பிடித்துப் போக பெத்துப் பார்க்க

அவளையே தாய் மீனாட்சியிடம் சிபார்சும் செய்தாள்.

“இந்தா கனகி.... இத வேளைக்கு அரைச்சுப்போடு” என்று காயத்திற்கான கூட்டுக்களை சேர்த்து எடுத்துக் கொடுத்தாள் மீனாட்சி.

“மள மளவென்று அரைத்துக் கொடுத்துவிட்டு மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தவள்”

“கடவுளே பொழுது உச்சிக்கு வந்திடுத்து அந்தப் பெட்ட களைச்சுப்போம்”

என்று எண்ணியவள் வாசற்படியில் உட்கார்ந்தாள். கனகியின் உடல் வேர்த்திருந்தது. அடிக்கடி துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பசி வேறு அவளை தொல்லைப் படுத்தியது. முகம் சோர்ந்து போனாள்.

“அம்மா... அம்மா...” என்று மலர் தாய் மீனாட்சியைக் கூப்பிட்டாள்.

“என்ன பிள்ளை.” என்று சமையலறைக்குள்ளிருந்தே கேட்டாள் மீனாட்சி.

“கனகி அக்கா இருக்கிறா அவவுக்கு குடுக்குறத குடுத்து விடுங்கோவன்”

“அவனுக்கிப்ப என்ன அவசரமாம் கொஞ்சம் இருக்கட்டுமன் வாறன்”

“பாவமெல்லோ அந்தப் பெட்டயும் தனியவாம் பெடிக்கும் சுகமில்லை இரவிரவாக கத்திக் கொண்டு கிடந்துதாம் அவ வேளையோட போகட்டன்”

“ஓம.... ஓம்... இந்த வாறன் பொறு”

மீனாட்சி கைகளை அலம்பிக்கொண்டு வந்தாள். அறைக்குள் சென்றவள் கையில் ஒரு ஜநாறு ரூபா நோட்டுடன் வெளியே வந்தாள்.

“இஞ்சார் கனகி வேளையோட வாறதெண்டா வா இல்லாட்டி நான் வேற ஆரேணும....”

என்று இழுத்தாள் மீனாட்சி. அதற்கிடையில் குறுக்கிட்ட மலர்

“இல்ல அம்மா அவ நாளைக்கு வேளையோட வந்திடுவா”என்றாள்.

காசைக் கணகியின் கையில் திணித்தவள் சீலைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்தபடி கொல்லைப்

பக்கமாகப் போனாள். தாய் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மலர் சட்டென்று திரும்பி வாசல்வரை சென்ற கனகியை கூப்பிட்டாள்.

“கனகி.... இஞ்ச வா”

“ஏன் பிள்ளை எனக்கு நேரம் போகுது பிள்ளை வெறு வயித்தோட இருக்கும்.”

“அதுதான் இஞ்ச வந்திட்டுப்போ....”

என்றவள் தாயைப் பார்த்தபடி சமையலறைக்குள் சென்று மீதமிருந்த சரக்குக் கறி முழுவதையும் ஒரு பையில் கட்டி எடுத்தாள். வாளியைத் திறந்து மூன்று, நான்கு ஊர் முட்டைகளையும் எடுத்து பையில் போட்டுக் கொண்டு வந்து கனகியிடம் கொடுத்தாள்.

“பிள்ளை நீ செய்யுற உதவிக்கு நாங்கள் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போற்மோ தெரியேல்ல” என்று கையெடுத்து அவளை கும்பிட்டாள்.

“இதென்னக்கா இது வேளையோட போங்கோ இப்ப அம்மா வந்திடும்” என்று பரபரத்தாள் மலர்.

கையில் வாங்கிக் கொண்ட கனகி. தெருப்படலையைத் திறந்து கொண்டே விரைவாக நடந்தாள்.

“என்ன பின்னை இது. எவ்வளவு உதவியச் செய்யது. கடவுள் அந்தப் பிள்ளைக்கு ஒரு குறையும் வைக்கமாட்டான்.” என்று எண்ணியபடியே வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள் கனகி.

“முதல்ல தெருக்கடைக்குப் போய் ஏதும் கறி பார்த்துக் கொண்டு போனா நல்லது. இல்ல... இல்ல... பச்ச உடம்பு பசி கிடக்காது முதல்ல வீட்ட போய் இதக் குடுத்துட்டுப் போவம்” என்று தடுமாறிக் கொண்டே வீட்டை வந்து சேர்ந்தாள் கனகி.

“உந்தப் பெட்டைக்குச் சொன்னன் கிடக்கிற பனம் மட்டய வெட்டி உந்தப் படலை சரி செய்யென்று சொல்வழி கேக்குதுகளே” என்று புறுபுறுத்தபடி படலையைத் திறந்தாள்.

வாசலில் முத்தவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் சோர்ந்து போயிருந்தாள். பசிக்களை அவள் முகத்தில் கோடிட்டிருந்தது.

“ஏன் பிள்ளை உதில இருக்கிற. ஏதும் செய்யுதே”

“இல்ல... பசிக்கிற மாதிரி இருந்தது அதுதான் தங்கச்சியிடம் உண்டியலில் கிடந்த காச எடுத்துக்

குடுத்துவிட்டன் ஏதும் பிஸ்கேற் வாங்கி வரச்சொல்லி”

“என்ற கடவுளே, இதன்ன சோதன. உனக்குக் கண்ணில்லயே எங்களில் இரக்கங்காட்டன்.” என்று வெல்லன் பிள்ளையாரை வேண்டியவள் கண்ணீர் உகுக்க நின்றாள். மலர் கொடுத்த சரக்குக் கறியையும் சோத்தையும் மள மளவென்று தட்டில் போட்டுக் கொண்டுவந்து

“இந்த பிள்ளை சாப்பிடு” என்று நீட்டினாள் கனகி.

“ஆர்...? மலரக்காவே தந்தது” என்று கேட்டுக்கொண்டே வாங்கிச் சாப்பிட்டாள்.

“ம... ம... வேளைக்குச் சாப்பிடு ஆரேனும் வந்தா.”

“ம... நாம மாளிகையில வாழ்ந்து தங்கத்தட்டில தானே சாப்பிடுறம் எங்கள பாக்க”

“சரி... சரி... இந்த வாய்க்கொண்டும் குறைச்சலில்ல அவனும் போயின்டைக்கு எத்தின மாதம். ஒரு தகவலும் இல்ல. ஒரு போன் எடுத்துக் கதைக்க கூட இல்ல. எனக்கென்னவோ....”

“இஞ்ச ந் பாக்கிறதெண்டப் பாரன இல்லாட்டி விடு உந்தக் கதையெல்லாம் ஏன்?

“உந்தப் பேச்சுக்கொண்டும் குறைச்சலில்ல. ஒழுங்க இருந்திருந்தா ஏன்? இப்ப இப்படி பத்தாதுக்க ஒண்டப் பேத்துப் போட்டு கிடக்கு.”

சாப்பாட்டுக் கோப்பையை அப்படியே வைத்தவள். தலை தலையா அடித்துக்கொண்டாள்.

“என்ற தலையில எழுதின எழுத்த ஆரால மாத்தேலும்”

“சரி... சரி... பெடியப் பார் படுக்க முன்னம் இதெல்லாம் தெரிஞ்சிருக்க வேணும் இப்ப என்ன செய்யுறது”

படுக்கையில் கிடந்தவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

“இந்தா வாறன் உந்தக் கடையடியில ஏதும் கறி பாத்துக் கொண்டு. கவனம் பெடி அழுதா பாலக் குடு இப்ப வந்திடுறன்”

கனகி படலையைத் திறந்தபோது இளைய மகள் சுமதி எதிர்ப்பட்டாள்.

“இஞ்சரடி உலைய வச்சுவிடு ஓடிவாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு குடு குடுவென்று நடந்தாள் கனகி.

“ச்சே. நான் ஒரு விசரி, என்ற பிள்ளையைப் பேசிப் போட்டன். பாவம் பச்ச உடம்புக்காரி. என்ன அவள் அவன் இப்படிச் செய்வன் என்டு கண்டவளே. அவளுக்கு நம்பிக்கை இருக்கு அவன் வருவான் என்டு. என்ன இருந்தாலும் நான் இப்படி பேசியிருக்க கூடாது”

“என்ற கடவுளே பிள்ளையைக்கு பசி வரப்போகுது”என்று அங்கலாய்க்கும் மனத்திற்கு சமாதானம் சொல்லியபடி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன கனகி எங்க வலு கெதியா?”என்று எதிரில் வந்த இராசாத்தி சாவதானமாகக் கேட்டாள்.

“ஓம் அக்காத்த கடையடிக்கு ஏதும் கறி பாப்பம் என்டு”

“ஆ... வேளைக்கு ஒடு”

என்ற இராசாத்தி அவசரப்படுத்தினாள். கனகிக்கு மனதில் ஒருவித பயம் இருக்கத்தான் செய்தது. சில நாட்களுக்கு முன் கொஞ்சம் காசு கடன் வாங்கி இருந்தாள். அவள் கேட்டு விடுவாளோ என்று. கனகிக்கு நல்ல சகுணம் அதுதான் அவன் கேட்காமல் விட்டாள்.

“இஞ்ச சாமான் நெருப்பு விலை ஒரு நாளைக்கு நெல்லியடி மட்டுக்கும் போய் சாமான்சன்மியள வாங்கிக் கொண்டந்திட்டா. நல்ல மலிவோட வாங்கிப் போடலாம். அதுக்கு கையில காச வேணுமே... தாற காசக்கு ஒரு நாளேச் சீவியம் போறதே பொரும்பாடு இதிலே... ம்... பார்ப்பம் எனக்கும் ஒரு நல்ல காலம் பிறக்காதே...” என்று எண்ணிக் கொண்டே கடையை நெருங்கினாள் கனகி.

“அக்கா இந்தப் பழங்கல் 1 கிலோவும் 2 தூள் பையும் இந்தக் தேங்காயையும் தாங்கோ”என்றாள்.

“இந்தா கனகி 310 ரூபா தா. அந்தக் கணக்கு அப்படியே நிக்குது அதயும் தாவன்.”

“மெய்யான ரெண்டொரு நாள்ல தந்திடுவன்”

“எனக்குத் தெரியும் நீ இப்படித்தான் சொல்லுவ கொண்டா காச” என்று வாங்கியவள் நூறு ரூபாய்க் கடன் காசயும் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு மிகுதி தொண்ணாறு எடுத்து கொடுக்காள். காசை வாங்கியவள் பார்த்ததும் ஏமாந்தாள் கனகி.

“ஏன் அக்காத்தா”

“இல்ல கனகி சாமான் எல்லாம் விலையேறி விட்டுது. பாவம் பாத்தா நான்தான் தெருவுக்க வரவேணும்”என்று கடைக்காரி முகத்தை சளித்துக் கொண்டாள். அதற்கு மேல் அவளிடம் கேட்பது கல்லில் நார் உரிப்பது தான் என எண்ணியவள் சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு விரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

“பிள்ளை... பிள்ளை இந்தா இந்த அரிசியக் கழுவிப் போடு கிடக்கிற கருவாட்டுதுண்டப் போட்டு ஒரு குழம்ப வைச்சுவிடு மனத்தோடயாவது சாப்பிடுவம்” என்றாள் கனகி.

“ஏன்மா மீன் இல்லையோ..” மகள் கேட்டாள். காசில்லாவிட்டாலும் அந்த நேரத்தில் அவள் மகளுக்கு பொய் சொல்ல வேண்டுமென்றே நினைத்தாள்.

“எங் கயன கொஞ்சம் நேரம் செண்டிடுத் து பழுதாக்கிடந்தது. அதுதான் வாங்கேல்ல நாளைக்கு வேளையோட பாப்பம்”

“என்ன ஒவ்வொரு நாளும் பருப்பும் முருங்கயிலச் சுண்டலுமே” என்று புறபுறுத்தாள் சுமதி.

சரி...சரி... வேளையோட வை பசி வயித்தப் புடுங்குது என்று கதையை மாற்றினாள் கனகி.

“நாளைக்கு வேளையோட போய் மீனாட்சியக்காட்ட கொஞ்சம் கடனா ஒரு ஆயிரம் கேட்டாவது நல்ல மீனா பார்த்து பெடியனுக்குக் காய்ச்சிக் குடுக்கோ னும்.” என்று எண்ணியபடி கனகி கருவாட்டுக் குழம்பு மனத்துடன் நாலுவாய் சாப்பிட்டாள். பசி அடங்கிற்று. பாதி வயிற்றை காற்று நிரப்பிக் கொண்டது.

“ஏன் அம்மா காணுமே” என்றாள் மகள் சுமதி.

“ஓம்... ஓம்... பிள்ளை எனக்குக் காணும் கனக்க சாப்பிடேலாது வயித்தில் வாய்வு விழுந்திட்டுது போல”

என்று சமாளித்துக் கொண்டாள் கனகி. அவளுக்குப் பின்னே மூன்று ஜீவன்கள் பசியாற வேண்டிக் கிடந்தது. குடிசையில் இருந்து வெளியே வந்த கனகி பொழுதைப் பார்க்கிறாள். பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

“இண்டைக்கு பொழுது இப்படியே போயிடுத்து. இனி நாளைக்கு என்ன வாய்ச்சிருக்கோ?” என்று பெருமுச் செறிந்தாள் கனகி.....

ஞுமாரிக்கு ஒன்றே பரபரப் பாக இருந்தது. தன் தந்தையைத் தனியாக விட்டு விட்டுக் கிளம்புவ தற்கு, அவளுக்கு இன்னும் இரண்டே நாட்கள்தான் இருந்தன. தினகரனின் காதலை, மாரிசாமி ஏற்க மாட்டார் என்பதை, அவரின் ஜாதிப்பற்றுமிக்க நடவடிக்கைகளிலிருந்து அவள் அறிந்திருந்ததால் தான், அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டியதாயிற்று.

தான் செய்வது சரியன்று என்பது அவளுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது இருப்பினும், அவளுக்கு வேறு வழி புலப்படவில்லை. குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில், சில தவறுகள் நியாயமானவை என்று அவள் தனக்குத் தானே சமாதானம் கற்பித்துக் கொண்டாள்.

இடிப் போகும் தவறை அவள் செய்யாதிருப்பின், அவள் வாழ்நாள் முழுவதும் அழுதவறும் இன்னொரு வனுக்கு மனதால் துரோகம் செய்யும் தவறைச் செய்யவளாகவும் வளைய வர வேண்டியதிருக்கும் என்பதால், இந்தத் தப்பைச் செய்வது சரிதான் என்று அவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அவள் அப்பா வெளியே போயிருந்த நேரத்தில், புடவை, துணிமணிகளை, தன் பெட்டியில் அடுக்கி வைப்பது போன்ற ஆயத்தங்களை, ரகசியமாய்ச் செய்து கொண்டிருந்தாள். சில ஆண்கள் சொல்வது போல், கட்டிய சேலையுடன் வந்தால் போதும் என்று, தினகரன் சொல்லவில்லை.

திருப்பும்

த.வேல்முருகன்

இடிப் போய்த் தங்கப் போகும் அசலுாரில் தனக்கு ஒரு வேலை கிடைக்கக் கொஞ்ச நாள் ஆகும் என்பதாலும் தன் கையில் சொற்ப பணம் மட்டுமே இருந்ததாலும், அவள் தன் நகைகளை எடுத்து வந்தே ஆக வேண் மும் என்று சொல்லியிருந்தான்.

பெட்டியைச் சாத்திய கணத்தில் அழைப்பு மணி ஒலிக்க, அவள் எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்தாள். பக்கத்து வீட்டுப் பங்கஜூம்மா, புஞ்சிரிப்புடன் நின்றிருந்தாள்.

“வாங்கம்மா!”

உள்ளே வந்து உரிமை யுடன் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவள் சட்டமாக உட்கார்ந்த தோரணையிலிருந்தே, ஏதோ முக்கியமான விசயம் பேசத்தான் வந்திருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட குமாரி குழப்பத்துடனும் ஆவலுடனும் அவளை ஏறிட்டவாறு, தானும் அவளுக்கு எதிரே ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“ஏற்பாடெல்லாம் எந்த மட்டில இருக்கு?” என்று

எடுத்த எடுப்பில் அவள் கேட்டதும், குமாரிக்குத் தூக்கித்தான் போட்டது.

“என்னது, இப்படி கேக்குது! எதையோ மோப்பம் பிடிச்ச மாதிரி இல்லே கேக்குது?”

அவளது முயற்சியை மீறி, அவள் முகம் வெளுத்தது.

“எது பத்தின ஏற்பாடும்மா?” என்று வினவியபோது,

குரலின் தடுமாற்றத்தை அவளால் தவிர்க்க முடிய வில்லை.

“என்னம்மா கேக்குறே... வெக்கமா? எல்லாம் உன் கல்யாணத்த பத்தித்தான் கேக்கறேன். கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி ஒரு நல்ல பையனா இருந்தாப் பாத்துச் சொல்லுங்க... என்ன, எங்க அண்ணன்கிட்ட உங்கப்பா சொல்லிட்டு இருந்தாரு... அவரும், பார்த் துக்கிட்டு இருக்கிறதாச் சொன்னாரு... அதான், ஏதாச்சும் அமைஞ்சுதான்னு கேக்குறேன்...”

“அப்பாடா! என்று மனதுக்குள் சொல்லியபடி, நிம்மதிப் பெருமுச்சவிட்ட குமாரி

“ஓண்ணும் அமையலீங்க... எல்லாரும் ஏகத்துக்கு வரத்சணை கேக்குறாங்க,” என்றாள்.

“வரத்சணை கேக்குற இந்த அநாகரிகம், மேட்டுக்குடிக் காரவுக கிட்டேர்ந்துதான், மத்தவங்க எல்லாரும் கத்துக் கிட்டது! இந்தக் காலத்துலே காதல் ஊதல்ஸ்றாங்க... ஆனால், அவங்களும் எங்க அம்மாவோட நீ நிம்மதியா வாழ்க்கை நடத்தனும்னா வரத்சணை குடுத்துற்றுதான் நல்லது...என்னு கூசாம் சொல்றாங்க... ஹம்!”

குமாரி ஒன்றும் சொல்லாதிருந்தாள்.

“எனக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு பொண்ணுக்கு, அவங்கப்பனால் காலாகாலத்துல கல்யாணம் பண்ணி வைக்க முடியலே... அதுக்குள்ள எவனோடவோ சிநேகிதம் ஏற்பட்டு ஓடிப் போயிரிச்க... அவன் அவளோட நகைக்களையெல்லாம் பழிச்சக்கிட்டு, ஒரு லாட்ஜ்ல அம்போன்னு விட்டுட்டுப் போயே போய்ட்டான்... விபசாரக் கேசன்னு போல்ஸ்ல கொண்டுட்டுப் போயிட்டாங்க.”

“ஆனா, நல்லவேளையாயா, அந்த இன்ஸ் பெக்டர் நல்லமனுசன். அவளை என்ன ஏதுன்னு விசாரிச்சு, தன் மனைவியோட அவளைக் கூட்டிட்டு வந்து, அந்தப் பொண்ணோட வீட்டில ஒப்படைச்சுக்கிட்டுப் போனாரு. அந்தப் பெண்ணைக் கோவிச்சுக்கக் கூடாதுன்னு, அவளோட அப்பன்காரன்கிட்ட சொல்லிச் சுத்தியமும் வாங்கினாரு. ஆனா, இதுக்குள்ள அது ஒடிப் போன விசயம், அரசல் புரசலா ஊருக்குத் தெரிஞ்சு போயிருஞ்சு. அதுக்கு அப்பால அந்தப் பொண்ணுக்குக் கல்யாணமே ஆகலே. தங்களோட பழைய கதை யாருக்கும் தெரியக் கூடாதுன்றதுக்காக அவங்க வேற ஊர்ல குடியேறி னாங்க. அந்தப் பொண்ணு லாட்ஜ்ல அவனோட ரெண்டு நாளு இருந்துட்டால ஒரு குத்த உணர்ச்சி யில, வேற யாரையும் கட்டிக்க மாட்டேனிடுச்சு. அதுக்கு

அப்பால, அது புருசனை இழந்துட்ட விதவைங் கிறதா, அவளோட அப்பன்காரன் ஒரு பொய்யையும் சொல்ல வேண்டியதாச்சு... ஹம்!”

“இந்தப் பங்கஜும்மா எதுக்கு இதையெல்லாம் ஏங்கிட்ட வந்து மெனக்கெட்டுச் சொல்லிட்டு இருக்குது?” மனதில் எண்ணமிட்டாள் குமாரி.

“உங்கப்பா ரொம்ப நல்ல மனுசன், குமாரி! உங்கம்மா செத்துப் போனப்ப, அவருக்கு முப்பத்தாறு வயசு உனக்கு நாலு வயசு. சிலர், குழந்தைங்களை வளர்க்கிற துக்கு ஒரு பொம்பளை வீட்டுல வேணுமேன்னு சாக்குச் சொல்லிட்டு, ரெண்டாங் கல்யாணம் கட்டுவாங்க் ஆனா உங்கப்பா அப்படிச் செய்யலே... எத்தினி பேரு வலை வீசினாங்க தெரியுமா? அவர் மசியவே இல்லியே! மாற்றாந்தாய்ன்னு ஒருத்தி வந்தா, அவ என் ஒரே மகளைக் கொடுமைப்படுத்துவாளோ, என்னவே! நல்ல பொம்பளைங்களும் இருக்காங்கதான். ஆனா, என்னால் அப்படியெல்லாம் விசப் பரிட்சை பண்ண முடியாது. எம்மக்கதான் எனக்கு முக்கியம்... அப்படி னுட்டாரே மனுசன்!”

பங்கஜும்மாவை, ஒரு புதிய ஆர்வத்துடன் கவனித்தாள் குமாரி. மிகச் சிறு வயதிலேயே கைம்பெண்ணாகி, அண்ணனின் வீட்டோட இருக்க வந்துவிட்டவள் என்று, அவளைப் பற்றிக் குமாரி அறிந்திருந்தாள். “இந்த அப்பா, பக்கத்து வீட்டுக் கைம்பெண்ணை மணந்து, அவளுக்கும் வாழ்வு அளித்திருந்திருக்கலாமே!” என்று அவளது எண்ணம் இப்போது அர்த்தமற்று ஓடியது.

“என்ன யோசிக்கிறே?”

“ஓண்ணுமில்லீங்க!”

“எனக்கு, சின்ன வயசிலேர்ந்தே புருசன் இல்லே... உங்கப்பாவுக்கு, பொஞ்சாதி இல்லே! ஹம்!”

பங்கஜும்மாவிடமிருந்து இன்னும் எத்தனை, “ஹம்”கள் உதிரப் போகின்றனவோ என்று நினைத்து, மனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள் குமாரி.

“உங்கப்பா மனச கோணாம நடந்துக்க, குமாரி! உனக்கு ஒரு விசயம் சொல்லட்டுமா?”

தன் அப்பா மனச கோணாமல் நடந்து கொள்ளுமாறு, சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாமல் திடீரென்று பங்கஜும்மா தனக்குச் சொன்ன அறிவுரை, குமாரியை இரண்டாம் முறையாகத் தூக்கிப் போட்டது. தன்னைத் தாக்கிய யில, வேற யாரையும் கட்டிக்க மாட்டேனிடுச்சு. அதுக்கு

அதிர்ச்சியில், அவள் வாய்டைத்துத் தான் போனாள்.

“ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நான், எங்க சொந்தக்காரங்க வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்... புரசைவாக்கத்துல் இருக்கி றவங்க... ஆனந்த் தியேட்டர்ல் படம் பாக்கக் கூடிட்டுப் போனாங்க... என்ன அப்படிப் பாக்கறே, குமாரி? நீயும், அந்தப் பையனும் உக்காந்திருந்த சீட்டுக்குப் பின்னால் தான் நாங்க உக்காந்திருந்தோம். ஆனா, நீ எனக்குத் தெரிஞ்ச பொண்ணுன்றதை, நான் என்னோட இருந்த அந்தம்மாவுக்குச் சொல்லலேம்மா...ஆனா, நீங்க உக்காந்திருந்த நெருக்கத்தைப் பாத்ததும், எனக்கு மனச தாளே! கல்யாணத்துக்கு முந்தி தொடுறவன், நியாயமானவனா இருக்க மாட்டான், குமாரி! நான் இப்படிப் பேசுறது உனக்குப் பிடிக்காது தான்... என்னை மன்னிச்சுடு! உன் நன்மைக்காகத்தான் சொல்லேன்... அவன் உங்க ஜாதி இல்லேங்கிறதையும், அப்பாவுக்குத் தெரியாம ஓடிப் போறது உங்க திட்டங்றதையும், உங்க பேச்சிலேர்ந்து நான் தெரிஞ்சக்கிட்டேன். என் பக்கத்தில இருந்த அம்மாவுக்கு, காது அவ்வளவாகக் கேக்காது. அதனால அந்தம்மாவுக்கு எதுவும் தெரியாது... உனக்காகத் தன்னோட இளமையைத் தியாகம் பண்ணின உங்கப்பாகிட்ட உன்மையைச் சொல்லி, அவர் சம்மத்தோட நீங்க கல்யாணம் கட்டுறுறதுதான் சரிம்மா. இவளுக்கு என்ன வந்திசு...ன்னு என் மேலே கோபப்படாதடா கண்ணு!”

குமாரி சிறுமைப்பட்டுப் போய் தலை கவிழ்ந்து, முகவாய் நெஞ்சில் இடிக்கிற அளவுக்குக் குனிந்து கொண்டாள். பங்கஜம்மா ஊஞ்சலிலிருந்து இறங்கி அவளுக்கு எதிரே நின்றாள். ஒரு தாயின் பரிவுடன் அவள் தோள்களை ஆதரவாய்த் தொட்டு அழுத்தினாள்.

“இவளுக்கு என்ன இவ்வளவு கரிசனம்னு கோவிக்காதே தாயி! நீங்களும் பொஞ்சாதி இல்லாதவரு என் தங்கச்சியும் புருசன் இல்லாதவ. அதனால, நீங்க அவளைக் கட்டலாமேன்னு எங்க அண்ணன் சொன்னப்ப, உங்கப்பா என் பொண்ணு விசயத்துல் நான் எந்த விசிப் பரிட்சைக்கும் தயாரா இல்லே... உங்க தங்கச்சி நல்லவளா இருக்கலாம்.. ஆனா, அவளைக் கட்டிக்கிட்டு, என் குடும்பத்தைப் பெருக்கிக்க நான் தயாராய் இல் லேன்னு சொல்லியிட்டாரு உங்கப்பா! என் குடும்பம் பெருகினா, குமாரிக்குக் கல்யாணம் பண்ணப் பணம் சேர்க்கிறதெல்லாம் பிரச்னையாயிடும்னும் காரணம் சொன்னாரு! இப்படிப்பட்ட அப்பாவுக்கு, அதிர்ச்சியும், வேதனையும் தரக் கூடாதும்யா! உன்மையைச் சொல்லி, அப்பாவோட போராடி ஜெயிக்கப் பாரு! அவ்வளவு

பிரியம்னா உன்னோட ஆளு காத்திருக்கட்டும். இதுக்கு இடையிலே உங்கப்பா உன்னை வலுக்கட்டாயமா வேற எவனுக்காச்சும் கட்டி வைக்கப் பாத்தாருன்னா, அப்ப நானே நீ அவனோட ஓடிப் போறதுக்கு உதவி பண்ணுவேன்! அது வரையில அவனும் பொறுமையாகக் காத்திட்டு இருந்தா அவனுக்கு உன் மேல உன்மையான அதென்ன... காதலா, கட்டையா - அது இருக்குன்னு அர்த்தம்! அதுக்குள் அவனைப் பத்தி விசாரிச்சு, அவன் நல்லவனான்னு கண்டுபிடிப்பேன். என்ன தாயி சொல்லே?”

முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு அழுதாள் குமாரி. அவளது உச்சந்தலையில் கை பதித்த பங்கஜம்மா, “என்னைக்கு ஓடி... என்னைக்குக் கிளம்புறதா இருக்கீங்க?” என்றாள்.

“நாளைக்கு ராத்திரி! அப்பா தூங்கினதுக்கு அப்புறம்!”

“ரெண்டு பேரும் எங்க ஸந்திக்கிறதா திட்டம் போட்டங்க?”

“அவரு, கொல்லைப் புறத்தால வந்து லேசாக் கதவு தட்டுவாரு... நான் பின்கட்டிலேயே இருந்துட்டு, பசிலுக்கு ரெண்டு வாட்டி தட்டனும். ஒரே வாட்டி தட்டினா, எங்கப்பா இன்னும் சரியாகத் தூங்கலைன்னு அர்த்தம்! என்று திக்கித் தினறிய குமாரி, கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“சரி... நீ எதுக்கும் அவனோட விலாசத்தைக் குடு... அவனுக்கு போன் இருக்கா?”

“இல்லீங்க... விலாசம் மட்டும்தான் இருக்கு எழுதி தர்றேன்... சரி! நீங்க என்ன செய்யப் போற்றங்க... அவரைப் பாத்துப் பேசப் போற்றங்களா?”

“ஆம்!”

ஒரு தாளில், அவனது முகவரியை எழுதிக் கொடுத்தாள் குமாரி. பல்லாண்டுகளுக்கு முன் ஒரு விடுதியில் காதலனுடன் தங்கி ஒரு பெண் தன்னை பாழ்படுத்திக் கொண்டதாய் குமாரியிடம் தான் சொன்ன கதையின் நாயகி, பங்கஜமாகிய தானே என்பதை வெளிப்படுத்தாமல் அறிவு கெட்ட முடிவெடுத்த குமாரியைக் காப்பாற்றப் போகும் நிறைவுடனும், அந்த முகவரித்தாருடனும், விடைபெற்ற படி இறங்கிப் போனாள் பங்கஜம்மா.

நெல்லையடப் பத்ரகாரி

அம்மனும் நானும்

பருத்தித்துறை நெல்லண்டைப் பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் “வெளிமடை” என்றால் அப்பா என்ன பாடுபட்டாவது கொழும்பிலிருந்து விடுமுறையெடுத்து ஊர் வந்து விடுவார். அக்காலங்களில் அவர் விரத மிருந்து நெல்லண்டை அம்மன் கோயிலின் முக்கிய

வைவங்களிற்கெல்லாம் எங்களையும் அழைத்துச் சென்று வருவது வழமை. என் பதின்ம வயதின் ஆரம்ப காலங்களான எழுபதுகளில் கோயில் திருவிழாக்கள் வெளிமடை, காய்மடை பூமடை போடுதல், வேள்வி, அன்னதானம், காவடி, சுத்து என எல்லாம் அங்கு சிறப்பாகவும் கோலாகலமாகவும் பெருந்திரளான பக்தர்களோடும் நடந்தேறும்.

இந்தக் கோயிலிலிருக்கும் அம்மனின் பெயரை எமது வீட்டில் உச்சிரிக்காதவர்களே கிடையாது. குறிப்பாக இக்கோயில் என் தந்தையின் வழிவழி வந்த கோயில் என்று சொல்வார்கள். என் அப்பா அவரின் பெற்றோருக்குத் திருமணமாகிப் பத்துவருடங்கள் கழித்துத்தான் பிறந்தாராம். அதனைத் தொடர்ந்து அப்பாவுக்குச் சிறுவயதில் காது குத்தியதிலிருந்து, சகல குடும்பக் காரியங்களிற்கும் நம்பிக்கையுடன் அவர்களால் வணங்கப்பட்ட தெய்வ மாகவும், “இத்திமறத்தாள்” எனச் செல்லுமாக எல்லோராலும்

அழைக்கப்பட்வருமான இந்த நெல்லண்டை அம்மனைப் பற்றி என் அப்பா பல கதைகள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

என் தாயார் வழிவழிவந்த குலதெய்வமான பருத்தித் துறை ஆத்தியடிப் பிள்ளையார் கோயில் எமது வீட்டிற்கு அருகிலேயே இருப்பதாலும், என் பாட்டாவும் பெத்தம்மா ஏம்(அம்மாவின் பெற்றோர்)

இந்தக் கோயிலுக்கே நாளும் பொழுதும் சென்று வருவதாலும், விரதங்கள் அனுட்டிப்பதாலும் நாங்கள் அன்றாடம் வழிபடும் கோயில் ஆத்தியடிப் பிள்ளையார் கோயிலாகவே எப்பொழுதும் இருந்திருக்கிறது. ஆனாலும் எமது குடும்பத்தினரின் முக்கியமான பல நேரத்திக்கடன்களும் வேண்டுதல்களும் தும்பளையிலிருக்கும் நெல்லண்டை அம்மனிடம் தான் ஒப்புவிக்கப்படுவது

சந்திரா இரவீந்திரநாதன்

வழமை. ஒவ்வொரு வருடமும் சித்திரை மாதங்களில் ஆத்தியடிப்பிள்ளையார் கோயிலிலிருந்து குறைந்தது ஆறு அல்லது ஏழுகாவடிகளாவது நெல்லண்டை அம்மன் கோயில் நோக்கி நேரத்திக்கடன்கள் நிறைவேற்றப் போவது வழமை! அதே வேளை ஒவ்வொரு வருடமும் தவறாமல் தம்பசிட்டியிலிருக்கும் பண்டாரி அம்மன் கோயில், மற்றும் ஹாட்லிக்கல்லூரியின் மாணவர்கள் விடுதியை அண்மீத்திருக்கும் ஆலடிப்பிள்ளையார் கோயில்களிருந்தும் பல காவடிகள் அதே நாளில் நெல்லண்டை அம்மன் நோக்கிப் போவதுண்டு. போகிற போது இவை எல்லாம் ஒரு இடத்தில் சந்தித்து எல்லாக்காவடிகளும் பக்தர்களுமாகச் சேர்ந்து நெல்லண்டை அம்மன் கோயிலை நோக்கிப் பயணிக்கத் தொடங்குவார்கள்.

எல்லாக் காவடிக்காரர்களுக்குமிடையில் அவரவர் திறமைக்கேற்ப ஆட்டத்தில் இரகசியமான ஒரு போட்டி இருந்துகொண்டேயிருக்கும். அவை பார்ப்பதற்கு அழகாகவும், சுவாரஸ்யமாகவும், விறுவிறுப்பாகவுமிருக்கும். எனக்குக் காவடிக்காரரை விட்டுப் பிரியமனம் வராது. நான் அவர்களுக்குப் பின்னாலேயே இழுபட்டுக்கொண்டு திரிவேன். அவர்களுக்குச் செடில் குத்துவதிலிருந்து கடைசித் திருந்து அடிக்கும் வரை அவர்களைவிட்டுப் பிரியவே மாட்டேன். ஒவ்வொரு வீதிகளாக அவர்கள் ஆடியாடி நகரும் போது அவர்களுக்கு வாளிவாளியாக ஊற்றப்படும் தண்ணீரில்

என் பட்டுப்பாவாடை சட்டையெல்லாம் தெப்பமாக நன்றாகதுபோக, நான் பாவாடையைத் தூக்கிப்பிடித்த வாரே அவர்களுக்குப் பின்னால் ஓடியோடி நடப்பேன். என் பெத்தம்மா, அப்பாச்சி, பாட்டா எல்லோரும் “இங்காலை வா... இங்காலை வா..” என்று கத்துவார்கள். நான் யார் சொல்லையும் காதில் வாங்காமல் போய்க் கொண்டேயிருப்பேன்.

காவடியோடு கற்புரச்சட்டி, பாற்குடம் எடுப்பவர்களும் இணைந்தே செல்வார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து கரகம், சதிராட்டம், தாளநடை என அவரவர் நேர்த்திக்கடன்களுக்கமைய ஒவ்வொரு கலைவடிவங்களையும் அந்தந்த இசைவாத்தியங்களோடு வீதிவீதியாக நிகழ்த்திச் செல்வது கண்கொள்ளாத காட்சிகளாக இருக்கும்! ஒவ்வொருவரும் அவரவர் ஆட்டத்திற்கேற்ப அணிந்தி ருக்கும் விதம் விதமான வர்ண உடைகள் ஒருபறம், நாட்டுப்பற இசைக்கருவிகளான உடுக்கு, தாரைத்தப்பட்டை, பறைமேளம், நட்டுவெ மேளம், நாதஸ்வரம், வெண்கலத் தாளம், சலங்கைகளி ஒருபறம், அவற்றோடு இணைந்து உச்சஸ்தாயியில் குரலெடுத்துப் பாடிக்கொண்டு வரும் நாட்டுப்பறக் கலைஞர்களின் சிந்துப்பாடல்கள் ஒருபறம் என கண்களுக்கும் செவிகளுக்கும் விருந்தாக அமையும் அன்றைய பொழுது ஒரே அமர்க்களம் தான்!

தும்பளைச் சந்தியிலிருந்து நெல்லன்டை வீதி நீளத்திற்கும் சுவக்குமரங்களும், தோரணங்களும், வர்ண விளக்குகளுமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கோவில் வீதி ஒளிவெள்ளத்தில் மிதந்து கிடக்கும். வீதியெங்கும் தண்ணீர்ப்பந்தல், கடலைக்காரர், பலுன் விற்பவர்கள், ஜஸ்பழவண்டிகள், தும்புமிட்டாய் வண்டிகள்....என்று ஒரே ஆரவாரமாக இருக்கும். இரவைப் பகலாக்கி விட்டிருக்கும் அந்த அலங்காரங்களையும் ஆரவாரங்களையும் கண்டு களிப்பதற்காகவென்றே வேற்று ஊர்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் வந்து குவிந்துகொண்டிருப்பார்கள். அன்றைய பொழுது இருளறியா இந்திரலோகப் பொழுதாகத் தினைத்துக் கிடக்கும்!

1981ல் எங்களது குடும்ப நேர்த்தி ஒன்றிற்காக என் சின்னன்னாவும் (பார்த்திபன்), தமிழ் பாதனும்(மொறில்) ஆத்தியடிப் பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து நெல்லன்டை அம்மன் கோவில் வரைக்கும் காவடி எடுத்திருந்தார்கள். அப்போது என் சின்னன்னா நெற்றியிலிருந்து காற் பாதங்கள் வரை உடல் முழுவதும் வெள்ளியாலான முட்செடில்கள் குற்றி, வாய்க்கும் அலகு குற்றிக் காவடி எடுத்திருந்தார். நாமெல்லோரும் காவடியோடு சேர்ந்து செல்லும் போது எனக்குக் கண்ணீர் முட்டிக் கொண்டு

கிடந்தது. சின்னன்னா நெல்லன்டை அம்மன் கோவில் சேர்ந்து காவடியை இறக்கி வைக்கும் வரை என் மனது ஒருநிலையின்றித் தவித்துக் கொண்டேயிருந்ததை இப்பவும் மறக்கமுடியவில்லை. தம்பி அப்போது பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவன். அவனும் வாய்க்கு அலகு குற்றிக் காவடி எடுத்திருந்தான். இருவருமே முழுநாளும் விரதமிருந்து ஆத்தியடிப்பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து நெல்லன்டை வரை பறைமேளங்களின் தாள இசையோடு, சளைக்காமல் காவடி ஆடிப்போனது இன்றைக்கும் என் கண்களுக்குள் காச்சியாகப் பதிந்து கிடக்கிறது.

வழமையாக ஆத்தியடிப் பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து கந்தவனம் (முருகேகை) மாமா, குழந்தை மாமா, தேவச காயம் மாமா என அப்போது ஊரில் இளைஞர்களாக இருந்த பலரும் காவடி எடுப்பார்களானாலும் ஒவ்வொரு வருடமும் தவறாமல் காவடி எடுப்பவர் ஆத்தியடியிலிருக்கும் சுந்தரிப்பாடியின் மகன் மனோகரண்ணை தான்! மனோக ரண்ணை அப்பொழுது கொழும்பில் படித்துக்கொண்டி ருந்தார். முழுநாளும் கடும் விரதமிருந்து காவடி எடுப்பார். சுந்தரிப்பாட்டி பாற்செம்பு எடுப்பா. பாற்செம்பு தலையில் ஏறியதும் அவவிற்கு இடுப்பைச் சுற்றி ஒரு வேட்டித் துணியைக் கட்டிவிடுவார்கள். அவவை இழுத்துப் பிடித்துச் சமாளிப்பதற்கென்றே இரண்டு மூன்று பெண்கள் அவவைச் சுற்றித் தயாராக இருப்பார்கள்! காவடிக்குரிய பறைமேளங்கள் ஆட்களை உசப்பேற்றுவது போல் அதற்கேயுரிய லயத்தோடு ஒளிக்கத்தொடங்க, காவடிக் காரர்கள் உருக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல அசையத் தொடங்குவார்கள். அவர்களின் முதுகில் இருப்புமும் வரிசையாகக் கொழுவியிலிருக்கும் வெள்ளி முட்களில் தொங்கும் கயிறுகளை இழுத்துப் பிடித்து அவர்களது ஆட்டத்திற்கு இசைவாக அவற்றை அசைப்பதற்கு ஒவ்வொரு இளைஞர்களும் வேட்டிகளை மடித்துக்கட்டித் தயாராக இருப்பார்கள். காவடி எடுத்திருப்பவர்கள் களைக்காமல் ஆடுவதற்கும், அவர்களின் உடலைக் குளிர்விப்பதற்கும், போகிற வழிகளிலிருக்கும் வீட்டுக் காரர்கள் வாளிகளில் தண்ணீர் நிரப்பி, வீட்டுவாயிலில் வைத்துக் காத்துக்கொண்டு நிற்பார்கள்.

அவர்கள் அசையத்தொடங்க, சுந்தரிப்பாட்டி பாற் செம்புன் உரு ஆடத்தொடங்கிவிடுவார். தலையிலிருக்கும் அவரது பாற்செம்பிலிருந்து பால் ததும்பி அவரின் முகமெல்லாம் வழியத் தொடங்கிவிடும். ஒரு கட்டத்தில் அவவின் சிவந்த அழகான முகம் சந்தனம் குங்குமம் எல்லாம் கலந்த வர்ண முகமாகவிடும்.

காவடியாட்டம் குடுபிடிக்க, நெல்லன்டைப் பத்திரகாளி கோயிலுக்குப் போகும் பக்கமாக இழுத்துக்கொண்டு

சந்தரிப்பாட்டி பாற்செம்புடன் ஒடத்தொடங்கிவிடுவார். அவவின் இடுப்பில் சுற்றியிருக்கும் வேட்டித்துணியை இழுத்துப் பிடிப்பவர்களும் கண்மண் தெரியாமல் அவவின் பின்னால் ஒடவேண்டிய நிலை வந்துவிடும். அவரைக் காவடியோடு சேர்த்து இழுத்து வைத்து அழைத்துச் செல்வதற்காக பெண்கள் சிலர் படாதபாடு பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள்.

கந்தவனம் மாமா ஒரு கால் இயலாத் போதும் பல சமயங்களில் பிள்ளையார் கோவில் வீதியை முழங்கால் களால் நடந்து காவடியுடன் வலம் வருவதை நான் பல

சமயங்களில் நெஞ்சு பதைப்பதைக்கப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருக்கிறேன். காவடிகள் ஆத்தியடிப்பிள்ளையார் கோவில் உள்வீதி, வெளிவீதிகளை வலம் வந்து, முன்னாலிருக்கும் வெள்ள வாய்க்காலைக் கடந்து, விநாயகமுதலியார் வீதியையும் கடந்து, பூதராயர் ஒழுங்கையினுடாக பருத்தித்துறை பிரதான வீதியேறி, சிவன் கோவிலை தரிசித்து, பின்னர் தும்பளை வழியாக வரும் சிறுசிறு கோவில்களையெல்லாம் தரிசித்து மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து செல்லும். ஒவ்வொரு சந்திகளிலும் அவர்களின் ஆட்டம் தனி.

இவை தவிர நெல்லண்டை கோவிலில் வருடா வருடம் வெளிமடை, வேள்வி, அன்னதானம், இவற்றோடு எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு நிகழ்வும் நடக்கும். அது மேடைக் கூத்து!

பருத்தித்துறை நகரிலிருக்கும் எல்லாக் கோயில்களிலும் “கூத்து” நடப்பதாக எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. சில

குறிப்பிட்ட கோயில்களில் மட்டுமே அந்திகழ் வு நடப்பதுண்டு. பருத்தித்துறை அவவோலைப்பிள்ளையார் கோயிலில் திருவிழா நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு சமயம் ஒவிபெருக்கியில் காத்தவராயன் கூத்து நடைபெறும் ஒசை கேட்ட போது, நான் பெத்தம்மாவிடம் போய் என்னை அந்தக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கெஞ்சிக் கூத்தாடி ஒரு நள்ளிரவில் குச்சி ஒழுங்கைகள் ஊடாக அங்கு போனது ஞாபகம். அது என்பதுகளின் ஆரம்பகாலம் என்று நினைக்கிறேன். நான் அப்போது குமர்ப்பெண் என்பதால் பெத்தம்மாவுக்கு என்னை அங்கு நீண்ட நேரம் நின்று கூத்தைப் பார்க்கவிடுவதில் அவ்வளவாக இடமில்லை. என் வயது இளம்பெண்கள் எவரும் அப்போது எங்கள் ஊரிலிருந்து கூத்துப் பார்ப்பதற்காகவென்று அடம்பிடித்து, இரவுப் பொழுதுக் கில் கோயிலுக்குப் போனதாகவும் நான்றிய வில்லை. ஆனால் எந்தக்காரணங்களிற்காகவும் என்னால் அவற்றைப் பார்க்காமல் இருக்க முடிந்ததுமில்லை.

அன்று சனங்களால் நிறைந்திருந்த அவ் வோலைப் பிள்ளையார் கோயில் வீதியில், என்னை இருக்கவிடாமல், வலும் தூரத்தில் நின்றபடியே ஒரு அரைமணிநேரம் மட்டும் பார்க்க அனுமதி தந்துவிட்டு, பெத்தம்மா என்னை இழுத்துக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டார். அந்தக் கோயிலுக்கு எங்கள் ஊரவர்களோ

உறவினர்களோ ஒருபோதும் செல்வது கிடையாது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் மட்டும் வழிபடும் ஒரு கோயிலாக அப்போது இருந்தமை ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அந்தக் கோயிலில் நல்ல நிகழ்வுகள் நடக்கும் போது அவற்றைப் பார்க்க முடியாமல் இருக்கிறதே என்று நான் உள்ளரப் பலசமயங்களில் வருத்தப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆனாலும் “கூத்து” என்றாலே என் நினைவுக்கு வருவது பருத்தித்துறை “நெல்லண்டைப் பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் தான்!

வருடாவருடம் நெல்லண்டையில் நடைபெறும் “கூத்து” நிகழ்வைப் பார்ப்பதற்காக என் அப்பாச்சி (இலட்சமிப் பிள்ளை) ஆத்தியடியிலிருந்து மூன்று மைல்கள் தூரம் வரை நடந்து, அம்மன் கோயிலுக்குப் போவார். போகும்போது அரிக்கன் விளக்கு, ஒலைப்பாய், கச்சான், கடலை, கோபபி எல்லாம் கட்டிக்காவிக் கொண்டு

புறப்படுவார். எனக்குக் கூத்து பார்ப்பதில் மகா ஆர்வம் என்பது அவுக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்பதால் என்னை மறக்காமல் தன்னோடு அழைத்துச் செல்வார். போகிற வழிக்கு ரோச் ஸைற் அல்லது அரிக்கன் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு போவது நானாகத்தான் இருக்கும். அங்கு நடைபெறும் கூத்துக்களில் காத்தவராயன், சுத்தியவான் சாவித்திரி, அரிசிசந்திர மயான காண்டம்..... போன்றவை இன்னமும் என் ஞாபகத்தில் இருப்பவை. அதில் நடித்த சில கூத்துக்கலைஞர்களின் முகபாவங்கள் கூட இப்போதும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றன!

நெல்லண்டையில் நடைபெறும் “வெளிமடை” ஒரு பிரபல்யமான வைபவம். ஓவ்வொரு வருடமும் வைகாசி மாதத்தில் வரும் வெளிமடைக்காக வாழைக்குலை, இளநீர், பலாப்பழம் ஆகியவற்றை அப்பா வருடாவருடம் சுமந்து சென்று கொடுத்துவிடுவார்!

“வேள்வி” இப்போ அங்கு நடைபெறுவதில்லை என்று அறிகிறேன். முன்பு வேள்வி நடைபெறும் போது அந்தப்பகுதிக்கு அப்பா எங்களைப் போக அனுமதிக்க மாட்டார். அப்படியிருந்தும் கோயிலின் மேற்கு வீதியில் நீலத்திற்கு இருவரிசைகளாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் தடித்த கயிறுகளில் பிணைத்திருக்கும் கொழுகொழு வென்ற கடா ஆடுகளையும், கொண்டை சிலிர்த்து நிற்கும் சேவல்களையும் பரபரப் போடு தூரத்தில் நின்று பார்த்திருக்கிறேன். பார்க்கும் போதே உடல் புல்லிருக்கும். வெயில் வெளிச்சத்தில் அவையெல்லாம் மினுமினுவென்று அத்தனை அழகாக இருக்கும். அன்றைய நாளுக்குப் பிறகு அவற்றை மீண்டும் நான் பார்க்க முடியாதே என்று நினைக்கும் போது நெஞ்சுக்குள் தயரமும் வெப்பியாரமும் நிறைந்து முட்டும்! அவற்றில் சிலவற்றை பேரம்பேசி விலைத்தீர்த்து வாங் கிக்கொண்டு போவதற்காக வும் வியாபாரிகள் பலர் அங்கு திரண்டிருப்பார்கள். இப்போது அப்படியொரு சடங்கு அங்கு இல்லாமல் போனமை என்பது மனதிற்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருக்கிறது. கடைசியாக 2016ம் ஆண்டில் ஸன்டனிலிருந்து இலங்கை சென்றிருந்தபோது, நெல்லண்டை அம்மன் கோவிலுக்கும் போனோம். அதே சித்திரை மாதம். கொளுத்தியெறியும் வெயில். பூசை முடிய அன்னதானம். எங்கள் இளையமாமா வேல்முருகு அவர்களின் உபயம் அன்று. என்னையும் கணவரையும் சிறப்பு விருந்தினர்கள் போல் அழைத்துச் சென்றார். குத்திரிசிச்சோறும் மரக்கறி களும் சேர்த்துச் சமைத்த அன்னதானப் படையலின் முன்னால் கொண்டு போய் எங்களை அமர்த்தினார். சுடச்சுடப் பரிமாறப்பட்ட அன்னதானப் படையல் அந்நேரப் பசிக்கு அமிர்தம் போலிருந்தது. அந்த நாள் எங்குப் பழைய நெல்லண்டை அன்னதான வைபவங்களை

அடுக்கடுக்காக ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அது சந்தோசங்கள் நிறைந்திருந்த என்பதுகளிற்கு முற்பட்ட ஒரு காலம் என்பதாலோ என்னவோ அது வேறு கூவை, வேறு மணம், வேறு சுகம்! அப்போது அன்னதானம் என்றால் சனத்திரள் சொல்லி மாளாது. எல்லா ஊர்களிலிருந்தும் மக்கள் தத்தமது மண்ணில் விளைந்த மரக்கறிகளை கொண்டு வந்து தானாக வழங்குவார்கள். வாழைக்குலை, பலாப்பழங்கள், வீட்டில் உறை போட்ட தயிர், முக்கிய மாகக் கத்தரிக்காய், பயிற்றங்காய், பூசணிக்காய், வாழைக்காய், பாவற்காய், தேங்காய், மிளகாய், வெங்காயம், கறிவேப்பிலை, பப்படம், வடாகம், மோர் மிளகாய் என எல்லாம் ஊர் மக்களின் சொந்தத் தயாரிப்பாக வந்து குவிந்திருக்கும். சமையல் தொடங்கு முன்பே பச்சை மரக்கறிகளின் வாசனை ஊரை நிறைத்துவிடும். சமையலின் பின் வரும் வாசனை அது வேறு! அதற்கு வார்த்தைகள் கிடையாது!

அந்தப் பழைய நாட்களின் ஞாபகங்கள் நெஞ்சிற்குள் விரியும் போதெல்லாம் மனதை நிறைப்பது மகிழ்ச்சி மட்டுமில்லை தீராத ஏக்கமும் தான்! இனியொரு காலமும், காட்சிகளும் மீண்டும் வரவே வராது என்று தெரியும். ஆனால் மீண்டும் எத்தனை தடவைகள் அந்த மண்ணிற்குப் போனாலும் நெல்லண்டை அம்மாள் அதே மிடுக்கோடு அப்படியே தான் இருப்பாள். கோவிலும், வீதியும் அதே இடத்தில் அப்படியே தான் இருக்கும். ஆனாலும் அல்லும் பகலும், நானங்கு கண்ட மனிதர்கள், அந்த ஒசை, அந்த வாசனை நிரம்பிய காற்று, கோவில் வீதியெங்கும் பக்திப்பரவசத்துடன் நடந்து திரிந்த என் அப்பா, என் அப்பாச்சி, என் அன்னாக்கள், என் தம்பிகள், என் உறவுகள், அந்தக் காவடிக்காரர், கரக்காரர், சுத்துக்காரர், உடலை முறுக்கி மேளமடிக்கும் அந்த மேளகாரர், மூச்சைப் பிடித்து காற்றில் இனிய நாடத்தைப் பரப்பும் நாதஸ்வரக்காரர், தணலடுப்பின் முன்னால் அமர்ந்திருந்து சுடச்சுடக் கடலை வறுத்துக் கொண்டிருக்கும் கடலைக்காரர், கண்ணாடிப்பெட்டி யொன்றை சைக்கிளில் பொருத்திவிட்டு சிறிய மணியொலிக்க, வீதியெல்லாம் நடந்து திரியும் தும்புமிட்டாய்க்காரர், விதம்விதமான வடிவங்களில் பலு ஸ்களை ஊதிக்கட்டிவிட்ட தடியொன்றை தலைக்கு மேலே உயர்த்தியபடி சுமந்து திரியும் பலுங் வியாபாரிகள் என அவர்களெல்லாம் மீளவும் அங்கு வருவார்களா? அம்மாள் மட்டும் அப்படியே, அதே மிடுக்கோடு, அதே மூலஸ்தானத்தில், யாருக்கும் புரியாத அதே புன்னைகை யோடு அழகுச்சுடராய் வீற்றிருப்பாள் - வேறு மனிதர்கள், வேறு குரல்கள், வேறு ஒசை, வேறு வாசனைகளோடு...!!

இந்தை...

காவலூர் அகிலன்

இரவிரவாகப் பெய்து கொண்டிருந்த மழை நின்று மரத்திலிருந்த மழைத்துளிகள் கூரையின் மீது விழுந்து கொண்டிருந்தன. அதன் சத்தத்தை மீறிச் சங்குச் சத்தமும் மணியொலிச் சத்தமும் ஆதியின் காதுக்கெட்டியது. திருவெம்பாவைக் காலம் என்பதால் ஊரில் சில இளைஞர்கள் சேர்ந்து பஜனை பாடிவருவதை வழக்கமாக்கியிருந்தார்கள் அப்படி வரும் இளைஞர்களுக்கு சில வீட்டு உரிமையாளர்கள் தேநீர் சிற்றுண்டி போன்றவற்றைக் கொடுத்து அவர்களை ஊக்கப் படுத்துவார்கள். ஆதியும் அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவார்கள். ஆதியின் அவர்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என எண்ணியிருந்தான் அதனால் முதல்நாள் நாவல் மரத்தடிக் காளியம்மன் கோவில் சென்று அவ் இளைஞர்களிடம் தம் வீட்டுப் பாதையால் வரும்படி பணித்திருந்தான் அந்த இளைஞர்களும் அதனை ஏற்று ஆதியின் வீட்டுப் பாதையில் பயணம் செய்ய முடிவெடுத்திருந்தார்கள். அதன்படி மறுநாள் அதிகாலை ஆதியின் வீட்டுப் பாதையால் பயணிக்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள். தூரத்தில் சங்காதி மணிச் சத்தம் கேட்டவுடனே ஆதி எழுந்து முழுகிவிட்டு தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்திருந்தான். அவர்கள் அருகில் வரும்போது தேநீரை ஊற்றிச் சிற்றுண்டிகளையும் கொடுத்து அவர்களை உபசரிக்கலாம் என எண்ணியபடி வாசலில் காத்திருந்தான் பத்து நிமிடங்களின் பின் அவ்விளை ஞர்கள் ஆதியின் வீட்டை வந்தடைந்தனர். ஆதி தான் தயாராக வைத்திருந்த சிற்றுண்டிகளை எடுத்துக் கொடுத்து தேநீரையும் பருகக் கொடுத்தான் அவர்கள் குடித்து விட்டு மகிழ்வோடு அங்கிருந்து பயணமாகும் தருவாயில் அவர்கள் கொண்டுவந்த உண்டியலில் ஆயிரம் ரூபாவைப் போட்டுவிட்டு வழியனுப்பி

வைத்தான் ஆதி. அவர்கள் தேவாரங்களைப் பாடியபடி தம் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். கேற்றைச் சாத்தி அதன் தாழ்ப்பாளைப் போட்டுவிட்டு மீண்டும் வீட்டிற்குள் சென்று படுத்துக்கொண்டான்.

பொழுது புலர்ந்தது சூரியன் மெல்ல மெல்ல எழுந்து கொண்டிருக்க கரு மேகங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன பறவைகள் கத்தியபடி இரை தேடிப் பறந்தன. அவிழ்த்துவிடப்பட்டிருந்த ஜிம்மி மாடுகளைக் கண்டு குரைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் சத்தம் அவனைத் தூங்கவிடாமல் செய்தது.

எரிச்சலடைந்த ஆதி ஜிம்மியை பேசிக்கொண்டு எழுந்து வந்து அதனைக் கட்டிவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான். கடிகார முட்கம்பிகள் டிக்..டிக்..டிக் என அடித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது தலையை நிமிர்த்தி மணிக்கூட்டைப்பார்த்தான் நேரம் ஏழு மணி என்பதை காட்டி நின்றது. அவசர அவசரமாக வெளிக்கிட ஆயத்தமானான் ஆதி. அப்போது மேசையில் இருந்த புத்தகப்பெட்டியொன்று சரிந்து நிலத்தில் விழுந்தது அதில் இருந்த புத்தகங்கள் எல்லாம் வெளியில் பறந்து கிடந்தன. அவற்றை எடுத்து மீண்டும் பெட்டிக்குள் போட்டுவிட்டு எழுந்தபோது நாட்குறிப்பேடொன்று அவன் கண்களுக்குத் தென்பட்டது அதை அவன் பெரும் பொக்கிஷமாகவே பாதுகாத்து வருகின்றான்.

இரண்டாயிரத்துப் பதினாறாம் ஆண்டுகாலப்பகுதியில் அந்த நாட்குறிப்பேட்டை மேகா என்கின்ற பெண் ஆதிக்கு நினைவுப் பொக்கிசமாகக் கொடுத்திருந்தாள் அந்த நினைவுப் பொக்கிசம்தான் இப்போது அவன்

கண்களில் சிக்கியிருந்தது. வேலைக்குப்போகும் நேரத்தை மறந்து அவன் மனது அந்த நாட்குறிப்பேடின் நினைவுகள் பற்றி என்னைத் தொடங்கியது .

அது ஒரு மழை நாள் மேகாவைப் பார்க்கவென வவுனியாவிற்குச் சென்றிருந்தான் ஆதி. நீண்ட நாட்களின் பின் அவளைக் காண்பதற்காகச் சாலையின் ஓரத்தில் காத்துக்கொண்டிருந்தான் அவனோ அவனைக் காக்க வைக்க வேண்டும் என மனதுக்குள் உறுதிபூண்டு வைத்ததைப்போல் நீண்ட நேரத்தின் பின் வந்திருந்தாள் கோவத்தின் உச்சிக்குப் போயிருந்த ஆதி அவளைக் கண்டவுடன் சாந்தமானான். அவன் பேரழகி. தலைக்கவ சத்தைக் கழற்றிக் கையிலெலுடுத்தபடி ஹாய்..என்றாள் காற்றில் பறந்துகொண்டிருந்த தலைமுடிகள் அவன் முகத்தை மறைக்க அதனை எடுத்துக் காதின் இடுக்கில் சொருகிலிட்டு மீண்டும் ஹாய் ஆதி என்றாள் மேகாவின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆதி திடுக்கிட்டபடி ஹாய் ..என்றான். அவன் சிரித்துக்கொண்டே பேச ஆழம்பித்தாள். ஆதியின் கோபத்தனமும், அவனின் நேர்மையான பேச்சும் அவளுக்கு நிறையவே பிடிக்கும் ஆதலால்தான் அவனைக் காதலிக்க ஆரம்பித்தாள். இருவரும் அருகிலிருந்த தேநீர்ச்சாலையொன்றில் தேநீரைப் பருகியபடி பேசிக்கொண்டிருக்க மழை சோவென அடித்துப் பெய்தது. அதன் சத்தும் சாலையின் வாகன ஒலிச்சத்ததை மேவியதாக இருந்தது. ஆதி தேநீருக்கான காசைக் கொடுத்துவிட்டு அக் கடையின் வாசலில் வந்து நின்றுகொண்டான். மேகா அவன் அருகில் நின்றுகொண்டு முகத்தைப் பார்த்தபடியே ஆதி. நான் மனதளவில் பாதிக்கப்பட்டவர் என்னைக் கைவிட்டுடாதயா என்றாள். ஆதி அவன் பக்கமாய்த் திரும்பி அவன் கையை இறுகப் பற்றிக்கொண்டான் மேகா நான் உனக்கென இறைவனால் படைக்கப்பட்டவன் நமக்குள் பிரிவென்ற ஒன்று இருக்குமானால் அது மரணத்தின் பிரிவாகவே இருக்குமெனச் சொல்ல அவன் இல்லை அதிலும் இருவரும் சேர்ந்தே செல்லலாம் எனச் சொல்லி அமைதியானாள். அவன் கண்கள் கண்ணீரைப் பனிக்கிக்கொண்டிருக்க ஆதி தன் கைக்குட்டையை எடுத்து மேகாவிடம் நீட்டினான். அவன் அதனை வாங்காமலே தன் விரல்களால் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு உந்துகருளியை எடுத்துக்கொண்டு பயணமானாள். அவன் பயணிக்கும் திசையை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆதி மெதுவாய் அங்கிருந்து பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான் .

அவன் பேருந்து நிலையத்தை அடைந்தபோது யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் பயணிக்கக் காத்திருந்த

பேருந்தூன்று மெதுவாய் பயணித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒடோடிச் சென்று அதில் ஏறிக்கொண்டான். ஐன்னல் கரையோரமாக இருந்த இருக்கையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டு அதன் கண்ணாடியை இழுத்துத் திறந்து விட்டான் மழை நின்ற கையோடு எழுந்த காற்று மிகவும் குளிர்ச்சியாக அவன் முகத்தில் வீசியது அந்தக் குளிர்ச்சியான காற்றின் வருடலோடு மெல்லத் தலை சாய்த்துக் கண்ணயர்ந்தான் ஆதி. அவன் தூங்கிய சில நிமிடங்களில் யாரோ ஒருவர் தம்பி கொஞ்சம் அரக்கி இருக்கிறீங்களா ..? என தட்டியே முப்பிக் கேட்க உறக்கத்தைக் கலைத்துக்கொண்டு எழுந்து தட்டியவரைப் பார்த்தான். அது அவனோடு கல்வி பயின்ற ஆதிரா எனும் பள்ளித்தோழி அட...நீயாடி ..? என்றபடி எழுந்து ஜன்னல்க்கரை இருக்கையை அவளிடம் கொடுத்தான் அவன் நிறைமாதக் கர்ப்பினி என்பதை அவன் உருவமாற்றத்தை வைத்து அவன் அறிந்துகொண்டான் இருக்கையில் இருந்த ஆதிராவை நலம் விசாரித்து விட்டு மீண்டும் முன் இருக்கையில் கையை வைத்துத் தூங்கத் தயாரானான் ஆதிரா அவனைப் பார்த்து ஆதி நீ கல்யாணம் செய்திட்டாயாடா..? என்றாள் . மெல்லத் தலையை உயர்த்திய ஆதி சிறு புன்னகையுடன் இல்லடி எனச் சொல்லிவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பினான். அவன் ஏன்டா ..? ஏன் ..? வயசாகிட்டே போகுது நீ இப்புடியே இருக்கப்போற்யா..? எனக்கேட்க அவன் முகத்தை பார்த்து இல்லடி நான் ஒரு பொன்னைக் காதலிச்சிருக்கன் அவளும் என்னைக் காதலிக்கிறாள் ஆனால் அதில் ஒரு சின்னச் சிக்கல் இருக்கு அதுதான் பயமா இருக்கு எனச் சொல்லிவிட்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தான். அவன் என்ன பிரச்சனைடா சொன்னால்த்தானே உன் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணலாம் என்பதாய் அவனுக்குச் சொல்ல பிரச்சனையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான் ஆதி. பயணித்துக்கொண்டிருந்த பேருந்து அதன் வேகத்தை சற்று அதிகரிக்க ஜன்னல் கண்ணாடியை இழுத்துச் சாத்திலிட்டு நீ சொல்டா எனக் கூறியபடி அவன் பக்கம் திரும்பினாள். இல்ல ஆதிரா அந்தப் பொன்னுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணமாகிட்டுது ஏதோ ஒரு கருத்து முரண்பாட்டில் இருவரும் பிரிஞ்சிட்டாங்க பிரிஞ்சுக் கையோடியே அவன் வேறு கல்யாணமும் கட்டிற்றான். இப்ப விவாகரத்துக்கான வழக்கு நடந்திற்று இருக்குது.

ஆனால் அவன் இப்ப என்ன உசிருக்கு உசிரா லவ் பண்றாள். நான்தான் உலகமென்டு வாழ்றாள் ஆனால் எனக்கு எங்க வீட்ட ஏற்பினமா எனச் சொல்லத்

தெரியல். அவனுக்கு வேற உன்னத்தான் கட்டுவன் எனச் சொல்லியிருக்கன். இப்படியிருக்கும் போது எங்க வீட்ட அவள கட்ட வேணாமெண்டால் நான் என்ன பண்றது அவள்த கதிதான் என்னவாகும்..? இப்படியே யோசிச்ச யோசிச்ச பயந்துடிருக்கன் நான் செய்யிறது சரியா பிழையா என்கும் தெரியல் ஒரே குழப்பமா இருக்குடி நியாவது சொல்லு நான் என்னதான் பண்ண...என்றான் ஆதி. ஏய் நான் சொல்றன் என்கு கோவிக்காத வாடிய பூச் சூடினாலும் சூடின புச்சுடாதே எனப் பெரியவங்க சொல்லுவாங்க. அது என்னவோ மெய்தான் இப்ப நீ கல்யாணம் செய்திட்டுப் போயிருவாய் கொஞ்ச நாளில் சண்டை சச்சரவு என வந்துபோகும்.

ஏன் உனக்கு உந்தப் பிள்ளைய விட வேற பிள்ளையே கிடைக்கலயா ...? பேசாமல் விட்டுப்போட்டு வேற ஒரு நல்ல பிள்ளையாப் பாத்து கட்டு அல்லது வீட்ட பாக்கிற பிள்ளையைக் கட்டு. அது விட்டுற்று சும்மா தேவையில்லாமல் போய் உவருகள்ட வலையில மாட்பிராதாடா ..எனச் சொல்லிவிட்டு மெதுவாக எழுந்து தான் இறங்குமிடத்தை நடத்துனருக்குக் காட்டி பேருந்தை விட்டு இறங்கினாள்.

ஆதி இத்தனை நாட்களாய் வீட்டுக்காரர்ட பக்கத்தால தான் பிரச்சனை வரும் என நினைத்துக் கொண்டிருந்தான் ஆனால் ஆதிரா கூறியதைப் பார்த்தால் எல்லாப் பக்கத்தாலும் பிரச்சனை வரும்போல் எனப் பயந்தான். எப்படியாவது மேகாவை சமாளிச்ச வேற ஒருவனைப் பார்க்கச் செய்துவிட்டால் சரி நானும் ஒதுங்கிடலாம் என எண்ணியபடி பேருந்தை விட்டு இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினான். அந்த நேரத்தில் ஆதியின் தொலைபேசி அலறியது அதனை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தான் மறுபடியும் அழைப்பு வந்தது அப்போது அழைப்பை ஏற்று மேகா இனி நீ எனக்கு அழைப் பெடுக்காத எங்க வீட்ட எனக்கு பொண்ணுபாக்குறாங்க உன்ன ஏற்கிற நிலையில் எங்க வீடும் இல்லை சும்மா காலத்தை வீணாக்கி உன்னையும் நோகடிக்க விரும்பல தயவு செய்து இனி கோல் பண்ணாத எனச் சொல்லிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தான். அவள் ஆதி பேசுவதைக் கேட்டுத் துடித்துப் போனாள். அவன் பொய் பேசுகிறான் என எண்ணி மனதைக் தேற்றிக் கொண்டு மீண்டும் அழைப்பெடுத்தாள். அவனது தொலைபேசி இலக்கம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூற மனமுடைந்துபோனாள். காலை மாலை என மறுபடி மறுபடி அவனது தொலைபேசி இலக்கத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டிருந்தாள் மேகா . அவனது நம்பர்

இயங்கவே இல்லை. இப்படியே நாட்கள் உருண்டோடின அவனும் மெல்ல மெல்ல ஆதியின் நினைவுகளை மறந்து வாழ ஆரம்பித்தாள்.

நாட்குறிப்பேட்டை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆதியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகி வடிந்தோடியது. தான் மேகாவிற்குச் செய்தது தவறேன் பதை உணர்ந்தவனாக எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினான். ஆதி வெளியே செல்வதைப் பார்த்த தாயார் தம்பி... கொஞ்சம் நில்லுடா இங்க பார் இந்தப் பொன்னை நல்லாப் படிச்ச பொன்னை ஏதோ கலியாணம் செஞ்சு விவாகரத்து ஆகிடுச்சாம் ஆனால் என்ன பார்க்க லட்சுமிபோல அழகாய் இருக்காள் நல்ல குணம் வேறுயுமாம் எனக்கெண்டால் பிடிச்சிருக்கு நீ பார்த்துடு உனக்கும் ஓகே எண்டால் நல்லதமிக் குறோக்கர்டப்போய் குறிப்ப வாங்கிட்டு வா பொருத்தம் பார்ப்போம். என்றபடி படத்தைக் கையில் கொடுத்தாள் மீனாட்சி. வேண்டாம் வெறுப்பாய் படத்தை வாங்கிய ஆதி அதை அங்கேயே போட்டுவிட்டு எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ஆனாலும் அவனது மனம் விவாகரத்து ஆன பிள்ளையென்றவுடன் அந்தப் படத்தைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருந்தது. மீண்டும் வந்து படத்தை எடுத்துப் பார்த்தான் மேகா தேவதை போல காட்சியளித்தாள். சந்தோசத்தின் மிகுதியால் துள்ளிக்குதித்தான் ஆதி தாயைக் கட்டியணைத்துத் தான் மேகாவை காதவில் ததையும் பின்பு பிரிந்தமையையும் கூறினான். மீனாட்சி ஆதியைத் தடவியபடி எனக்குத் தெரியும்தா எல்லாத் தையும் ஆதிரா எனக்குச் சொல்லிவிட்டாள். நான்தான் அந்தப்பிள்ளைய தேடிப்பிடிக்க கஸ்ரப்பட்டுற்றன் நாளைக்கு மேகா வீட்டுக்கு வாறென்டு சொல்லிருக்கன் விடியவே எழும்பி வெளிக்கிட்டிட்ரு. பிறகு மழையுக்க நனையவேண்டி வந்திரும் என்றபடி தன் வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள் மீனாட்சி அன்றைய நாள் நினைவு முழுதும் மேகாவை எப்படிச் சமாளிப்பது அவள் என்னைக் கானும்போது என்ன நினைப்பாள் என்பதாகவே ஆதியின் சிந்தனை இருந்தது மறுநாள் காலை ஆதி எழுந்து அவசராவசரமாகக் குளித்து வெளிக்கிட்டு அம்மா போகலாமா என தாயாரிடம் கேட்க தாயாரும் சிரித்தபடி அங்க நாங்க போகத் தேவையில்லை அவங்கதான் இங்க வாஹாங்க எனக் கூறிக்கொண்டிருக்க வான் ஒன்று கேற்றுக்குள் வந்து நின்றது. மேகாவும் அவளின் தாய் தந்தையர் உறவு களும் இறங்கி வீட்டிற்குள் வர மீனாட்சி எல்லோரையும் வரவேற்று இருத்திவிட்டு தேநீர் ஊற்றுச் சென்றாள்.

அறையினுள் நின்ற ஆதி மேகாவை எட்டிப்பார்த்து மெதுவாய்ச் சிரித்திட அவள் அவனைக் கண்டு கொள்ளாமல் எழுந்து மீனாட்சியோடு சேர்ந்து தேநீரை ஊற்றிப் பரிமாறினாள் ஆதி மேகாவை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மேகா மெதுவாய் வந்து இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டாள். மீனாட்சியும் மேகாவின் தாய் தந்தையரும் பேசிக்கொண்டிருக்க மேகா எழுந்து அம்மா என்னை மன்னிச்சிடுங்க உங்க மகனை உசிருக்கு உசிரா காதலிச்சதென்னவோ உண்மைதான் ஆனால் அந்தக் காதல் இந்த மன்னில் கிடந்து உக்கிப் போச்ச. இரவு பகலா நான் அனுபவிச்ச வேதனைகள் என்னோடயே முடிஞ்ச போகட்டும். நான் ஆதியக் கூடாதென்டு சொல்லவரல்ல ஆனால் இனி

என்னால் ஆதியோட வாழ்முடியுமா என்டும் தெரியல ஒரு பொன்னை துன்பப்பட்டிருக்கும் போது அவள மேலும் மேலும் துன்பப்படுத்தினால் அவளால

கறுந்கறை

ஏழாம் புத்தாண்திரம்

அகமது ஃபைசஸ்

உலகில் உள்ள எல்லாத் துமிழ்ப் புத்தகங்களும் எழுத்துக்களை நிராகரித்துவிட்டன என்ற செய்தி சற்று முன்தான வந்திருந்தது. பதற்றமடைந்தேன். அவசரமாக ஒடிச சென்று எனது புத்தக அலுமாரியைத் திறந்தேன். நெல் மணிகள் போன்று எழுத்துக்கள் கீழே சுரிந்து விழுத்தொடந்கின. எழுத்துக்கள் கீழே விழுவதைக் கண்டதும் என் உடல் நடுங்கியது. உடனே அலுமாரிக் கதவை அடைத்துவிட்டு விறாந்தையில் இருந்த சைக்கிளாத் தள்ளிக்கொண்டோட மிதித்து, சந்தியில் வைத்து ஏறி முச்சிரைக்க நூலகம் சென்றேன். நூலத்தில் இருந்த யாரும் இந்த செய்தியை இன்னமும் கேள்விப்பாவில்லைபோல். அவர்கள் வழமைபோல் வேலையில் மூழ்கியிருந்தார்கள். வாசிப்புப் பகுதியில் ஒரு வாசகர் கூட இல்லை. பத்திரிகை ஒன்றின்மேல் அமுக்கேறிய தொப்பி ஒன்று கிடந்தது. இரவல் பகுதியில் நூலக ஊனியர்களில் ஒருத்தி கைத்தொலை பேசியில் மூழ்கியிருந்தாள். இன்னொருத்தி கறுப்புப் பேனாவை பற்களால் கடித்துக்கொண்டு ஆழந்த யோசனையில் மூழ்கியிருந்தாள். இருபத்தெந்து நிமிடங்களுக்கும் மேலாக புத்தகம் இரவல் எடுக்க யாரும் வரவில்லை. உள்ளே சென்றேன். புத்தக அலுமாரிகளைச் சுற்றி வலம் வந்தேன். ”பிரீஸ் இந்த அலுமாரிக் கதவ திறுங்க” என்றேன். அவள் கையில் இருந்த பேனாவை மேசையில் போட்டுவிட்டு மெல்லிய கோபத்தோடு சாவிக் கொத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அந்த அலுமாரியின் பக்கம் விரைந்தாள். ஏழாம் இலக்க சாவியால் கதவைத் திறந்தாள். கதவு விரிந்த மறு கணம் எழுத்துக்கள் எல்லாம் நெல் மணிகள்போல் கீழே சரியத் தொடங்கின. அவள் கத்திக் கதிரியடித்து வெளியே ஒடினாள்.

என்னதான் பண்ண முடியும். நானெல்லாம் எப்பவோ இந்த மன்னுக்கு உரமாக வேண்டியவள் ஆனால் என்ற மனசு இந்த மன்னில் கணவனை இழுந்து பிரிந்து வாழ்ற பெண்களுக்கு ஏதாவது நல்லது செய்துட்டுப் போகனுமென்டு சொல்லிச்சு. அதனாலதான் இன்னும் வாழ்ந்திப்படிருக்கன் ஆதி ..! உன்ன காணாமலே போயிரு வனோ என்டு பயந்திப்படிருந்தன் இப்ப மனசுக்கு பெரும் ஆறுதல் இது போதும் எனக்கு அடுத்த பிறப்பிருந்தால் நிச்சயமாக உனக்கு மனைவியாக உன் அம்மாவுக்கு நல்ல மருமகளாக வருவேன் எனக்கூறிவிட்டு எழுந்து வான் நிற்குமிடத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

மஞ்சரி 8 ஒரு பார்வை - பேராசிரியர் செ. யோகராசா-

புத்துயிர்ப்பு : ஓவ்வொருவரும் தமது ஊர்ப்பிள்ளைகளது கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பேருதவி புரியவேண்டும் என்று தனக்கு கற்பித்த ஆசிரியருது இல்லசியத்தை வரித்துக்கொண்ட ஆசிரியை நிரங்கலா, திருமணம் காரணமாக புலம்பெயர நேரிடுகிறது. நட்டாற்றில் தனது மாணவர்களைக் கைவிட்டு வந்தது மனப்பாரமாகவிருக்கிறது. பல சிரமங்கள் மத்தியிலே புலம்பெயர் நாட்டிலிருந்து கொண்டு ஊர் மாணவர்களுக்கு ‘இணையவழி’ ஊடாக கற்பிக்க முற்படுகின்றனர். அவ் ஆசிரியை எனினும் இல்லசியம் நிறைவேற்கச்சுடிய விதத்தில் சம்பவங்கள் அனைத்தும் எவ்விதமான தடைகளுமின்றி நடக்கின்றமை எவ்வளவு தூரம் யதார்த்தபூர்வமானது என் நொரு வலுவான கேள் வியை இச் சிறுகதை எழுப்புகின்றது.

விடுகதை: தொன்மங்களை பேசுபொருளாகக் கொண்டு மறுவாசிப்புச் செய்கின்ற வகையிலான சிறுகதைகள் வெளிவரும் சூழலில் இச்சிறுகதை நேரடியாக இராமாயந்த தொன்மங்களுடன் தொடர்புபட்ட சில சம்பவங்களைப் பேச முற்படுகின்றது. எனினும் சீதையுடன் தொடர்புபட்ட பல நிகழ்வுகளைபும் விபரிக்காமல் யாதேனுமொன்று பற்றியே விவரித்திருக்கவேண்டும்.

நடப்பவை நடக்கட்டும்: போர்க்காலச்சூழலில் மட்டக்கள்புப் கிராமமொன்றில் வாழ்ந்த ஒரு குடும்பம் பற்றிப் பேச விழைந்த ஆசிரியர் அதை விரிவாகச் சித்தரிக்க வேண்டும். மாறாகப் போர்க்கால கெடுபிடிகளின் வரலாற்றைக் கூறுவதில் கவனங் செலுத்துகின்றார்.

வெற்றிடம் நோக்கி ஒரு வேதப் பிரகடனம்: சிறுகதையின் ஆரம்பம் மனித வாழ்க்கைபற்றிய தரிசனத்துடன் (அது ஒரு கனவு) ஆரம்பமாகின்றது. எனினும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் சகோதரனின் வாழ்க்கைச்சரிவை அப்பின்னணியில் அனுகுவது பொருத்தமானதன்று. மேலும் புலம்பெயர் வாழ்க்கைச் சூழலானது தமிழ்ப்பண்பாட்டு அம்சங்கள், தமிழ் மொழியைப்பேசுதல் என்பனவற்றை நாம் நினைப்பது போன்று கடைப்பிடித்துவருவதற்கு எவ்வளவு தூரம் ஒத்துழைக்கும் என்பதும் சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும். அது எவ்வாறாயினும் இச்சிறுகதைத் தலைப்பிலும் கவனங் செலுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மலர்: புலம் பெயர் நாட்டுச்சூழல் ஆணாதிக்கம் அரசோக்கவுற்கும் ஆணைகள் பாதை தவறிப்போவதற்கும் அதிக வாய்ப்பை வழங்குவது. அத்தகைய சூழலில் அகப்பட்டு வாழ்க்கை நடத்தும் தமிழ்ப்பெண்கள் பலரும் பேசா மடந்தைகளாகி தமது வாழ்க்கையை நடத்தி வருவதே சகஜம் அத்தகைய சூழலின் அவலங்கள் எழுதப்படுவது

அரிது. மாறாக சில பெண்கள் துணிந்து எதிர்ப்புக் குரலெழுப்பிக் கணவனிடமிருந்து பிரிந்து சௌலவது பற்றிய சிறந்த படைப்புகள் சில எழுதப்பட்டுள்ளன. இச்சிறுகதையில் வரும் கணவன் தன்னால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட தனது மனைவி இறந்த பின்னர் தனது தவறை உணர்ந்து கழிவிரக்கம் கொள்கிறான். மனைவியின் நினைவிடத்திற்குச் சென்று மலர் சாத்துகின்றான். இம்முடிவு விதத்தியாசமானதாக இருப்பது கவனத்திற்குரியது என்றாலும் கணவனுக்கு மனமாற்றம் ஏற்பட்டமை பற்றிய விடயம் விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். தவிர சிறுகதையொன்றில் தேவையற்றன வர்ணனைகள் சம்பவங்கள் இடம் பெறக்கூடாதென்பர். இச்சிறுகதையின் ஆரம்ப வர்ணனை அவசியமற்றது. அடுத்த பந்தியிலிருந்தே ‘பேருந்து தரிப்பிடத்திற்கு’ ஆரம்பிக்க முடியும்.

பாவய்யட்ட விஜிதா: ஈழத்தமிழ்ச் சமூகச் சூழலில் கணவன் மனைவி பிரிவதற்கான காரணங்களுள்ள அவர்களது குடும்ப உறுப்பினரது தலையீடு. இது பற்றிப் பலரும் கவனிப்பதில்லை. இவரமுத்தாளர் அதனைக் கவனத்திற்குப்படுத்தியிருப்பது பாராட்டிற்குரியது. (அக்காரணத்தை வலியுறுத்தியிருப்பது போதாது) தனது அவசர முடிவின் விளைவினால் பாதிக்கப்பட்ட விஜிதா அதனை உணர்ந்துகொண்டிருப்பதாக சிற்றிக்கப்பட்டிருப்பதும் கவனத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமே. தமிழ்ச்சூழலின் வகைமாதிரிப் பாத்திரமாக விஜிதா காணப்படுகின்றாள். எனினும் அவள் தனது வீட்டு வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கும் வேளைகளில் அவளுது நினைவுகளுடாக முன்னைய வாழ்வை வெளிப்படுத்தியிருப்பின் இச் சிறுகதை இன்னும் சிறப்பாக வெளிப்பட வாய்ப்பிருந்திருக்கும்.

விளைந்தது விதி: மழையை நம்பி வாழும் விவசாயி எதிர்கொள்ளும் கட்டங்கள் ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடி சி. வைத்தியலிங்கம் தொடக்கம் அவ்வப்போது பலரால் எழுதப்பட்டு வந்துள்ளன. இச்சிறுகதையில் இடம் பெறும் அவலங்களின் விபரிப்பு மேலும் விரிவாகவும் வாசகரமன்தில் பாதிப் பை ஏற்படுத் துவதாகவும் அமைந்திருக்கவேண்டும் பழையவிடயமெனில் புதியதாகவும் புதிய விடயமெனில் பழையது என்னும்படியாகவும் சிறுகதைகள் எழுதப்பட வேண்டுமென்றார் அறிஞரோருவர். சிறுகதை முடிவில் இடம் பெற்றுள்ள இரு பந்திகளிலும் இடம் பெறும் மாணிக்கத்தின் செயற்பாடுகள் வாசகருக்கு குழப்பம் தருவதாக இருப்பதால் அவை தெளிவாக எழுதப்படுவதும் அவசியமே!

காலந்தின்ற வாழ்வு: ஈழத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் ‘முதிர்க்கண்ணியர்கள் பலருள்ளனர். அவ்வாறான நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கான காரணங்களும் பலவுள்ளன. பெண்கள் சிலர் ‘வாயாடி’யாக இருப்பதும் அதற்கான காரணம் பற்றி அவதானித்துள்ள எழுத்தாளர் அதனைக் கவனத்திற்குப்படுத்தியுள்ளதும் அவ்விதத்தில் ‘இரத்தமும் சீதையும்’ கொண்டதான பாத்திரங்களைச் சிற்றித்திருப்பதும் மிகுந்திருப்பதும் மிகுந்த பாராட்டிற்குரியன். சிறுகதை 100மீற்றர் ஒட்டப்பந்தயம் என்பார். ‘கரு’வை நோக்கிச் செலவதே இலக்கு. ஈழத்து எழுத்தாளர் பலருது சிறுகதைகள் மரதன் ஒட்டப்போட்டிற்கு நிகரானவை.

எழுத்தன் அனுபவங்கள்..... நாந்தினிசேவியர்

ரச்சை புக்னுட்!

நான் சளிபூரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியின் பழைய மாணவன். எனக்கும் சளிபூரத்திற்கும் உறவுமுறைத் தொடர்புமுண்டு. வழக்கம் பரை அம்மன் கோவில் மேற்கு வீதியில் இருந்த தறுப்பாள் சுடார் திரையரங்கில் பல பழைய திரைப்படங்களை பார்த்த அனுபவம் எனக்கு உண்டு. ஒரு புரைஜக்டோடு இயங்கியதால் இரண்டு இடைவேளைகள் அத்திரைப்படங்களிற்கு விடுவார்கள். பின்னாளில் அம்பாள் எனும் தியேட்டராக சளிபூரத்தில் அது இயங்கியது. இது ஒரு நினைவுமிட்டல் தவிர பிறிதொன்றும் இல்லை. எனது விக்ரோறியாக கல்லூரி சக மாணவன் பாலகிருஸ்னன் 70 ஆம் ஆண் டில் ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகையை “பூம்பொழில் “எனும் பெயரில் வெளியிட விரும்பினான். மூலாய் முகவரியிடன் ஒரே ஒரு இதழ்மட்டும் வெளிவந்த அச்சஞ்சிகை பின்னர் வெளிவரவில்லை. அச் சஞ்சிகையில் நான் எழுதிய கதையின் பெயர் “பிச்சை புகினும்... “அக்கதை ” வீடு குடிக்கிற சின்னம்மா...”

“கறையான் மன் தின்னிற சின்னம்மா.... ” என்று ஆரம்பிக்கும். எங்கள் ஊர் ஒரு விவசாய கிராமமும் கூட. மேற்குப்பறம் வெள்ளாளர்களின் பிரதேசம் அவர்களும் விவசாயிகள்தான்.. வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழ் இருந்தாலும் சாதி ஆதிக்கத்தை விட்டுக்கொடுக்காத மேட்டுக்குடியினர் அவர்கள். என் கதையின் முக்கிய பாத்திரம் சின்னம்மா. மேற்குப் பற வெள்ளாள சமூகத்தின் ஒரு வறிய பிறவி. பிச்சை எடுத்து சீவியம் போக்காட்டும் நிலையில் உள்ளவ. எங்கள் ஊரும் அவவின் பிச்சைக்குரிய பிரதேசமாக இருந்தது. பிச்சையாக பணம் மட்டுமே வாங்கும் குணம்கொண்டவர். சாதியில் குறைவாக கருதப்படுவர்களிடம் எந்தப் பொருளையும் வாங்காத திமிர்! சிறுவர்கள் அந்த பிச்சைக்காரியை விரட்டி விரட்டி பாடுவார்கள்... அதுதான் “வீடு குடிக்கிற சின்னம்மா... பாடல். பிச்சை எடுக்கிற நிலை வந்த போதும் சாதித் திமிரை விட்டுவிடாத ஒருத்தி. அவவை நான் கதையாக்கினேன். பூம்பொழிலில் அக்கதை பிரசரமாகியது. அக் கதை இப்போது என்னிடில்லை தூர் அதில்ஸ்டம் தவறிப்போன என் கதைகளில் அதுவுமொன்றாகி விட்டது. பாலகிருஸ்னனிடம் கூட அச்சஞ்சிகையின் பிரதி ஒன்றுதானும் இல்லை. “பெரியமனிதன்” கதை கிடைத்தது போல் “பிச்சைபுகினும் “ கதை யார் கண்ணிலாவது கிடைக்கவேண்டும் என்பது என் எதிர்பார்ப்பு! உதவுங்கள்! கேட்டுவோம்!!

ஷேய்ப்பன்

மேற்படி கதை 70 ம் ஆண்டு “ ஈழநாடு “வாரமலரில் டிசம்பர் மாதக்கடைசியில் பிரசரமானது. திருநாள்கதைகள், பெருநாள் கதைகள் எழுதுகிற எழுத்தாளர்களை நான் அறிவேன். மூல்லிம், கிறில்த்தவ, சைவசமய பெருநாள் காலத்தில் அவ்வவ் மத எழுத்தாளர்களின் கதைகள் தேசிய பத்திரிகைகளில் தவறாது பிரசரமாகும். பிரபல எழுத்தாளர்கள் என்று அறியப்பட்டவர்களஞ்சும் இப்படி பெருநாள் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். எனது அனுபவத்தில் இந்த “மேய்ப்பன்” கதை பெருநாள் கதையாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அந்தக் கதை 70 ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ஈழநாடு பத்திரிகைக்கு அனுப்பப் பட்டது.

இந்தக்கதையை எனது நெல்லிமரப்பள்ளிக்கூடம் தொகுப்பில் வாசித்தவர்களுக்கு தெரியும் அது நத்தார் சம்பந்தமான கதையல்ல. ஒரு கத்தோலிக் வயோதுபரின் கதை அது. ஈழநாடு அக்கதையை நத்தார் கதையாக பிரசரித்திருந்தது. கதைக்கு படமாக கிறிஸ்மஸ் மரமொன்றையும் பிரசரித்திருந்தார்கள். அப்போது நான் யோசித்தேன் சில எழுத்தாளர்களுக்கு, அவர்கள் எழுதிய கதைகளுக்கு இப்படி எனது கதைக்கு நேர்ந்தது போல் நேர்ந்திருக்கலாம் என்று. ஆனால் பெரும்பாலும் அப்படி நேர்வது குறைவு அக்கதைகளை வாசிப்பவர்களுக்கு தெரியும் அவை பெருநாள்கதைகளா இல்லையா என்பது.

எனது நினைவில் வ.அ. எழுதிய நத்தார் ஒலங்கள் எனும் கதை மறக்கமுடியாதது. டானியலின் “திருநாள் “ எனும் கதையும் குறிப்பிடத்தக்கது. அ.ஸ.அப்துஸ்சமது, கே.ஆர்.டேவிட், செ.குணரத்தினம் போன்றோர்கள் எழுதிய பெருநாள் கதைகளை நான் வாசித்திருக்கிறேன்.

புதிதாக எழுத வருவாவர்கள் பிரசர விருப்புக்காகபெரு நாள் கதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னர் விடுப்பட இன்னளர்கள். உண்மையைச் சொல்கிறேன் இன்றுவரை நான் பெருநாளுக்கென்று கதை எழுதவில்ல. மேய்ப்பன் கதை பத்திரிகையினால் பெருநாள் கதையாக பிரசரிக்கப்பட்டதே தவிர பெருநாள் கதை அல்ல. இன்னொரு சுவாரசியம் எனது “வேட்டை க்கதைக்குப்பிறகு “நந்தினி சேவியர் “ என பத்திரிகையில் பிரசரமான கதை மேய்ப்பன் கதையே!

ADMISSIONS OPEN

UNLOCK YOUR POTENTIAL

WHY CHOOSE US?

- Qualified and Experienced teachers
- 20+ Years Experience
- Covid Friendly Classes
- Leading Online lessons
- Offering:
 - Maths
 - Science
 - English
 - Physics
 - Chemistry
 - Biology

REACH US AT:

Email: info@leconline.co.uk
Tel: 0208 573 0368
Mob: 07852 810285
Website: www.leconline.co.uk
101A Blyth Road, Hayes, Middlesex, UB3 1DB

COURSES

11+,
YEAR 2, YEAR 3, YEAR 4,
YEAR 5, YEAR 6,
YEAR 7, YEAR 8, YEAR 9,
YEAR 10, YEAR 11,
YEAR 12 AND YEAR 13

OFFERING
ONLINE CLASSES
ENROL NOW!